REVISTA
COLECȚIA SCIENCE FICTION
//// 3.1
august 2019 / 20 Lei

NOOPALI

CRISTIAN CÂRSTOIU

ION ILIE IOSIF • FLORIN PURLUCA • DAN NOREA •
DARIUS LUCA HUPOV • MIHAIL MEDREA •
AUREL CĂRĂȘEL • VALENTIN FLANDORFER •

Trăind în Imaginarium

de Aurel Cărășel

Un editorial a fost dintotdeauna un punct de vedere referitor la un anumit subiect de actualitate pentru posibilii cititori. O perspectivă, asigurată de ochiul, mintea și certitudinea unui specialist, care își dorește să disece, în mod obiectiv, niște cauze și să extragă de acolo câteva concluzii clare și, mai ales, logice. Este adevărat, însă, și faptul că nu toate editorialele reușesc să puncteze acele concluzii clare și logice, deoarece realitatea se încăpățânează, uneori, să nu corespundă logicii umane. Altfel spus, reflectarea realității cu ajutorul rațiunii deformează imaginea pe care aceasta o reconstituie, iar rezultatul, deși logic, se îndepărtează de realitate.

După această introducere îndeajuns de filosofică încât să vă plictisească sau să vă enerveze de-a dreptul, pot să-mi permit să subliniez rostul acestui editorial – exprimarea unor opinii referitoare la calitatea de scriitor și la valoarea literară a unui text literar, ambele cantonate în domeniul science-fiction-ului.

De ce neapărat în acest domeniu? Pentru că e unul cu totul special, așa cum, probabil, ați dedus-o și singuri, de vreme ce v-ați încăpățânat să rămâneți fani împătimiți ai lui. Unul special și pentru scriitori, dar și pentru cititori, întrucât necesită cunoștințe din domenii nespecifice cititorului obișnuit (tehnică și tehnologie, astronomie și astrofizică, genetică, sociologie futurologică, psihologia IA, transferul de personalitate, spațiul virtual, inteligența extraterestră, contactul între civilizații etc.). Iar acestea fac din tandemul scriitor-cititor de SF unul irepetabil în istoria literaturii universale.

În general, schimburile de paliere literare se practică frecvent. În literatura *main-stream*, un scriitor de *policier* poate să scrie fără mari probleme de adaptare romane istorice sau de dragoste; unul specializat în romane psihologice poate fi interesat de proza de aventură sau chiar de romanele de capă și spadă. Și lista ar putea continua. Un scriitor de ***Imaginarium*** (aici fiind cuprinse SF-ul, fantasticul, fantasy-ul, anticipația, cyberpunk-ul, distopia, fantezia politică, space-opera, ucronia, distopia, chirurgia temporală) nu se poate, însă, desprinde de domeniul său, având alte puncte de ancorare decât scriitorul de *main-stream*. Rarele excepții nu fac decât să confirme regula. Același lucru se poate spune și despre cititorul de Imaginarium, un ins plictisit de banalitatea cotidiană în care l-a azvârlit întâmplarea și care preferă să evadeze în lumile promise de viitor sau de realitatea alternativă. Lăsăm pentru un editorial viitor prezentarea sa, a legăturilor sale cu Imaginarium-ul și a tipului special de educație și cultură la care aderă, considerând extrem de interesant să urmărim, în rândurile care urmează, felul în care un scriitor își abordează, în Imaginarium, lumile ficționale.

> **ATENȚIE: acest editorial nu se dorește a fi un rețetar care își propune să standardizeze actul creației literare și să ofere scriitorilor formule de succes garantat, singura condiție de îndeplinit fiind urmarea întocmai a ideilor și normelor înscrise în el. În această linie, vom sublinia, în rândurile care urmează, *ceea ce nu ar trebui să facă* un scriitor de *Imaginarium* pentru a asigura textelor sale un posibil succes de public.**

1. Să nu se lase ispitit de ideea că lungimea unui text reprezintă un pas sigur către succesul pe care-l caută.

E evident că majoritatea scriitorilor se simt mai bine atunci când scriu lung, întrucât numărul mare de cuvinte al unei nuvele, miniroman sau roman le oferă posibilitatea de a prezenta

în amănunt lumile magice prin care imaginația lor se plimbă, cu mult înainte ca filtrul rațional să intervină și să încerce să le ordoneze în structuri accesibile și celorlalți cititori. Să nu uităm că nici măcar un singur scriitor nu a afirmat vreodată despre vreuna din operele sale că a ieșit exact așa cum a visat să iasă. Exact așa cum a văzut-o pe cortina interioară a pleoapelor, mai înainte de intervenția factorului rațiune. Nereușind *să fotografieze* imaginea lumii interioare, se vede nevoit *să o picteze* cu ajutorul cuvintelor, care sunt unelte destul de butucănoase și nu se potrivesc peste finețea și precizia gândurilor ce le-au generat. Așa încât scriitorii simt cel mai adesea nevoia să scrie lung și prolix, în speranța că mai multe cuvinte vor face treabă mai bună decât mai puține, în surprinderea alunecoaselor idei.

Există, de asemenea, și o presiune externă asupra scriitorului, care favorizează textul lung în dauna celui scurt, și ea ține de relația *editor/scriitor/cititor*. Dacă un text a avut succes de public (iar cel mai adesea acest lucru s-a întâmplat cu un text de dimensiune redusă), atunci editorul va insista pe lângă scriitor pentru o continuare a sa, pe cât posibil la dimensiuni din ce în ce mai mari, în vederea obținerii de beneficii economice. Este binecunoscut cazul romanului „Dune", de Frank Herbert, cu continuările sale din ce în ce mai voluminoase, mai filozofarde și cu o dimensiune epică din ce în ce mai redusă. Sau acela al nuvelei „Jocul lui Ender", transformată, după succesul publicării, într-o serie romanescă lipsită de strălucirea textului inițial.

Deci, cum să facem să scriem texte scurte fără să pierdem detaliile asigurate de o abordare pentru texte lungi?

Simplu: ne alegem un subiect care să promoveze o acțiune cât mai unilineară, cât mai lipsită de încrengături și de dezvoltări savante. Un subiect simplu solicită personaje puține, adesea cu numai o singură trăsătură de caracter predominantă. Structura simplă a personajelor presupune o fixare a atenției asupra evenimențialului și a concluziei finale.

2. Să nu uite că domeniul *Imaginarium* pornește din Real, dar, în final, nu mai menține cu el decât legătura numită verosimilitate.

Toți scriitorii sunt, până la un punct, creatori de *lumi imaginare*. Lumi care aparțin – sau se află numai – în contact cu Imaginarium-ul despre care am vorbit până acum. Și unele și altele păstrează puncte de contact cu Lumea Reală, coordonata principală pe care se mișcă fiind *verosimilitatea*. Nicio operă artistică nu poate să redea realitatea așa cum se prezintă ea simțurilor, deoarece este alterată de către acestea, până la a deveni altceva. Chiar și textele literare pompos denumite „realiste" se circumscriu acestui cadru. Dar toate sunt obligate (de interacțiunea cu cititorul) să fie verosimile, credibile, până la punctul în care acesta recunoaște, în trăsăturile imaginare cu care se confruntă, un fragment din Realitate. În care ajunge să creadă, deși rațiunea îi spune că nu e chiar Realitatea care-l înconjoară.

Întrebarea care i se pune creatorului de Imaginarium este cum să recunoască trăsăturile verosimilului, în timpul actului construirii textului literar la care lucrează.

Aici intervine simțul său artistic, precum și experiența literară. Dacă te naști fără acest simț artistic, încă mai poți să devii scriitor, copiind, pur și simplu, modalitățile de exprimare ale altora. Vei fi un artist mediocru sau chiar slab, dar te vei putea juca pe foaia de hârtie, pe ecranul calculatorului/laptopului/tabletei cu elementele unei lumi ficționale. Indiferent însă cât de multe pagini vei scrie, nu vei reuși să atingi niciodată verosimilitatea și, de aceea, operele tale vor fi considerate slabe și lipsite de interes. Dacă, însă, te naști cu simț artistic, vei înțelege cât de mult contează practica scriitoricească, numărul mare de pagini pe care trebuie să-l scrii pentru a înțelege cum stă treaba cu verosimilitatea. Vei înțelege de ce nu este necesar să descrii cu cât mai multe detalii o casă sau un parc, o mașină sau o stradă, pentru ca viitorii tăi cititori să o perceapă cu ochii minții și să poată spune că o „văd" cu adevărat, de parcă s-ar afla dincolo de fereastra camerei în care citesc. Vei înțelege de

ce Balzac a devenit obositor, în secolul XXI, în comparație cu Steinbeck, verosimilitatea având și ea fațete specifice anumitor intervale de timp, de regulă acelea care aparțin perioadei vieții scriitorului și celei imediat următoare morții sale.

Verosimilitatea este, de fapt, o stare de aplicare a filtrului rațional asupra aspectelor Realității. Ceea ce trece de el corespunde cu felul nostru de a vedea lucrurile. Iar rearanjarea acestor fragmente într-un nou mozaic, credibil atât pentru creator, cât și pentru cititor, depinde strict de experiența narativă a celui dintâi. De aceea, sfatul obișnuit care i se dă, pe această linie, celui care vrea să deprindă arta scrisului autentic e cel pe care îl dădea Ion Heliade Rădulescu tinerilor ce voiau să se apuce de scris: „Scrieți, băieți, scrieți oricum, numai să scrieți". Nemaifiind la începuturile secolului al XIX-lea, ci două veacuri mai târziu, el ar putea fi adaptat la formula: „Scrieți, băieți, dacă aveți chemare, scrieți mult, ca să căpătați experiență și, prin ea, valoare".

3. Să nu se lase sedus de ideea că acțiunea primează, în dauna personajelor.

La mijlocul secolului XX, critica *main-stream* a lansat o acuză gravă la adresa literaturii Science Fiction din epocă – nu există nici măcar un singur personaj credibil, puternic și retenibil, pe care această literatură să-l fi creat, până în acel moment, acest lucru fiind un tribut pe care creatorii din Imaginarium au fost nevoiți să-l plătească pentru construcția lumilor alternative. Altfel spus, accentul pus pe crearea acestora a condus la tratarea superficială a calității construcției personajelor. Evident că acuzatorii nu citiseră aproape nimic din literatura pe care o forfecau, altfel ar fi auzit, fără îndoială, de celebrul căpitan Nemo, din romanul „20.000 de leghe sub mări" al lui Jules Verne, de Enoch Wallace, nemuritorul șef de haltă cosmică, din „Halta" lui Clifford D. Simak, de hobbitul Frodo, din „Stăpânul inelelor" al lui JRR Tolkien, de Arthur Gordon Pym, din romanul „Aventurile lui Arthur Gordon Pym" al lui E.A. Poe,

de Ariel, din romanul „Ariel" al lui Al. Beleaev, iar lista ar putea continua.

Tentația creatorilor de Imaginarium cu mai puțină experiență este aceea de a contura texte de largă respirație, în care să manevreze cu un mare număr de personaje. Este cea pe care a resimțit-o și Lev Tolstoi, atunci când s-a apucat să scrie uriașul său roman „Război și pace", singura deosebire fiind aceea că scriitorul rus avea atât vâna, cât și experiența necesară pentru a realiza un astfel de proiect. Într-adevăr, manevrarea a zeci (și, uneori, a sute de personaje) nu permite o conturare psihologică de profunzime, ci numai o schițare a acestora, atenția fiind fixată asupra acțiunii, cel mai adesea complexă și cu multe întorsături de situație.

Textele scurte (schița, povestirea, nuveleta) ar trebui să abordeze o acțiune cât mai simplă, dar cu o răsucire/răsturnare de situație în apropiere de final, acțiune care să implice un număr redus de personaje. Dacă nu e vorba despre o proză de atmosferă, acțiunea respectivă ar trebui să se bazeze pe verbe dinamice, iar autorul să-și aleagă un timp dominant, care să pună în valoarea acest dinamism (în ultimele decenii, a fost preferat perfectul simplu, de către o mare parte a scriitorilor, ridicându-l de la stadiul de timp specific vorbirii dintr-o anumită regiune la cel de timp literar; combinațiile sale cu imperfectul și cu prezentul au avut ca rezultat o exprimare mai stabilă la nivelul timpilor literari, un punct adeseori nevralgic pentru scriitorii cu mai puțină experiență narativă).

Fiind vorba de texte reduse ca dimensiune, personajele nu ar trebui portretizate, ci numai schițate (echivalentul unei eboșe, în arta plastică), urmând ca acțiunea în care e implicat să pună pete de culoare pe spațiile albe dintre liniile de contur. Schițarea poate fi făcută chiar de autor (la persoana a treia, vocea naratorului omniscient), de autor, în combinație cu părerile exprimate de către un alt personaj, de către personajul în cauză, prin acțiunile pe care le întreprinde și prin dialogurile pe care le poartă. Zona dialogurilor este, probabil, cea mai dificilă pen-

tru orice scriitor, deoarece, în clipa formulării unei exprimări directe, el trebuie să filtreze realitatea atât prin rațiunea sa, cât și prin rațiunea imaginarului său personaj. Pentru construcția unui dialog cât mai verosimil, se recomandă studierea romanelor și nuvelelor din *main-stream*-ul universal, întrucât această literatură are o experiență milenară în privința acestui tip de abordare literară.

4. Să nu abordeze un stil literar uniform.

„Le style c'est l'homme", scria pe vremuri naturalistul Georges Louis Leclerc, conte de Buffon. Iar butada a prins și a început să fie interpretată în fel și chip.

În mod cert, scriitorii de valoare, indiferent cărei categorii literare ar aparține, și-au format de-a lungul timpului de creație un stil literar propriu, care-i identifică în ochii cititorului. Vorbim, adesea, despre un stil balzacian, proustian, sadovenian, călinescian, vernian, wellsian, asimovian, clarckian ș.a.m.d.

Ca scriitori, tindem tot timpul către formarea unui astfel de stil, care să ne impună publicului larg: unii scriu alert, aventuros și colorat; alții preferă descrierile care îi ajută la conturarea atmosferei; alții sunt misterioși, enigmatici, sumbri, melancolici, dramatici, exagerați sau chiar tragici.

Indiferent care considerăm că ar fi stilul literar care ne prinde, este necesar să ținem cont de două lucruri: nu întotdeauna stilul care considerăm că ne place, ca simpli cititori, ni se potrivește și ca scriitori și, din această perspectivă, ar trebui să ne însușim stilul în care ne simțim în largul nostru, chiar dacă el nu ni se pare cel mai de succes, la momentul abordării sale; odată adoptat un stil de scriere, nu este nevoie să considerăm că acesta este singurul care ne-a fost dat (eventual, de voința divină), deoarece un scriitor complex poate să scrie și fantastic, și *policier*, și aventură, fără a se cantona, în mod specific, într-un domeniu sau altul (cazul lui Edgar Allan Poe este suficient de reprezentativ, ca să mai apelăm și la altele). Așadar, un astfel de scriitor poate să abordeze stiluri și ritmuri de creație dife-

rite, ca și cum ar fi vorba despre mai mulți scriitori diferiți, care scriu, desigur, sub o amprentă unică.

De ce ar trebui să le urmăm exemplul și să ne diversificăm stilul creativ? Pentru că unul și același stil, pe parcursul a 30-40 sau chiar mai multe volume, sfârșește prin a-l plictisi pe cititor, care ajunge să intuiască liniile de univers ficțional pe care i le propunem. Altfel spus, dacă amprenta stilului nu se poate modifica complet, deoarece „stilul este chiar autorul" (ca să-l parafrazăm pe Buffon), putem să-l determinăm pe autorul din noi să ne arate mai multe fațete ale sale, în timpul actului de creație. Pentru a avea succesul scontat, în cadrul acestei tentative, studiați operele *scriitorilor-cameleoni* și vedeți cum au reușit aceștia să abordeze stiluri aparent diferite și să contureze universuri ficționale cu certitudine diferite. Unul dintre numeroasele exemple în această direcție este, fără îndoială, extraordinarul Arthur Conan Doyle. Creatorul celebrului detectiv particular Sherlock Holmes a scris, de asemenea, minunatul roman „O lume dispărută", în care a combinat, cu ingeniozitate, stilul policier din seria Holmes, cu spiritul literaturii de aventură și de anticipație, caracteristic începutului de secol XX.

Un autor și mai multe stiluri de creație? De ce nu? Trăim într-o lume a schimbării permanente, o lume care se satietează cu rapiditate de lucrurile care nu o mai uimesc prin noutate. Dacă nu reușim să găsim, în permanență, subiecte noi de abordat, de ce nu am încerca să fim noi, ca scriitori, în permanență, diferiți, ca stil artistic creator?

La urma-urmei, avem marele exemplu în fața noastră, permanent: Biblia ne spune că Dumnezeu a creat lumea în șapte zile, făcând în fiecare zi a săptămânii ceva cu totul diferit față de ziua anterioară. De ce noi, creațiile Sale imperfecte, care ne dorim să fim asemenea Lui, nu l-am imita și în această direcție?

Succes!

Noopali

de Cristian Cârstoiu

Dimineața începu ca de obicei, cu un teanc de hârtii pe birou, care trebuiau rezolvate. Ședința săptămânală era programată la ora 10:00, iar raportul de activitate nu era încă gata. Sorbind din cana mare de cafea, Ethan Mackenzie ținea repede pe tastatură, punând laolaltă informații din 19 surse diferite. Avea să aibă la dispoziție numai câteva minute, întrucât ședința urma să se concentreze pe o serie de aspecte administrative.

La finalul acesteia, șeful lui, Leopold Karjinski (Big K, pentru aproape toată lumea), îl luă pe după umăr și îl întrebă:

— Ai un minut?

Leopold era un bărbat de cincizeci și ceva de ani, slăbuț, nu foarte înalt, și purta ochelari cu ramă subțire din plastfel. Întotdeauna îmbrăcat în costum, arăta totuși relaxat. Părea tipul de om care putea, cu aceeași ușurință, să predea unei clase de liceeni rebeli sau să participe la o întâlnire de experți de calibru mondial (doar era unul dintre ei).

— Sigur, boss. Despre ce e vorba?

— Ai vreun plan pentru prânz?

— Nu știu... Să mănânc?

— Trebuie să vorbim, i-o tăie scurt Leopold, prefăcându-se că n-a prins gluma pe care Ethan încercase să o facă. Ne vedem la 1:30, la Meehan's. Este, să zicem... important și... ăăă.... confidențial. Așa că, nu spune nimănui. OK?

— OK, boss.

Ethan plecă din biroul lui Big K cu o privire preocupată. Despre ce naiba era vorba? În șase ani, doar de două ori Big K îl invitase la prânz. Prima oară, când se gândise ca Ethan să preia proiectul BART, după ce managerul de proiect plecase cu doar câteva săptămâni înainte de lansare, iar a doua oară când Big K i-a spus că îl avea în vedere pentru poziția de director al departamentului tehnic al rețelei de radiotelescoape care forma Observatorul Național „Vârful Belina", din Arizona. În mod cert, acum nu era vorba de vreo avansare.

Se uită la ceas. Mai avea până la prânz două ore pline pentru procesat de date.

„Meehan's" era un pub irlandez cu mâncare bună și oameni simpatici. Cumva, era așezat într-un loc mai retras, dar tocmai asta îl făcea să fie preferat de clienții obișnuiți. Se gândise că vor merge împreună, dar Big K părăsi biroul la 12:30, așa că se duse singur. Îi luă mai puțin de 10 minute să ajungă acolo.

Big K era așezat la o masă, alături de un bărbat pe care Ethan nu-l cunoștea. Discutau aprins, dar acest lucru nu-i împiedică să-i observe sosirea.

— Vino încoace și ia un loc în spațiu, zise Big K, arătând cu palma unul din locurile libere. Faceți cunoștință, Dl. Mackenzie... Dl. Huston.

— Spune-mi Nick, zise bărbatul. Mă bucur să te cunosc, în sfârșit!

Ethan era un pic confuz. Nu era greu de dedus că vorbeau despre el. Dar cine era individul? Înalt, atletic și musculos, părea un jucător de fotbal american. Purta un tricou negru și jeanși, iar pe mâna dreaptă avea un ceas enorm Invicta, de un albastru intens. Nick zâmbi și se dădu la o parte, făcându-i loc alături de el pe banca de lemn.

Chelnerița veni cu meniurile și timp de câteva minute se făcu liniște, fiecare studiind opțiunile culinare. Fata se întoarse să ia comanda.

— Ethan, avem o problemă de securitate, sparse gheața abrupt Big K. Nick e... specialist în securitate. L-am rugat să ne dea o mână de ajutor în această privință.

Ethan avu nevoie de un mic răgaz ca să proceseze informația. O chestiune de securitate care să necesite ajutorul cuiva din exterior? Știa că existau câteva proiecte clasificate la care se lucra, dar nimic din cale-afară de secret. Dădu din cap, aprobator, anticipând ce va urma.

— E vorba de o utilizare neautorizată a rețelei, pe parcursul ultimului an. NASA a observat asta și ne-a sugerat să investigăm. Întrucât nu știm despre ce e vorba, l-am rugat pe Nick să ne ajute; e singurul în care am încredere. Mai știm că tu nu ești implicat pentru că... hmmm... te-am eliminat din lista suspecților. Iar de acum încolo, tu ești persoana cea mai potrivită să faci echipă cu Nick. El știe cum să desfășoare o investigație, iar tu cunoști sistemele noastre cel mai bine. El va coordona operațiunea, iar pentru tine va fi principala prioritate. Orice altceva poate să aștepte. Am făcut în așa fel încât orice alt proiect să poată fi amânat pentru următoarele zile. Sper că nu trebuie să mai spun că noi trei suntem singurii implicați.

Big K luă o înghițitură din carafa cu limonadă și îi zâmbi chelneriței care adusese mâncarea. Lui Ethan îi era realmente foame; trecuse destul de mult de când mâncase micul dejun și mirosul tocăniței de miel îi paraliza gândirea. Nevoile corpului primau asupra intelectului.

Big K termină repede. Nick, pe de altă parte, mânca foarte încet. Era abia la jumătatea felului doi când Big K se ridică, își luă servieta și spuse:

— Eu trebuie să plec. Nu vreau să fim văzuți aici și nici să se observe la birou că venim împreună. Nu vă grăbiți, încheie el, privind spre Ethan.

Nick își flutură mâna în semn de la revedere și continuă să mănânce. Când, în cele din urmă, își goli farfuria, se întoarse încet spre Ethan.

— Știu că ai un milion de întrebări. Vei primi niște răspunsuri acum. Mai multe, sper, vom descoperi împreună.

Avea o voce adâncă și calmă, care suna ca a unui narator de povești pentru copii, pe o casetă audio pe care o asculta când

era mic, înainte să se culce. Nick era bronzat și avea ochi incredibil de albaștri. Arăta foarte macho și Ethan nu se putu abține să nu se gândească la el ca la un agent CIA. Sau, la fel de bine, ca la un traficant de droguri.

— NASA a observat că rețeaua voastră emite un semnal puternic pe frecvența *copcii*. La început au crezut că sunteți voi, ca parte din cercetare. Dar și-au dat seama că tiparul nu corespunde căutărilor obișnuite. Ca urmare, l-au informat pe Big K și după ce el a infirmat existența unui astfel de program, atunci ei au... să folosim cuvântul „sugerat", să se facă o investigație în chestiunea în cauză. Big K și cu mine avem un prieten comun care ne-a pus în legătură. Motivul pentru care m-a ales pe mine este că nu avea încredere în nimeni de la Observator. Prima lui acțiune a fost să te scoată pe tine din cauză. Te apreciază foarte mult și voia să fie sută la sută sigur că nu ești implicat. Acum știm că nu ești. Și e nevoie de tine pentru că, se pare, ești singurul care e și capabil și de încredere.

Ethan nu era specialist în astronomie, dar munca la Observator îl învățase o mulțime de lucruri. Frecvența *copcii* (*engl.* waterhole) era o bandă foarte tăcută, în spectrul electromagnetic, corespunzând unei plaje de lungimi de undă între 18 și 21 cm. Era o frecvență populară de observație pentru radiotelescoape. Radicalul hidroxil are o linie spectrală de 18 cm, iar hidrogenul de 21 cm. Acestea două, în combinație, formează apa. Ambele se găsesc din belșug în gazul interstelar, iar prezența lor absoarbe zgomotul de fond pe aceste lungimi de undă. De aceea, spectrul radio interstelar între 18 și 21 cm era foarte tăcut. Bernard M. Oliver emisese, în 1971, teoria conform căreia *copca* ar fi o bandă evidentă de comunicare cu inteligențele extraterestre și, de atunci, mai multe programe de căutare, inclusiv faimosul SETI, utilizau această plajă îngustă de frecvențe.

Un alt aspect care îl preocupa pe Ethan era ideea că radiotelescoapele erau făcute să asculte cerul, nu să emită ceva. Ca un aparat radio pe care îl poți seta pe orice frecvență, dar nu poți emite nimic. Pentru așa ceva, ai nevoie de un transmițător.

Rețeaua de la Belina Peak consta numai din receptori. Doar dacă... îl fulgeră un gând pe Ethan. Exista o unitate de rezervă, folosită în anii '70 pentru activitățile CETI, care era capabilă să trimită mesaje interstelare. Exact asta era și ideea, comunicarea cu inteligențele extraterestre implica trimiterea și recepționarea de mesaje. Când CETI a devenit SETI și 'comunicarea' a fost înlocuită de 'căutare', echipamentele au fost îmbunătățite cu capacități mult mai performante de ascultare, dar unitatea veche n-a fost dezmembrată (ar fi costat prea mult), ci dezafectată și menținută în conservare, ca echipament de rezervă.

Ca urmare, dacă rețeaua a fost folosită pentru a emite orice fel de semnal, aceasta se putea face doar folosind unitatea cea veche. N-ar trebui să fie prea complicat să dea de urma persoanei care a făcut acest lucru, numai câțiva fiind cei care aveau atât competența, cât și nivelul de autorizare necesare. El era cu siguranță unul dintre aceștia și de aceea a trebuit să fie eliminat de pe lista suspecților. La urma urmei, nu părea ceva atât de dificil să identifice autorul. Întrebarea care se forma în mintea lui, acum, era „De ce?". Înainte să-i împărtășească lui Nick ideile, își dădu seama că Big K o făcuse deja.

— Uite cum o să procedăm..., spuse Nick. Mai întâi, vreau să faci o listă cu toți cei care pot folosi emițătorul. TOȚI, da? Cât timp crezi că îți trebuie?

— Până mâine la prânz?

— Bun. Ne întâlnim tot aici, mâine la prânz. Eu o să stau sub radar, mai zise, chicotind la propria glumă. Nimeni nu trebuie să suspecteze că are loc o investigație. Ține asta, dacă ai nevoie de mine, încheie el, aruncând pe masă o carte de vizită, cu dexteritatea unui dealer de cazino.

Se ridică, scutură viguros mâna lui Ethan și se îndreptă spre ușă.

Ethan plecă și el câteva minute mai târziu, după ce-și sorbi limonada. Căldura era năucitoare – Arizona era un loc foarte fierbinte în luna iulie. Umbra aruncată de clădire nu făcea mare diferență în interiorul Camaro-ului său de un albastru

aprins. Porni motorul și îl lăsă la relanti, câteva minute, cât să aibă timp aerul condiționat să mai răcorească habitaclul.

La birou, se apucă să își facă ordine în hârtii; era a treia săptămână din lună și încă mai avea neprelucrate date din iunie. Grupul avea șase oameni, iar rolul lui era să-i coordoneze cu echipele de cercetare, în așa fel încât proiectele să aibă sprijinul necesar. Îi plăcea ce făcea. Fiind implicat în, practic, toate etapele proiectelor de cercetare, era necesar să înțeleagă ce nevoi aveau în privința resurselor și a personalului, pentru a putea repartiza persoana cea mai competentă. Mai trebuia, în același timp, să-i ajute să se dezvolte profesional. Știa însă că, dacă voia ca pe termen lung să ajungă 'mai sus', trebuia să facă mai mult coaching cu oamenii lui. Chestia asta, însă, nu prea se întâmpla, din păcate.

Câteva momente după ce se așeză la birou, Big K ieși de la el și, văzându-l, îl strigă:

— Ethan, unde ai fost? Te-am căutat! Vino puțin, avem ceva de vorbit.

Era suficient de deștept să-și dea seama de jocul făcut de Big K. Mormăi o scuză și îl urmă pe Big K în biroul acestuia.

— Bănuiesc că Nick te-a pus la curent, deschise bossul discuția, fără niciun fel de altă introducere, imediat ce Ethan închise ușa. Ți-am modificat acreditările în sistem, așa încât să ai acces total, în aceeași măsură ca mine. Chestiunea asta e prioritatea principală și s-ar putea să trebuiască să stai peste program până când o să-i dăm de cap, pentru că nu vreau să se prindă cineva de ceea ce facem.

— Și ce facem, de fapt? întrebă Ethan, trăgându-și un scaun lângă biroului lui Leopold.

Acesta nu spuse nimic o vreme, ca și când își căuta cuvintele cele mai potrivite. Era aceeași tehnică pe care o folosea la începutul oricărei ședințe, nu se putu abține Ethan să nu remarce.

— În luna mai, anul trecut, NASA a recepționat o serie de semnale. Le-au localizat la noi în curte. La început, erau destul

de haotice, nimic interesant. Noi făceam verificarea și întreținerea sistemelor în perioada aceea, așa că s-au gândit că era parte din activitatea noastră programată. Ți-a spus Nick, nu? Numai că transmisiile au continuat, devenind din ce în ce mai frecvente, până în punctul în care ne-au contactat, pentru că interferau în comunicările cu sateliții lor. Ca urmare, ne-au rugat să încetăm. Pur și simplu, habar n-aveam despre ce vorbeau, până când am primit un telefon de la Mark Harding, șeful Departamentului de Comunicări Operaționale de la NASA. Când i-am zis că noi n-avem niciun fel de program în derulare care să implice emiterea de semnale, a crezut că îl iau peste picior. La puțin timp după aceea, am mai primit un telefon de la Nu-Pot-Să-i-Spun-Numele, care mi-a cerut să investighez foarte discret natura acestor transmisii. Nu voiau să facem ceva anume, pentru că mai întâi doreau să le analizeze natura. Mi l-au recomandat pe Nick și primul lucru pe care l-a făcut tipul a fost să te verifice pe tine. Avea nevoie de cineva din interior cu care să lucreze, iar eu nu aveam cum s-o fac, pentru că am un milion de chestii de care trebuie să mă ocup și, în plus, mai fac și multe deplasări. Tu ești cea mai bună alegere, ești familiarizat cu toate sistemele, protocoalele și procesele, lucrezi cu toate departamentele și prezența ta aici sau dincolo nu ridică niciun fel de suspiciune. Nick coordonează investigația, iar tu vei fi... ochii, urechile și mâinile lui, ca să zic așa. Sfatul meu: nu lua nicio inițiativă pe cont propriu, pentru că știu că o să fii tentat să o faci. Orice idee ai, verifică cu el mai întâi, OK?

— Care e natura acestor semnale? A zis NASA ceva?

— Da, oarecum. Nu este ceva la care să ne fi așteptat. Adică ceva coduri sofisticate sau altceva. Emisiuni TV retransmise, asta e. Cineva crede că există un public în cer pentru CNN sau ESPN. Numai că aceste programe TV sunt convertite la 1.420,46 MHz... și nu există niciun televizor pe planeta asta care să le recepționeze, rânji Big K.

Ceva legat de această frecvență sună vag cunoscut în mintea lui Ethan, dar nu putu să-și aducă aminte ce anume.

— Ia asta cu tine când ieși pe ușă, încheie Leopold conversația, înmânându-i lui Ethan un dosar.

✧ ✧ ✧

Dosarul era gol, după cum constată Ethan, un minut mai târziu. Părea că Big K îi dăduse ceva de rezolvat, în cazul în care cineva ar fi urmărit discuția lor. Următorul pas – lista pe care Nick i-o ceruse.

Soarele era încă deasupra orizontului, aruncându-și ultimele raze fierbinți deasupra deșertului, când Ethan reuși să termine. Erau 23 de nume, mai multe decât anticipase. Primii 14 aveau atât cunoștințele, cât și acreditările necesare pentru a opera un radiotelescop. Ceilalți nouă aveau competența, dar pentru a opera echipamentul era nevoie de o autorizare specială. Ocolirea protocoalelor de securitate ar fi putut fi, totuși, o chestiune destul de simplă pentru specialiștii foarte bine pregătiți care lucrau la Belina Peak, dacă și-ar fi pus mintea la treabă. Nick, cu siguranță, urma să aprecieze asta.

Mai rămăseseră în birou doar el și Ashley Jefferson – păreau că erau singurii care nu se grăbeau să ajungă acasă. Parcă citindu-i gândurile, Ashley își luă poșeta și geanta laptop-ului, îi făcu cu mâna și zise cu o voce obosită:

— Plec, ne vedem mâine...

Realiză că pentru următorele zile ea și alți câțiva vor prelua parte din activitățile lui și, probabil, vor trebui să rămână ceva mai mult. O să aibă nevoie de o explicație, așa că va trebui să găsească ceva până a doua zi.

În timp ce conducea spre casă, mintea analiza cele petrecute în timpul zilei. O întrebare nu-i ieșea din cap: de ce ar emite cineva în spațiu CNN și ESPN? Avu senzația că dacă ar găsi răspunsul, ar găsi și persoana responsabilă.

Apoi în veni în minte Ashley. Din câte știa, era singură. De vârstă mijlocie, lucra la Observator de aproape cinci ani și se transferase în echipa lui vara trecută. Extrem de inteligentă și

atentă la detalii pe care aproape nimeni altcineva nu le-ar fi observat, a devenit foarte repede o persoană-cheie în departamentul lui Ethan. Nicio surpriză, deci, că ea era foarte sus pe lista lui Ethan. Cumva, se simțea vinovat. Blondă, micuță de statură și subțirică, aducea cu o liceancă, dacă n-ar fi avut câteva riduri la colțurile ochilor, care-i trădau vârsta. Asta până deschidea gura. Orice om care a terminat liceul avea nevoie de maximum douăzeci de secunde să își dea seama că avea în față un tocilar de primă clasă. Nu-și putea aduce aminte când o auzise ultima oară discutând banalități. Nimic despre modă, bucătărie sau vreo telenovelă. Cunoștea prea bine genul. El însuși își pierduse interesul pentru fotbal când avea zece ani și descoperise jocurile de abilități mentale. Adevărul este că așa era cultura organizațională în Observator. Un coeficient de inteligență de 120 te poziționa în jumătatea inferioară a echipei.

✧ ✧ ✧

În drumul spre casă, Ashley încerca să descifreze ce simțise în cursul zilei. Culoarea aurei lui Ethan se schimbase, devenind mai întunecată pe măsură ce trecea ziua. Era foarte neobișnuit, pentru că, de obicei, aura lui devenea mai deschisă la culoare, mergând spre galben-portocaliu. În schimb, azi, când plecase, aura lui era verde închis. Cu siguranță era ceva legat de discuția cu Big K. Probabil că răspunsul se afla în dosarul acela pe care-l avea în mână, dar nu zisese nimic în restul zilei. Dacă era ceva care ar fi implicat-o și pe ea, urma să afle la ședința de lucru de mâine dimineață.

Se întunecase deja. Crepusculul durează foarte puțin la latitudinile sudice, iar întunericul nopții se instalează repede. Opri motorul, stinse farurile și se îndreptă spre balansoarul de pe veranda casei. Își îndreptă privirea spre cerul cu miliarde de stele de deasupra capului. Lipsa poluării și distanța de oraș făcea vârful Belina un loc bun nu doar pentru ascultat, dar și pentru privit cerul.

✧ ✧ ✧

— Hmm... 23 de oameni... OK, atunci. Nick avea o privire preocupată după ce parcurse lista lui Ethan. Bună chestia cu 'extensia', cu cei 9 oameni care știu cum să opereze manțocăria, continuă el. Uite cum o să facem. În primul rând, încercăm să eliminăm cât mai mulți, iar abia după aceea îl găsim pe vinovat. Să sperăm că prima etapă o să ne ajute să restrângem numărul la doar 3-4 suspecți.

— Și, foarte exact, cum te gândești să facem asta? Bănuiesc că ai un plan, ceva?

Ethan visa la o bere rece, de la gheață, dar știa că trebuie să aștepte până după-amiază târziu. Nu voia să stea prea mult, pentru că avea o grămadă de chestii de făcut, o dată ce se întorcea la centru, numai că Nick nu părea deloc să se grăbească.

— Așa e. Împărțim lista în două. Apoi le zăpăcim parolele de acces în sistem pentru jumătate dintre ei, cu puțin înainte de terminarea programului, așa încât să nu le dăm peste cap munca. După asta, stăm să vedem dacă avem vreo 'Ediție Specială' la noapte. Dacă da, atunci pe cei din prima jumătate putem să-i eliminăm, iar mâine ne concentrăm pe a doua jumătate. Facem chestia asta de câteva ori și rămânem cu trei-patru oameni.

— Le zăpăcim parolele? Ce vrei să spui cu asta? întrebă Ethan cu o căutătură suspicioasă.

— Are loc un atac cibernetic, în prezent, dacă ești la curent cu știrile. Folosește asta ca pretext pentru a 'întări' protocoalele de securitate și anunță lumea că pot exista niște... disfuncționalități. Pentru asta trebuie să apeleze suportul tehnic și să aibă reinstalat accesul la sisteme. Mai adaugă încă vreo 15-20 de angajați, la întâmplare, așa încât, dacă vorbesc unii cu alții în sala de mese sau în parcare sau la budă, să nu existe sentimentul că cineva a fost 'selectat'. Ar fi suspect ca doar oamenii dintr-un singur departament să fie afectați, nu-i așa? Iar noi nu ne dorim să ridicăm niciun fel de suspiciuni, corect? Ce zici?

— OK, e fezabil! concluzionă Ethan, expirând foarte încet.

✧ ✧ ✧

„Datorită riscului crescut de atacuri cibernetice, este nevoie de noi protocoale de siguranță. Cu efect imediat, accessul la conturile personale de e-mail va fi restricționat. Echipa de suport tehnic va face o rețea wi-fi alternativă, până la sfârșitul săptămânii, care să permită accesul la Gmail, Yahoo și Hotmail. Deși încercăm să reducem pe cât posibil impactul asupra activității la Observator, pot apărea unele disfuncționalități. Dacă întâmpinați dificultăți în accesarea resurselor, sunați la *09 de pe telefonul de birou sau trimiteți un email la *tech@belinapeak.org* și specificați natura problemei. Vă rugăm să ne scuzați pentru orice inconveniente, pe durata în care lucrăm la protejarea organizației și a muncii voastre!"

Ashley citi de două ori e-mailul primit. Din toată echipa tehnică, în afară de Ethan mai era doar ea și Caleb care ar fi putut face ceva efectiv legat de protocoalele de securitate. Iar ea nu fusese nici măcar informată! Nu voia să-l întrebe pe Ethan, în mod direct, așa că o abordare mai nuanțată era mai potrivită. Își luă cana de cafea și se apropie de el, cu cea mai suavă voce pe care o avea în dotare.

— Bună. Deranjez?

— Nu, nu chiar. Ce pot face pentru tine?

— Tu să-mi zici ce pot face pentru tine. E-mailul cu noile protocoale de securitate... Ce se întâmplă? E ceva cu care pot să te ajut?

— Ce te preocupă, de fapt, cel mai mult? Faptul că avem un risc de atac cibernetic sau faptul că nu ai fost implicată?

— Ambele. Cred. E grav?

— Lucrăm aici cu niște date cu grad mare de confidențialitate, iar sistemele noastre pot accesa o mulțime de fluxuri sensibile de comunicație. Cineva, undeva (Ethan arătă în sus cu degetul) a decis că trebuie să ne protejăm spatele. Așa că, am

fost înștiințat ieri că, începând de azi, trebuie să implementăm anumite măsuri de siguranță, și o echipă specială de cibersecuritate o să ne asiste, de la distanță, cu instalarea noilor protocoale. N-am avut ocazia să zic nimic, doar mi s-a transmis ce am eu de făcut. Noi trebuie să facem rețeaua aia wi-fi secundară, care trebuie să fie complet independentă de intranet. Și asta era exact sarcina la care mă gândeam pentru tine, mulțumesc că ai trecut pe aici. Altă întrebare?

— Nu, e suficient. Cred că oricum nu mi-ai spune mai mult. Când o vrei gata?

— Vineri, cel mai târziu. Fă-mi o listă cu dorințele tale și ia-l pe tipul cel nou, Thomas, să te ajute.

— Pot să pun un BMW decapotabil pe listă?

Ethan zâmbi și se întoarse la documentele de pe birou, transmițându-i non-verbal lui Ashley că discuția luase sfârșit.

Prima rundă se încheie cu foarte puține incidente. Linia de suport tehnic suna la un asociat al lui Nick, care urmărea să vadă cine solicita acces la rețea după ora 17:00. Provocarea pe care o aveau era aceea că protocolul de acces era conceput să împiedice pe cineva din exterior să acceseze rețeaua, dar pentru cineva deja logat în sistem nu exista nicio restricție să acceseze orice le permitea acreditarea. Altfel spus, o dată ce serverul verifica parola și IP-ul, puteai să intri în orice protocol de rețea fără să se salveze undeva cine și ce a făcut. Era un sistem vechi, pe alocuri chiar depășit, dar niciodată nu fusese suficient timp sau destui bani pentru o actualizare completă. Nu fusese nici nevoie. Lucrurile, însă, urmau să se schimbe. Curând.

'Hackeri nenorociți', își spuse Ashley. Era perfect la curent cu toate aceste chestiuni. Nu o dată chiar ea fusese cea care făcuse să fie amânate actualizările protocoalelor de securitate, trebuind să fie foarte creativă în a găsi alte priorități, care să le îndrepte atenția lui Ethan sau Big K către altceva. Avea nevoie de starea actuală de lucruri, care acum urma să se modifice. Și nu putea să facă nimic. De fapt, dacă se gândea puțin, era totuși ceva. Dar avea nevoie să câștige timp.

✧ ✧ ✧

— Uite zilele și orele când 'farfuria' a fost utilizată pentru transmisiunea în spațiu. Nu am durata tuturor 'sesiunilor', ci numai a unora dintre ele. Trebuie să faci o serie de referințe încrucișate și să-i elimini pe cei care nu se aflau la centru în zilele respective. O să mai facem luni încă o dată schema cu parolele; tu trebuie să generezi o listă nouă, cu 15-20 de cetățeni onești luați la întâmplare, care să fie incluși în runda următoare. Include-i pe aceștia patru – sunt cei care au sunat la linia fierbinte; trebuie să le blocăm accesul la intranet, preferabil înainte de ora 16:00.

Înainte ca Ethan să aibă măcar timp să deschidă gura, Nick continuă:

— Își vor împărtăși frustrările cu ceilalți, iar asta va influența percepția suspectului nostru. Atunci când faci o căutare sistematică, nu revii în același loc și nici nu te duci peste aceiași oameni de două ori. Le vom zăpăci parolele din nou, plus celor care sună la linia fierbinte după a doua rundă.

Ethan se simțea foarte obosit. Vremea foarte caldă își cerea tributul prin reducerea capacității lui de a se concentra pe sarcini mentale. Avea nevoie de un climat mai răcoros pentru a judeca lucrurile corect. Ducea dorul zăpezii din Colorado, unde crescuse. Destul de neobișnuit, în perioada adolescenței și a studenției, petrecută pe Coasta de Est, majoritatea timpului liber și-o petrecuse în interior. Doar după ce s-a angajat la Radio-observatorul 'Vârful Belina' începuse să iasă afară mai mult. Afară, literalmente – în sălbăticie, parcurgând pe bicicletă, în toate direcțiile, cărările din jurul cascadei Havasu. Evident, vina era a lui Meagan. Știa acele poteci mai bine ca oricine. Crescută în rezervația Hualapai, era o zână a pădurii. Nu putea trăi în oraș; asfaltul o sufoca. Îi făcea plăcere să meargă, ocazional, la Phoenix sau chiar la Las Vegas; de regulă, pentru cumpărături. Azi era în Phoenix, lucrând la dizertația de doctorat pe care o pregătea în domeniul educației preșcolarilor.

Dar în weekend va veni înapoi și aveau planuri serioase pentru cele două zile libere.

Întors la birou, Ethan se uită peste informațiile de la Nick. Era multă muncă de făcut cu verificarea încrucișată; așa îl eliminaseră pe el de pe lista suspecților – în șase rânduri, când avuseseră loc transmisiunile, el nu era nici măcar pe aproape de Obsevator; fie în vacanță, fie plecat în delegație sau la vreo conferință, accesase doar serverul de e-mail, care nu-i dădea acces la protocoalele operaționale.

Nick mai sugerase să caute un tipar în modul în care apăreau datele.

— Tu ești tocilarul aici, nu eu. Habar n-am la ce să mă uit, iar dacă e ceva care să sară în ochi, e ochiul tău, nu al meu. Dacă dai peste ceva care și din avion poate să pară un tipar, am putea să folosim asta ca predictor pentru următoarea acțiune și o să-l putem prinde. Sau o s-o putem prinde, eventual.

Nimic, însă, nu părea să aibă sens. Orele și zilele nu erau aceleași. Prima transmisiune raportată de NASA avusese loc în luna mai, anul trecut. A fost o serie de douăsprezece transmisiuni scurte, între 20 de secunde și un minut, la ore diferite. Apoi, nimic, până pe 10 iunie. O transmisiune singulară, lungă, de 25 de minute și 44 de secunde. Ora era ciudată, aproape de miezul nopții. Cine oare era în observator în acea noapte?

O privire în *Kronos* – aplicația de pontaj, ar fi trebuit să ofere un răspuns. Câteva clickuri și Ethan descoperi cu stupoare că atunci aproape toată lumea fusese la serviciu, mai puțin el! Se bucurase de vacanță toată acea săptămână. Dar de ce fusese lumea acolo? Memoria îl ajută ca un pop-up apărut de nicăieri: X1 PanSTARRS. *„Cometă și Grătar"*. Anul trecut, Big K organizase petrecerea tradițională de grătare și privit la stele cu aproape două săptămâni înainte de solstițiul de vară, pentru că mai târziu cometa nu ar mai fi fost vizibilă. Iar statele din Sud erau un loc foarte potrivit pentru observarea ei. Centrul era dedicat radioastronomiei, dar aveau și un telescop optic

foarte performant, care le permitea „să asocieze vocea cu *fața* unei stele", dacă ar fi dorit.

Apoi, un alt gând îi trecu prin minte. Câteva clickuri, câteva butonări pe tastatură, și avu confirmarea ipotezei. Făcând verificarea încrucișată cu data petrecerii *„Grătar sub Ploaia de Stele Căzătoare"*, identifică o altă transmisiune cu durată lungă, de data aceasta de aproape o oră. Oricine ar fi fost, cu siguranță avea un plan de acoperire a urmelor, fiind ascuns în mulțime.

Oare acesta era tiparul pe care-l căuta? Petrecerea dedicată solstițiului de vară fusese doar cu câteva săptămâni în urmă... uite-o! Trei ore? Foarte mult, într-adevăr. Ora de începere era aceeași cu cea de anul trecut și se întinsese mult după miezul nopții. Cu siguranță, asta fusese ceea ce îi deranjase pe cei de la NASA.

Câțiva oameni plecaseră de la petrecere relativ devreme și, ca urmare, puteau fi eliminați. Jumătate de oră mai târziu, după ce studie înregistrările video și orele când se delogaseră din sistem, Ethan putu să mai elimine încă doi oameni. 'Cam puțin', își zise în sinea lui. Spera la mai mult.

— Excepțional! Ar trebui să te faci detectiv! îi zise Nick entuziast. Așa se face treaba! E o listă relativ scurtă și nu vei găsi o soluție unică pentru toți. Ar trebui să căutăm mai multe moduri de identificare și eliminare. Dar ai făcut o muncă extraordinară. Când e următorul bairam?

Party-ul era programat pentru ziua de vineri, 4 august. Era cel mai bun moment pentru observarea ploii de stele numite *Perseide*. Nick fu foarte încântat să afle că mai erau mai puțin de două săptămâni până atunci.

— Dacă reușim să reducem lista la numai două-trei nume, putem să-i supraveghem în timpul petrecerii și o să vedem cine n-o să aibă chef să danseze sub stelele căzătoare.

✧ ✧ ✧

Instalarea rețelei wi-fi n-a fost deloc o chestiune complicată. Thomas știa ce are de făcut, ea trebuind doar să introducă codurile necesare și să fie sigură că există o portiță de acces în rețea, cu ajutorul căreia să poată să se logheze de la distanță, fără să fie fizic prezentă în centru. Ce altceva și-ar fi putut dori mai mult?

Ashley își pregătea rapoartele – date plictisitoare, în fișiere plictisitoare, care arătau corelații plictisitoare între zgomotul interstelar de fundal și rotația ciclică a unui sistem binar, aflat într-o altă galaxie – când Ethan intră. Biroul lui era opus în raport cu al ei, dar, datorită unui stâlp de susținere aflat fix între ei, se întâmpla destul de rar să se privească față în față. Nu era deloc neobișnuit să-și trimită e-mailuri mai repede decât să-și vorbească, deși erau la mai puțin de 8 metri unul de altul.

— Ai un minut? o întrebă, de parcă i-ar fi păsat de răspunsul ei.

Ea dădu din cap aprobator, ridicându-și privirea cu o grimasă curioasă.

— Îți mai aduci aminte, anul trecut, când a fost instalat noul decodor de rețea, a fost vreo lucrare executată la unitatea veche, M5001?

Ashley îi putea simți emoțiile de parcă l-ar fi observat printr-o lentilă specială. Era foarte exaltat. Cu toate acestea, își păstra calmul. Ea, pe de altă parte, percepu cum nervozitatea îi crește la cote alarmante. De ce ar fi el interesat de așa ceva? Făcuse oare vreo greșeală, ceva care ar fi expus-o? Dacă ar fi suspectat-o pe ea, cugetă Ashley mai departe – toată tărășenia ar fi fost ținută sub capac, nu ar fi abordat-o direct. Mii de gânduri îi treceau prin minte, în timp ce încerca să compună un răspuns echilibrat.

— Parcă a fost ceva legat de modulul de control, niște mufe suplimentare care să permită farfuriei să se sincronizeze cu rețeaua pentru semnalele radio de 3 mm; înainte, nu se putea face conexiunea prin fibră optică, ci doar prin cablu de rețea obișnuit. De ce?

— Și cine a fost Op-Co pentru asta? Mendelsohn?
— Nu. Juarez.
Ethan încuviință și plecă fără să mai zică nimic altceva.

Radiotelescoapele sunt limitate la o frecvență specifică pentru un anumit proiect. O singură „farfurie" nu oferă foarte multe informații, așa încât se folosesc mai multe unități aflate la distanță unele de altele, creându-se un telescop virtual cu un diametru egal cu distanța între unități, ceea ce oferă o perspectivă 3D a corpului ceresc studiat. Dacă recepționezi un semnal din spațiu cu o singură farfurie, nu poți spune dacă sursa este la 20 sau la 2.000 de ani-lumină. Cu două unități, însă, aflate la un kilometru una de alta, poți triangula în spațiu distanța până la sursă. E nevoie de un software adecvat și de sincronizarea perfectă a înregistrărilor. Pentru asta e suficientă o conexiune prin cablu.

Rețelele extinse au schimbat complet regulile jocului; conexiunea cu rețele aflate la mii de kilometri depărtare trebuie făcută prin fibră optică. Un dispozitiv, numit Oscilator Central Local, trimite un semnal de referință de frecvență joasă, care permite sincronizarea înregistrărilor – ca un dirijor care dictează tempo-ul orchestrei. Datele recepționate de fiecare antenă sunt mixate cu semnalul oscilatorului central local, iar apoi sunt transmise prin fibra optică la computerul central, numit corelator. Semnalul de frecvență joasă permite corelatorului să prelucreze datele de la fiecare telescop în parte și, apoi, să le combine. Rețelele de radiotelescoape utilizează cele mai avansate computere din lume. Sincronizarea datelor culese de radiotelescoape are o precizie de ordinul milionimilor de secundă. Cuplarea semnalelor de la fiecare antenă generează sute de perspective ale aceluiași obiect ceresc. Perspectiva se schimbă cu fiecare minut, din cauza mișcării Pământului, iar pentru a ține pasul cu acest influx constant de date, corelatoarele sunt printre cele mai rapide supercomputere din lume, efectuând calcule în interval de femtosecunde; până la 16 catralioane de operațiuni pe secundă. Un software special, conceput

de radioastronomi, asamblează aceste date și generează hărți radio ale cerului.

Exact asta era munca ei, înainte de a cere transferul la departamentul de suport tehnic, motivul fiind acela că putea avea acces complet la, practic, toate sistemele din Centru.

Juarez fusese nevoit să se întoarcă în Chile din cauza unor probleme de familie, iar acum lucra la Observatorul ALMA, în Atacama. Cerul din emisfera sudică 'suna' diferit de cel din Arizona. Proiectele comune nu erau deloc puține, iar rolul de om de legătură între cele două Observatoare i se potrivea de minune. Nu se considera el cine știe ce mare astronom, dar era un adevărat guru al tehnologiei, iar optimizarea de software făcută la Vârful Belina îi adusese câteva premii, precum și recunoașterea meritelor în comunitatea relativ mică a radioastronomilor.

El a fost cel care sugerase utilizarea celei de-a doua 'farfurii' ca punct focal secundar. Ceea ce nu știa nimeni altcineva în afară de Ashley era faptul că ideea a fost coaptă de ea, timp de trei luni. A trebuit să-l 'hrănească' pe Juarez cu informații picătură cu picătură, așa încât, întocmai ca într-un joc de puzzle, el să întrezărească ideea și să aibă o revelație gen *„Evrika!"*. În mod evident, o minte rațională, care primește informația corectă, va ajunge la o anumită concluzie mai devreme sau mai târziu, iar trasul sforilor din umbră era sportul ei favorit.

Și Juarez a dansat așa cum i-a cântat ea. La petrecerea de anul trecut, *Cometă și Grătar*, Juarez a venit împreună cu soția lui, Alina. Ashley a găsit oportunitatea perfectă – l-a rugat pe Juarez s-o însoțească pentru 20 de minute, iar când s-au întors, s-a prefăcut că băuse un pahar în plus și se rezemase moale pe umărul lui. Alina i-a văzut și, două luni mai târziu, aveau bagajele făcute pentru Chile. Ashley a cerut apoi să fie transferată în departamentul tehnic, în locul lui Juarez. Oarecum surprinzător pentru ea, Big K i-a aprobat transferul în doar două zile. A aflat mai târziu că era o sarcină foarte dificilă găsirea unui expert de clasă mondială dispus să se mute la dracu-n praznic

pentru banii care-i primeau ei. Dar sorții erau în favoarea sa, iar Ashley fusese recunoscătoare cerului – și la propriu, și la figurat.

✧ ✧ ✧

Operațiunea de luni nu o ajutase prea mult. Nici luni, nici marți, nici miercuri nu mai avusese loc nicio transmisiune. Joi, totuși, existase una foarte scurtă, seara târziu. Suficient pentru ca Ethan și Nick să elimine... pe toată lumea! Cum așa? Ceea ce părea să fie un plan foarte bine pus la punct, nu condusese nicăieri. Niciunul din cei șase oameni rămași pe listă nu se aflase în Centru la ora transmisiunii. Exista, totuși, o șansă să identifice cine a fost autorul, noul software de securitate putând să identifice IP-ul computerului utilizat. Numai că IP-ul respectiv era al router-ului, deci nicio informație utilă până la urmă. Să fi fost oare vreo eroare a programului?

Ethan decise să facă o încercare el însuși și-i spuse lui Nick că urma să testeze o transmisiune de la computerul lui și să vadă apoi dacă softul l-ar fi identificat. Ceea ce se și întâmplă, a doua zi. Deci programul de securitate funcționa corespunzător. Asta înseamna că cine reușise să ocolească protocoalele de securitate avea cunoștințe extrem de avansate. Ethan aruncă o nouă privire pe lista scurtă, care acum devenise și mai scurtă – doar trei nume: Ray Mendelsohn, Ashley Jefferson și Caleb Byrd. Toată povestea îi luă aproape întreaga zi și, dacă mai zăbovea mult, avea să întârzie la cină.

Pe drumul spre casă îi telefonă lui Nick să-i spună ce a aflat. Nu era disponibil, așa că îi lăsă un mesaj vocal.

✧ ✧ ✧

Meagan îl aștepta, oarecum supărată, dar totuși foarte fericită să-l vadă după atâtea zile. Părul negru, ochii căprui închiși și culoarea pielii erau semnele originii ei amerindiene. O fiică

a tribului Hualapai, unul din cele douăzeci și unu de triburi native din Arizona, vorbea fluent limba Pai și plănuia să o predea la gimnaziu și liceu după ce își termina pregătirea. De regulă, nu purta podoabe sau haine care să-i arate originea și nu ar fi atras prin nimic atenția cuiva neavizat, dar, dacă-i urmăreai mișcările îndeaproape, puteai remarca naturalețea și finețea, faptul că aproape niciodată nu purta încălțări cu toc mai mare de 2-3 cm, precum și micul tatuaj de pe glezna dreaptă, care-l simboliza pe Tochopa, marele Zeu Creator (pentru cunoscători).

După cina delicioasă și un pahar de vin, veni lângă el pe canapea, strecurându-și mâna sub cămașă. Ethan îi simți căldura respirației pe gât, apropiindu-se. Buzele i se lipiră delicat de obraz. Încet, incredibil de încet, se deplasară către propriile buze, pe care abia i le atinse. Pe jumătate conștient de ceea ce făcea, se întinse să stingă lampa, în timp ce Meagan îi descheia, unul câte unul, nasturii de la cămașă.

Ceva mai târziu, amândoi erau întinși pe pat, Ethan simțind oboseala punându-i o greutate enormă pe pleoape.

— Ce o să le spui copiilor mâine? întrebă Meagan.

La naiba! Uitase complet. Urma să meargă în rezervația Hualapai, în weekend, iar ea voia ca el să le povestească micuților din trib despre stele și astronomie.

— Constelații, răspunse el, răsucindu-se pe o parte, aproape adormit.

Plecară devreme, pe când soarele abia răsărea. Era mai răcoare și mai puțin aglomerat la ora aceea. Drumul până la rezervație dură aproape două ore.

— Deci, mai zi-mi o dată, ce vrei să le spun copiilor?

— Orice despre stele.

— Dar eu nu sunt astronom, sunt un amărât de IT-st.

— Așa e. Dar lucrezi la un laborator spațial.

— Centru de cercetare în radioastronomie, mai precis.

— Fix ce-mi trebuie. Astronomie – ăsta e cuvântul cheie. Dacă erai om de serviciu la Microsoft, lumea s-ar fi așteptat să

instalezi Windows, nu să speli geamuri, spuse Meagan, cu cel mai cald zâmbet pe care-l putea produce.

— Și dacă aș fi fost om de serviciu la Google, ar fi trebuit să știu tot?

— De fapt, la câte chestii știi tu, ar trebui să te angajeze! replică ea pe un ton serios. Și continuă pe același ton: Ca om de serviciu, evident...

Asta era ceea ce iubea la ea. Spontaneitatea, replicile inteligente pe care le avea mereu pe vârful limbii, de parcă învățase un rol într-o piesă de teatru și acum doar livra, pur și simplu, textul gata pregătit. El parcă nu era niciodată suficient de rapid să-i dea replicile potrivite. Era o femeie pe cât de frumoasă, pe atât de inteligentă și îi făcea o plăcere enormă să fie alături de ea.

Veniră vreo zece-doisprezece copii, toți sub zece ani. Parte din programul lui Meagan, pe durata vacanței de vară, era să creeze ateliere de lucru cu copiii; pentru azi, venise pregătită cu sfere de dimensiuni diferite, culori și bețe pentru frigărui, cu care urma să facă un sistem solar, iar prezența lui Ethan trebuia să aducă un plus de distracție. Copiii îl îndrăgiră imediat și aveau mereu un milion de întrebări pentru el. Iar el avea mereu răspunsurile gata pregătite.

— Știți ce e o constelație? întrebă el grupul de copii.

Câteva mâini se ridicară, voci subțiri se suprapuseră și înghiontelile erau la ele acasă.

— Există stele și constelații pe care le vedem tot anul și unele pe care le vedem doar în anumite anotimpuri. Deci, dacă diseară vă uitați la cer, înainte de culcare, veți vedea Carul Mare. Folosiți această constelație ca punct de referință. De acolo veți vedea Steaua Polară, care arată Nordul. Spre Sud, la orizont, veți vedea constelația *Săgetătorului*, una dintre constelațiile de vară și care nu se mai vede după luna septembrie.

— De ce? Unde se duce? întrebă unul dintre copii.

— Nu pleacă nicăieri, doar că nu o mai putem vedea noi, de aici. Pentru că Pământul se mișcă în jurul Soarelui, constelațiile care sunt în același plan cu Pământul sunt vizibile doar în

anumite luni ale anului. În celelalte, pentru că sunt de aceeași parte cu Soarele, nu le putem vedea, întrucât se află pe cer ziua, când stelele nu sunt vizibile. *Săgetătorul* e una dintre ele. Acum o putem vedea noaptea, dar acest lucru nu o să mai fie posibil mai târziu, în cursul anului. Iar în decembrie avem zodia Săgetătorului, când Soarele e în dreptul constelației la ora prânzului. Carul Mare, pe de altă parte, se află deasupra orbitei Pământului, deci îl putem vedea întregul an.

Lui Ethan i se uscă brusc gâtul și vocea i se schimbă deodată. Fisa îi pică în timp ce rostea ultimele cuvinte. Variația orelor transmisiunilor urma un tipar. Un tipar... stelar. Era ca și cum transmisiunea era gândită să emită spre același punct din spațiu. Era o ipoteză care trebuia neapărat confirmată, odată ce se întorcea la birou, dar, din câte își amintea el numerele din tabel, datele se potriveau.

Foarte surescitat, încercă din nou să-l sune pe Nick, dar de data asta el fu cel care nu se afla în aria de acoperire.

Restul zilei a trecut relativ repede; prânzul cu familia (extinsă) a lui Meagan a inclus-o pe mătușa ei, Winona (care înseamna Prima Fiică), și verișoara mai mică a lui Meagan, Noopali (nu știa ce înseamnă numele, dar urma să o întrebe pe Meagan mai târziu).

Winona a copt o uriașă prăjitură tradițională – urma să împlinească 40 de ani în curând – și acum profita de momentul în care toată familia era adunată laolaltă. Toată lumea s-a delectat cu mâncarea și mai ales cu prăjitura cu nuci pecan și afine.

— Din ce mi-a spus Winona, Noopali e numele unei stele, dar nu m-am prins care anume, îi răspunse Meagan la întrebare. Poate fi ceva legat de legendele Sioux. Bunica Winonei era Sioux și a murit la câțiva ani după nașterea mamei lui Meagan, Nizhoni. Dar apucase să le spună nepoatelor câteva povești. Poate că era ceva ce Winona își amintise din copilărie și a decis să-și boteze fata cu numele vreunei eroine dintr-o legendă uitată. Cine poate ști?

— A întrebat-o cineva pe Winona? Eram curios.

— Sigur că da. Și a zis că numele ăsta îl avea mereu în minte pe când era copil. Dar nu ne-a dat o altă explicație, decât că e un nume dintr-o legendă.

Ethan se întoarse brusc și, privind-o pe Winona, o întrebă direct:

— Ce înseamnă numele fetei tale? Noopali?

— E dintr-o legendă veche, o tânără fată care s-a transformat în stea. O stea pe cer, nu o stea de cinema..., completă ea râzând. Râsul îi era ascuțit și sacadat și, cumva, Ethan nu se putu abține să nu se gândească la ciocănitoarea Woody.

— Mi-ar plăcea să aflu povestea ei, dacă nu e vreun secret.

— Sigur. Poate mai târziu, când o să-i pregătim pe copii de culcare...

✧ ✧ ✧

Se aflau cu toții în camera principală. Winona aprinsese focul în șemineu. Era miezul verii, dar noaptea era răcoroasă, iar limbile de foc roșii și jucăușe adăugau un pic de farmec decorului indian.

Winona se așeză lângă foc, iar Meagan stinse toate luminile. Copiii erau toți pe canapea, mâncând floricele. Cu o voce misterioasă, Winona începu să le spună legenda lui Noopali.

— Pe un tărâm îndepărtat, peste șapte mări și șapte munți, exista un mic sat unde bărbații săpau în mină, în căutare de pietre prețioase. La capătul satului trăiau doi frați, Teldrum și Vosgan, precum și sora lor, Noopali. Frații mergeau în fiecare zi la muncă în mină, adânc în munte, iar Noopali stătea acasă, gătind, spălându-le hainele și făcând curățenie. La prânz, mergea la intrarea în mină și le ducea mâncare. Noopali era o fată fericită și plină de viață, îndrăgostită până peste cap de Jesukres, un băiat înalt și arătos, care o iubea, la rândul lui, mai presus de cuvinte. Jesukres nu era din satul lor, ci locuia împreună cu tatăl său într-un sat de la marginea mării. Acolo își câștigau existența, ca pescari. El îi promisese că o să se căsătorească cu ea

peste un an de zile, când se va fi întors dintr-o călătorie lungă pe mare, pe care avea s-o facă alături de tatăl său. Voiau să se ducă pe o insulă unde trăia un vrăjitor care avea să le spună ce-i aştepta în viitor. Iar după ce urmau să revină din acea călătorie, va reveni la Noopali şi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Numai că... Jesukres nu s-a mai întors niciodată. Trecuseră deja doi ani de la plecarea lui, iar Noopali nu mai auzise nimic de el. Negustătorii din satul lui Jesukres, care veneau uneori pe acolo, i-au spus că nimeni nu mai ştia nimic despre el şi tatăl lui, de când aceştia plecaseră.

Aşa că, într-o bună zi, Noopali s-a hotărât să plece să-l caute. Avusese un vis, cu Jesukres ridicându-se la cer şi spunându-i: „Vino să mă găseşti", întinzând mâna spre ea, iar când ea dorise să-l apuce, el dispăruse în nori.

Plecă într-o dimineaţă, devreme, fără să le spună nimic fraţilor ei, pentru că ştia că n-ar fi lăsat-o. Teldrum şi Vosgan fuseseră foarte îngrijoraţi, pentru că Noopali nu venise să le aducă mâncarea la prânz, iar seara, când ajunseseră acasă, văzuseră că Noopali lipsea.

A doua zi, au plecat în căutarea ei. Teldrum a mers spre Răsărit, iar Vosgan spre Miazăzi. După două zile, întrebând în stânga şi-n dreapta despre sora lui, Teldrum ajunse la munţii cei mari, pe care nimeni nu-i trecuse. Pentru că nimeni nu o văzuse pe Noopali, s-a întors şi a pornit pe urmele fratelui său. Vosgan o luase spre mare, ajungând în satul lui Jesukres cu presentimentul că într-acolo s-ar fi îndreptat şi Noopali.

Sătenii i-au confirmat bănuiala, spunându-i că o fată care semăna cu Noopali fusese acolo cu o zi mai devreme şi-şi continuase drumul spre Sud. Lăsă vorbă la han pentru fratele lui şi urmă drumul lui Noopali. Câteva zile mai târziu, Teldrum îl ajunse din urmă pe Vosgan şi continuară împreună căutarea surorii lor. Ceva ciudat însă se petrecea. Cei care o văzuseră le spuneau o poveste mereu în schimbare despre fata pe care o căutau. Era parcă din ce în ce mai înaltă, mai slabă, părul ei devenea alb şi pielea translucidă.

După alte câteva zile, ajunseră la capătul pământului. În faţa lor era doar marea. La orizont se vedea o insulă micuţă; îşi construiră

repede o plută, ca să ajungă la ea. Pe insulă au găsit un om bătrân, care le-a spus că Noopali fusese acolo cu două zile înainte, întrebând de Jesukres. Tânărul care-l vizitase cu un an înainte, împreună cu tatăl lui, se pierduse pe mare, când o furtună se ivise pe neașteptate, ca un vârtej uriaș, care le-a dus barca până la cer, și niciodată nu au mai fost văzuți de atunci. Le arătase spre miazăzi, așa cum îi arătase și lui Noopali. Seara, îi făcuse fetei o fiertură din niște ierburi cu efect hipnotic, care creșteau doar pe insula lui, iar Noopali intrase într-o transă care-i permitea să comunice cu sufletul celui pe care-l iubea cel mai mult.

Și aici bătrânul a făcut o pauză lungă. Se întâmplase ceva inexplicabil. Când se trezise din transă, fata îi spusese: „Unde el s-a dus, mulți au plecat. Să-și găsească drumul înapoi, nu poate. Calea, eu i-o voi arăta". Și, sub ochii lui mirați, Noopali se transformase într-un fum auriu și dispăruse.

O clipă mai târziu, o străfulgerare puternică luminase văzduhul și o stea nouă apăruse deodată pe cer.

La căderea nopții, steaua răsări strălucitoare. Bătrânul vraci, arătând-o cu mâna întinsă, spuse: „Noopali va arăta de-acum înainte drumul nu numai pentru iubitul ei, ci pentru toți cei care călătoresc pe mări, căutându-și casa".

Copiii erau pe jumătate adormiți când Winona termină povestea despre Noopali. Ethan, pe de altă parte, era intrigat și alert. De ce oare nu auzise niciodată până acum această legendă? Și de ce aveau indienii din America o poveste despre o stea pe cerul Sudului? Și o poveste cu pescari plecați pe mare? Nimic din cultura indienilor nu se lega de legenda lui Noopali.

Duminică, hălăduiră pe cărările muntelui. Meagan purta o mulțime de accesorii indiene, inclusiv o pereche de mocasini și o pană de vultur în păr. Arăta... uluitor.

Înapoi, pe drumul spre casă, Ethan își verifică mesageria vocală. Avea un mesaj scurt de la Nick:

— Trebuie să ne vedem lui dimineață, la Centru, la ora 6:00. Să fii acolo.

✧ ✧ ✧

Ora 6:00 era o oră foarte matinală pentru a fi la Observator, dar Ethan avea o mulțime de lucruri de împărtășit cu Nick. Ajunse cu câteva minute mai devreme; mașina lui Nick era deja în parcare. Imediat cum opri, Nick își făcu apariția din Buick-ul Escalade de culoare vișinie, îmbrăcat în pantaloni de camuflaj și într-o jachetă de piele, de aviator, cu multe buzunare, cărând în mână o trusă de scule.

— 'Neața, Nick, îl salută Ethan. Am mai multe chestii de vorbit cu tine.

— Hei, bună dimineața! Să intrăm, nu avem mult timp la dispoziție. O să avem vreme de vorbit ceva mai încolo.

— Nu avem suficient timp să ce? întrebă Ethan cu o voce ezitantă.

— O să vezi. Mai știe cineva că ești aici așa devreme?

— Doar prietena mea.

— Perfect. Hai înăuntru.

— Aia ce-i? făcut Ethan, arătând spre trusa de scule.

— Exact ce vezi. O trusă de scule.

Fără să mai zică nimic, Nick o luă înainte spre poarta principală. Introduse codul de acces (Ehan se gândi că probabil Big K i-l dăduse) și urcă pe scări ca și când era familiarizat cu locul. Odată ajunși în biroul principal, Nick se răsuci spre Ethan:

— Poți, te rog, să-mi arăți care sunt birourile celor trei despre care mi-ai zis?

Din trusa de scule își făcu apariția o prelată de plastic, pe care Nick o întinse peste biroul lui Ray. Se urcă cu picioarele pe birou și scoase o placă din tavan, deasupra scaunului lui Ray.

— Ce faci? întrebă Ethan, nefiind sigur dacă chiar voia să afle răspunsul.

— Instalez o cameră de supraveghere; o să vezi într-un minut.

— Ai permisiunea să faci asta? Vreau să zic...

Ethan nu-și termină întrebarea.

— Verifică-ți telefonul. Ar trebui să ai un SMS de la șeful tău.

Exact în momentul în care Ethan își scotea telefonul din buzunar, auzi un bip și simți vibrația care-l anunța că primise un mesaj. „Lasă-l pe Nick să instaleze camerele și asigură-i tot sprijinul de care are nevoie." Mesajul venea de la numărul lui Leopold.

Următoarea jumătate de oră, Ethan nu mai spuse nimic. Îl privi pe Nick cum lucrează extrem de repede, cu o dexteritate care dovedea că mai făcuse asta în trecut; și nu doar o singură dată.

Făcu mai întâi o gaură mică, de 5 mm. Apoi, atașă un dispozitiv pe placă și inseră ceva care aducea a cablu de fibră optică prin gaură, până la nivelul suprafeței, de cealaltă parte. După ce lipi totul cu un lipici special, dintr-un tub albastru, porni aparatul și montă placa la loc între șinele care formau caroiajul tavanului suspendat. Doar cineva care știa unde să se uite putea observa micuțul ochi al camerei. Nick își porni tableta și verifică iamginile transmise de cele trei camere. Doar una avu nevoie de ajustarea unghiului, ceea ce Nick rezolvă cu ajutorul unui program de control la distanță, cu o interfață care semăna mult cu cea de control a dronelor. Oare de ce nu era surprins?

În timpul acesta, Ethan încercă să se lămurească cu privire la bănuiala avută în cursul zilei de sâmbătă, când le povestise copiilor despre constelații. Făcu câteva verificări încrucișate cu datele și orele când avuseseră loc transmisiunile, dar nu apucă să termine înainte ca Nick să fie gata. Oricum, până la venirea celorlalți la lucru mai erau aproape două ore, timp mai mult decât suficient să ajungă la o concluzie.

— Eu am terminat ce aveam de făcut aici, spuse Nick, la trei sferturi de oră după ce scosese prima placă din tavan. Nu se vedea nici măcar un firicel de praf pe nicăieri, parcă nici nu fusese pe acolo.

Întors la birou, Ethan încercă să se concentreze pe ideea la care lucra, dar mintea-i hoinărea pe alte drumuri. Poate pentru că era prea devreme și nu-și băuse cafeaua încă. Se îndreptă

spre bucătărie și își alese o aromă de alune pentru cana de cafea. Privi cu multă atenție cum picură lichidul întunecat în recipientul de stiren. Amestecând încet conținutul unui pliculeț de zahăr, ochii îi căzură pe panoul de plută pe care erau lipite anunțurile. Vineri avea loc petrecerea *„Grătar și Stele Căzătoare"*. Era deja august? Când trecuse oare vara? Și excursia la Las Vegas, weekend-ul următor... Trebuia să cumpere chiar azi biletul de avion pentru Meagan. El era invitat să vorbească la o întrunire a specialiștilor IT și organizatorii îi plătiseră biletul, cazarea și toate cele, dar își dorea ca ea să-l însoțească în Orașul Păcatelor.

Își sorbea cafeaua pe îndelete și se simțea de parcă era pe pilot automat. Tot ce se întâmplase în urmă cu doar douăzeci de minute părea din alt film. Își simțea mintea încețoșată, nu putea să lege două idei. Cafeina începu să-și facă efectul. Semnificația 'activității' lui Nick devenea acum clară. A! mai avea de făcut câteva calcule. Competențele lui de astronomie erau departe de nivelul de expert, dar mai știa câte ceva despre stele și chestiile alea de pe cer. La fel ca un mecanic de întreținere la Operă, care știe câte ceva despre muzica clasică doar pentru că e acolo zi de zi și asistă la repetiții. O să-l roage pe Big K să-i verifice ipoteza, după ședința de dimineață.

După prezentarea stării pentru proiectele aflate în lucru în fiecare departament, fu rândul lui Ashley să prezinte din partea departametnului tehnic noile protocoale de utilizare a rețelei secundare wi-fi, pentru navigarea pe Internet în scop personal. Când a fost întrebată de problema parolelor nefuncționale, a zâmbit larg, precizând că și ea a avut astfel de probleme. Și îi pasă chestiunea în cauză lui Ethan, pentru mai multe clarificări.

La finalul ședinței, Big K îl rugă pe Ethan și pe Julianne, de la Resurse Umane, să mai rămână puțin.

— Vreau să vorbim despre petrecerea din acest weekend. Ashley face patruzeci de ani peste două săptămâni și mă gândeam să sărbătorim, cumva, chestia asta, ce ziceți?

Ethan se arată surprins; credea că Ashley are doar în jur de treizeci și cinci de ani. Julianne era foarte entuziasmată și se oferi să cumpere tort și un cadou.

Ethan urma să se ocupe de strângerea de semnături pe o felicitare, de la membrii echipei tehnice și de la șefii celorlalte departamente și, de asemenea, urma să cumpere un buchet de trandafiri roșii.

✧ ✧ ✧

În cursul după-amiezei sosi e-mailul de confirmare pentru rezervarea la Las Vegas, în weekendul 18 și 19 august. Lui Meagan îi plăceau surprizele, dar nu din cele foarte mari. Știa sigur că o să vrea să meargă la Las Vegas, dar, în același timp, voia să fie sigur că nu-și făcuse alte planuri. Așa că, înainte să-i cumpere biletul de avion – dar hotărât, în același timp, să păstreze surpriza –, îi trimise un SMS laconic: „Iubi, să nu-ți faci planuri pentru 18-19". Ea răspunse aproape imediat „OK. Nu-mi fac planuri să fac sex, dacă nu-mi spui despre ce e vorba".

Cum ar putea un bărbat să-și surprindă femeia pe care o iubește? Mai erau câteva zile până la weekend și se gândi că trebuia să găsească o soluție. Nu-i va spune nimic și (ar fi putut pune pariu) ea va face prima mutare.

Marți dimineața, Ethan intră în biroul lui Leopold cu un gând precis în minte. Big K îl invită să se așeze.

— Ți-am citit e-mailul și nu sunt sută la sută sigur că am înțeles ce ai nevoie, zise Leopold, fără niciun fel de formalități.

— Știu că ești ocupat, dar nu prea am de ales, începu Ethan. Tu ești astronom, iar eu sunt doar un tehnician – e ceva ce am remarcat, dar nu-i dau de cap.

Se aplecă și puse pe masă două foi de hârtie. Una avea un tabel în Excel și cealaltă un grafic colorat.

— Pentru că mi-ai spus să țin toată povestea sub capac, tu ești singurul la care pot să apelez. Aici sunt datele și orele transmisiunilor – Ethan arătă spre tabel. Iar graficul arată variația

orelor de-a lungul ultimului an. Teoria mea e că undeva există o corelație cu mișcarea Pământului în jurul Soarelui, în așa fel încât semnalul radio e direcționat spre același punct din spațiu. Dar am nevoie de tine să verifici asta, pentru că eu nu am cunoștințele necesare.

Fără să zică nimic, Big K luă cele două foi și începu să se uite cu atenție. Își trase laptopul lângă el și, cu o privire preocupată, începu să tasteze cu rapiditate. După câteva minute, se lăsă pe spate, privind ecranul pe care se rotea cerculetul albastru. O dată ce termină, roti laptopul în așa fel încât să-l poată vedea și Ethan.

— Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Semnalul a fost trimis spre același punct. Sau, mai bine zis, pe același vector, ca să fiu precis. Mai lasă-mă câteva minute, te rog.

Big K părea intrat în transă, mâinile sale executând un dans perfect pe tastatură și touchpad. Era într-o stare de concentrare focalizată, ca un pianist la un concert, transpus în muzică.

— Nu e nimic acolo. Cel puțin, nimic despre care să știu. Nu sunt planete, sateliți sau asteroizi din sistemul nostru solar. Locul respectiv e orientat undeva spre constelația Săgetătorului. N-aș putea, însă, să-ți zic exact spre care stea, dacă asta te interesează, încheie el cu un rânjet.

✧ ✧ ✧

Ethan avea de făcut față unei dileme. Ca să-i cumpere biletul de avion lui Meagan, avea nevoie de cardul ei de identitate. Ea ar fi întrebat pentru ce. Dacă i-ar fi răspuns, nu mai era nicio surpriză. Luă telefonul și o sună, sperând să nu răspundă și el să-i lase un mesaj vocal. „Iubi, voiam să vorbesc ceva cu tine. Weekendul ăsta avem petrecere la Observator și vreau să vii și tu. Datorită noului protocol de securitate, toți vizitatorii trebuie să se înregistreze și-mi trebuie cardul tău de identitate. Poți să-i faci o poză și să mi-o trimiți pe mail? Înainte de ora 4:00, te rog. Pupici!"

Lui Meagan îi plăceau petrecerile și-i spusese la un moment dat că singura ei îngrijorare era să nu se simtă izolată printre geniile alea de acolo, care nu știau altceva decât formule complicate, și că i-ar fi greu să închege o conversație normală. A descoperit însă că la Observator lucrau o mulțime de... personaje interesante, care aveau 'vieți și neveste', iar modul ei deschis și spontan de comunicare a făcut-o repede un membru cu drepturi depline în 'gașca de savanți'. Așa că Ethan era convins că o să-i facă plăcere să vină la petrecere.

Meagan îi trimise răspunsul după vreo oră. Poza buletinului era însoțită de un mesaj scurt: „Am visat mereu să fac sex pe farfuria aia mare a telescopului. O să vin la petrecere, dar fără chiloți."

Ethan era în laboratorul de analize spectrografice, înconjurat de vreo zece-doisprezece oameni, și când citi mesajul scăpă un „WOW!", fără să-și dea seama, după care începu să chicotească subțire.

— Care-i treaba? Ce s-a întâmplat? întrebă Ron. Ai primit un „mesaj WOW"!?

— E... ceva personal, răspunse Ethan cu o voce joasă.

— Hei, atenție toată lumea! Ethan a primit un „mesaj WOW"! De data asta au trimis un SMS!

Spre surprinderea lui Ethan, toți începură să râdă, dar râsetele lor erau adresate lui Ron.

— Bună asta!!!

— Mișto faza!

— Ești haios!! se auzi din toate părțile laboratorului.

În mod cert, lui Ethan îi scăpa ceva, dar habar n-avea despre ce era vorba. Nu voia să pară neștiutor, așa că se întoarse la ce făcea. Avu o clipă de inspirație și căută pe Google „Mesaj WOW". Aproape instantaneu, o lungă listă de linkuri populă ecranul. Dădu clic pe linkul din Wikipedia „Semnalul WOW!". Spre imensa sa surpriză, iată ce găsi:

*„**Semnalul Wow!** a fost un semnal puternic de radio în bandă îngustă (1.420,456 MHz) detectat de către* Jerry R. Ehman *la* 15

august 1977, *în timp ce lucra în cadrul unui proiect* SETI *la marele* radiotelescop Big Ear *de la* Universitatea de Stat Ohio, *care se află la* Observatorul Perkins *al* Universității Ohio Wesleyan, *în* Delaware, Ohio. *Semnalul avea semne distinctive preconizate a fi din afara* sistemului solar. *A fost detectat timp de 72 de secunde de către radiotelescopul Big Ear, dar apoi nu a mai fost înregistrat din nou. Semnalul a fost obiectul unei atenții semnificative din partea mass-media.*

Din cauză că era o asemănare foarte mare între caracteristicile semnalului receptat și estimările făcute în privința formei sub care un semnal interstelar ar putea fi receptat, Jerry R. Ehman a încercuit semnalul pe raportul tipărit, adăugând un scurt comentariu, „Wow!", care a dat numele semnalului.

Radiotelescopul utilizat este fix și folosește rotația Pământului pentru studierea cerului, de aceea poate observa un punct oarecare doar 72 de secunde. Punctul de origine al semnalului e în constelația Săgetătorul, *aproximativ la 2,5 grade de steaua* χ^1 Sagittarii."

Ethan își simțea inima bubuind. Constelația Săgetătorului? Continuă să citească. Iar paragraful următor aproape că-l făcu să cadă de pe scaun.

„Semnalului WOW i s-au atribuit două frecvențe diferite, 1.420,36 MHz (J.D. Kraus) și 1.420,46 MHz (J.R. Ehman), ambele foarte aproape de valoarea de 1.420,41 MHz atribuită hidrogenului, conform predicțiilor lui Morrison și Cocconi. Cele două valori sunt la distanțe practic egale de frecvența hidrogenului, prima la 0,04975 MHz (49,75 kHz) sub și a doua la 0,04985 MHz (49.85 kHz) deasupra."

✧ ✧ ✧

Simțea cum i se învârte capul. Piesele din puzzle începeau să se lege unele de altele, dar imaginea de ansamblu încă era neclară. Ce să facă acum? Trebuia să vorbească cu Big K. Sau cu Nick. Nici el nu mai știa.

Există o convingere generală că Universul se manifestă în moduri imposibil de înțeles de către mintea umană. Religia

spune: „Necunoscute sunt căile Domnului". Chiar atunci sună telefonul. Era Nick. Tot în același moment, Big K intră în laborator. Iar Roger, șeful laboratorului, se apropie cu felicitarea semnată pentru ziua lui Ashley, zicând:

— Mi-am notat să-i cumpăr niște flori de ziua ei. E pe 15, da? Marți?

Mintea lui Ethan păru să se disocieze în două. O parte era imaterială, distantă, prelucrând informații, iar alta prezentă aici și acum, controlându-i corpul și mișcările. Ca două entități separate împărțind același spațiu.

— Ashley face patruzeci de ani. Pe 15. Deci s-a născut în aceeași zi în care a fost înregistrat semnalul WOW! Nu poate fi o simplă coincidență. Dar ce semnificație are asta? Ce legătură poate fi?

În acest timp, răspunse la apelul de la Nick.

— Hei, salut! Care-i treaba?

Avea gâtul uscat și vocea îi suna pițigăiat.

— Buuuună dimineațaaaaa! îl salută Nick foarte entuziast. Am de vorbit ceva cu tine și trebuie să te văd. Ne întâlnim la prânz? Tot acolo?

Ethan confirmă și se întoarse spre Leopold, care era prins într-o conversație cu „doamna Barză". Era o analistă înaltă, cu păr lung și picioare foarte lungi; din când în când, îi plăcea să stea într-un singur picior – de aici porecla de „doamna Barză". Pamela? Da, Pamela o chema, de fapt. Oare o știi că are o poreclă? În orice caz, Leopold îl văzu pe Ethan, puse capăt abrupt discuției cu Pamela și se îndreptă spre el.

— Trebuie să vorbim. Acum. Te rog.

— Hai la mine în birou.

Leopold decise să vină și el la masă cu Nick, așa că plecară împreună. Când ajunseră la Meehan's, Nick nu era acolo. Chelnerița de azi era alta. Foarte amabilă și zâmbind tot timpul, vorbea cu un puternic accent din Sud. Ethan comandă o friptură de vită, iar Leopold o friptură și hamburgeri cu cartofi prăjiți și legume la grătar, pe farfurii separate.

— De ce ai comandat astea? întrebă Ethan.

— Nick n-a ajuns încă, dar mâncarea va fi gata când o să vină și el. Nu știu ce preferințe are; data trecută a comandat hamburgeri și cartofi prăjiți, așa că, dacă o să vrea același lucru, o să le și aibă. Dacă vrea altă combinație, cum ar fi friptură cu cartofi prăjiți sau hamburgeri cu legume la grătar, le poate avea, de asemenea. Eu o să iau ce nu vrea el, pentru că mi-e egal cu oricare din cele patru combinații.

Ethan chicoti. Big K era într-adevăr o figură. Mintea lui lucra în tipare și combinații chiar și când comanda de mâncare.

Câteva minute mai târziu își făcu apariția și Nick. Se tunsese, purta ochelari de soare foarte negri și un tricou mulat pe tors, imprimat cu celebra prismă a albumului *„Dark Side of the Moon"*, de Pink Floyd. Păru puțin surprins să-l vadă pe Leopold, dar se bucură de prezența lui.

— Trebuie să vă povestesc; s-a lămurit care-i faza cu transmisiunile. E oarecum straniu, dacă mă gândesc mai bine. E un fel de semnal de ghidaj.

Nick vorbea cu o voce joasă, iar Ethan avu nevoie de câteva secunde să descifreze ce spune.

— Transmisiunile erau CNN, National Geographic și ESPN, așa-i?

— National Geographic?! Nu știam.

— În fine. Deci, întrebarea e, de ce ar transmite cineva anonim programe TV în spațiu către nicăieri?

— Habar nu am. Și, ca să fiu sincer, nici nu m-am gândit 'de ce'; eu mă concentram asupra aspectelor tehnice, ca să aflu *cine*.

— Hai să clarificăm o chestie. CNN oferă informații despre societatea umană din întreaga lume. Cum suntem organizați, ce provocări avem, cum interacționăm unii cu alții. Dacă ar fi existat mass-media acum 2000 de ani, iar azi am fi putut să accesăm niște înregistrări din Egiptul antic, sau Roma, sau Grecia, ar fi destul de interesant și util, așa-i?

Înainte ca Ethan să aibă timp să articuleze un răspuns, Nick continuă:

— National Geograhic e despre Pământ, ca planetă. Toată. Iar ESPN este un canal de sport, despre noi, ca oameni; mai precis, despre capabilitățile noastre fizice – forță, viteză, zi-i pe nume.

— Deci, transmisunile sunt despre Pământ, omenire și oameni?

— Bingo! De-asta au zis că e un fel de semnal de ghidaj, ca și când cineva ar trimite în spațiu date despre Pământ. Înregistrările alea nu erau simple preluări de la TV. Erau editate să maximizeze informația. Cine a făcut-o, a depus mult efort în chestia asta. Trebuie să-l prindem. Neapărat!

Ethan încă procesa ce aflase, când un alt gând i se născu în minte. Cine erau *ei*, cei despre care vorbea Nick?

Leopold sparse tăcerea care se așternuse subit, informându-l pe Nick despre descoperirile făcute de Ethan. Părea că Big K îi dădea raportul lui Nick, și nu invers. Sau era doar o impresie? Ethan simțea că ceva nu se leagă, dar decise să nu întrebe. Știa că în orice investigație de acest gen, informațiile se transmit doar celor care au nevoie, iar să pună întrebări ale căror răspunsuri nu-i erau destinate lui, ar fi creat un context inutil.

— Apropo. Am aflat parolele celor trei inși, totuși. Dacă o să-ți trebuiască vreodată.

Nick extrase cu două degete din portofel o bucățică de hârtie și o puse pe masă.

Utilizarea unui software de supraveghere nu era o opțiune. Hackerul era foarte competent și, cu siguranță, avea un antispyware care l-ar fi alertat. Asta ar fi ridicat o serie de suspiciuni și ar fi însemnat că avea loc o investigație. Așa că, în loc să folosească un software care ar fi putut fi detectat mai ușor sau mai greu, Nick folosise camerele pentru a înregistra imaginile computerelor și să observe atingerea tastelor.

Chelnerița veni cu mâncarea. Nick alese hamburgerii și cartofii prăjiți. Ethan și Leopold schimbară o privire scurtă, vrând să vadă reacția lui Nick. Nicio reacție, însă; doar un comentariu:

— Leo, bănuiesc că ești OK cu friptura și legumele.

O clipă mai târziu, însă, adăugă:

— Sau e vreo altă combinație pe care o preferi? Mi-e fix perpendicular care din cele patru e pentru mine.

Cine naiba era tipul ăsta? Nu numai că avea aceleași tipare de gândire cu Leopold, dar era capabil să deducă cum gândise Big K. Ethan își dădu atunci seama că Nick era un tip foarte deștept. Probabil că în domeniul lui era printre cei mai buni. Era un sentiment ciudat să sondeze intelectul cuiva doar pe baza comportamentelor – asta era mai curând specialitatea lui Meagan.

✧ ✧ ✧

Înapoi la birou, Ethan încercă să recupereze din celelalte sarcini care rămăseseră în urmă datorită timpului alocat investigației, iar ziua se încheie repede.

— Mai ai nevoie de mine? se auzi, parcă de nicăieri, vocea lui Ashley.

— Nu, sunt OK. Ne vedem mâine.

Zece minute mai târziu era gata de plecare și-și luă la revedere de la el. După o altă jumătate de oră și el se pregătea să se delogheze. Era ceva care-i trecuse prin minte când Ashley plecase, un gând fugar, dar nu-și putea aminti. Ajunse la mașină, porni motorul și întinse mâna după ochelarii de soare din consolă. O bucățică de hârtie era acolo și un beculeț se aprinse în mintea lui Ethan. Era biletul cu parolele pe care i le dăduse Nick. Nu erau scrise de mână, ci scoase la imprimantă:

*R.M. – Darth*Ray*007*

C.B. – SeKoNd2nonE

A.J. – Noopali#3

Ceeee??? Ethan simți un fior pe șira spinării. Și în acel moment se lumină. Ashley era cea care trimitea mesajele! Ea trebuia să fie! Cum naiba să folosească același nume dintr-o legendă indiană obscură, pe care n-o știa nimeni altcineva în

afară de Winona? Și un alt gând îl străfulgeră ca un curent electric. Luă telefonul și o sună pe Meagan.

— Și mie mi-era dor să te aud, iubițel, răspunse ea cu o voce exaltată.

— Acum plec de la Centru și m-am gândit să te sun înainte să ajung acasă. Zi-mi și mie, te rog, când e exact ziua de naștere a Winonei?

— De ce? Vrei să-i iei flori, ceva de genul?

— Nu, eram doar... curios.

— Tu nu ești niciodată *doar curios*... Care-i treaba?

— În regulă. Vreau să-i comand niște flori și să i le trimit prin Fed-Ex.

— 15 august. Nu ești nostim deloc...

— Mi se pare că ea are o influență foarte mare în familie și vreau să păstrez o relație bună cu mătușa ta favorită. E asta o crimă?

— Winona știe tot, așa e. Nu ți-am zis prea multe despre ea, pentru că nu voiam să te comporți neobișnuit când am fost acolo, dar așa e ea, mai... ciudățică.

— În ce sens?

— Știe lucruri pe care n-ar trebui să le știe. De exemplu, mi-a spus că e ceva ce te preocupă foarte tare la serviciu și care nu e tipul obișnuit de activitate pe care o faci. Iar asta e ceva obișnuit la ea – adică, nu poate să-ți zică unde ai pus ceva ce nu mai găsești, dar știe că ai pierdut ceva important; genul ăsta de chestii. Nu știu cum să spun altfel.

— Hmmm...

Ethan făcu o pauză lungă. Avusese în trecut experiențe similare cu Ashley, ea întrebându-l pe neașteptate despre lucruri pe care nu ar fi avut de unde să le știe.

— Mai ești acolo? întrerupse Meagan tăcerea după o vreme.

— Da, sunt aici. Trebuie să închid. Ajung acasă repede. Te pup.

✧ ✧ ✧

Joi dimineață, devreme, când soarele roșu abia se ridica deasupra orizontului, Ashley pleca de acasă. Peisajul Arizonei era mai curând monoton, dar șoseaua perfect dreaptă, până la Observator, avea farmecul ei aparte, în lumina galben-portocalie a dimineții. Avu nevoie doar de puțin peste jumătate de oră ca să ajungă la serviciu, cu mult înaintea tuturor. Intră în Centru cu o cartelă de acces clonată și se îndreptă spre zona tehnică, de la subsol. În acea parte a complexului nu erau camere video de supraveghere.

Deconectă serverul de back-up de la rețea și-și conectă laptop-ul la server. Fișierele care trebuiau copiate totalizau peste 60 GB, iar operațiunea dură aproape 5 minute. După ce termină, reconectă serverul la rețea. Data viitoare, când serverul principal urma să fie offline, iar serverul de back-up avea să își intre în rol, un mic fișier executabil avea să lanseze transmisiunea a două ore și jumătate de înregistrări TV editate. Iar asta se va întâmpla mâine, la petrecere. Singurul lucru de care trebuia să aibă grijă era ca serverul principal să fie offline la momentul potrivit. Dar avea un plan și pentru asta.

Ashley se întoarse la mașină și plecă de la Centru, îndreptându-se spre Krispy Kreme, câteva mile mai departe. Așteptă acolo, delectându-se cu o cafea și o gogoașă, până la ora 8:15. Apoi se întoarse la Observator.

Parcarea nu era foarte mare și era încă destul de devreme pentru majoritatea celor care lucrau acolo, așa că observă imediat Buick-ul Escalade parcat la capătul aleii. Șoferul era înăuntru, de parcă aștepta pe cineva. Avu impresia că o privea din spatele ferestrelor fumurii. Mai era ceva legat de el, dar ce? Încercă să-i sondeze mintea și imaginea care i se formă fu a valurilor unui ocean. Realiză că omul medita, fiind într-o stare de relaxare profundă.

Soarele dimineții încălzea deja atmosfera și, oprind motorul, căldura începea să se facă simțită în habitaclu. Buick-ul era în umbra șirului de stejari Monterrey, de la capătul dinspre răsărit al parcării. Dacă vii devreme, ai privilegiul de a-ți alege

locul de parcare. Locul acela nu era dorit de angajați, pentru că după-amiaza umbra se afla în partea dinspre clădire și, deci, acelea erau locurile mai dorite. În mod evident, individul acesta nu avea de gând să stea prea mult și, totuși, venise devreme, înaintea celorlalți. Deci avea, probabil, o întâlnire cu cineva, la prima oră. Să fie oare cineva de la o firmă de catering pentru petrecerea de mâine? Nu, își dădu singură răspunsul – aceia, de regulă, au mașini personalizate cu numele firmei.

Acesta fu ultimul ei gând, înainte să fie copleșită de un sentiment adânc de teamă, aproape de un atac de panică. Bărbatul se trezise din starea de meditație și acum era perfect alert. Percepția minții lui se transformă de la valurile relaxante ale oceanului la o furtună de vară. Ieși în viteză din mașină și, aproape alergând, se grăbi să intre în clădire, simțindu-se în siguranță văzând alți oameni. Se ascunse în spatele biroului, abia îndrăznind să ridice ochii din spatele monitorului.

Un bărbat înalt, pe care nu-l mai văzuse niciodată, intră în clădire zece minute mai târziu și se îndreptă direct spre biroul lui Big K. Să fi aflat oare despre ea? Cum să fie posibil? Își acoperise toate urmele, făcând ca acțiunile să pară ca fiind rodul întâmplării. Și nu era niciun semn, de nicăieri, cum că ar fi avut loc vreo investigație. Iar dacă ar fi suspectat-o pe ea, cu siguranță, nu i-ar fi dat sarcina securizării rețelei. Probabil că era vorba de altceva și, din cauza asta, mâine va trebui să dea dovadă de o mare precauție. Fișierele încărcate până acum erau ultimul capitol din documentarea cerută despre Pământ. Va fi nevoie de zeci de ani până când mesajul va ajunge la destinație, dar misiunea ei va fi fost îndeplinită. Mâine noapte.

✧ ✧ ✧

Meagan sosi la petrecere direct de la Phoenix, în jurul orei 7:00 seara. Majoritatea angajaților de la Centru erau încă înăuntru; căldura după-amiezei îi făcea să prefere răcoarea aerului condiționat din interior. Afară erau patru bărbați, pre-

gătind grătarul. Intră prin ușa larg deschisă fără să o întrebe nimeni de sănătate și se găsi în mijlocul unei camere mari, decorată cu artă spațială. De la fotografii ale Pământului și ale planetelor din sistemul solar, făcute de NASA, până la clustere ale galaxiilor, aflate la milioane de ani lumină. Cea mai impresionantă era o imagine a Căii Lactee, care acoperea întreg peretele dinspre Vest, ca o fereastră deschisă spre spațiu. Senzația că se afla pe marginea unui abis gigantic era amplificată de lumina redusă a serii.

Ethan apăru un minut mai târziu și sentimentul dispăru o dată cu prezența iubitului ei. Luă o cutie de Coca-Cola din lada frigorifică și se duse să-i salute pe cei pe care-i cunoștea. Mai erau câteva soții invitate și atmosfera era destul de vioaie. Se dovedi curând că temerea ei că o să fie plictisitor și că va trebui să râdă politicos la bancuri 'științifice' pe care nu le-ar fi înțeles, nu era câtuși de puțin justificată.

Ashley se apropie și Meagan deschise discuția cu o întrebare banală despre vreme. Ashley răspunse politicoasă, cu toate că era evident că nu avea chef de conversație. Dar, pentru că nu avea prea multe alte opțiuni, continuă discuția. Ashley era suficient de bine crescută încât să nu pună capăt prea brusc conversației, dar îi dădu lui Meagan toate indiciile nonverbale posibile că nu era interesată.

— În orice caz, începu Meagan ultima propoziție, sunt convinsă că în noaptea asta spectacolul meteoriților o să fie minunat! Ne vedem afară, mai încolo.

✧ ✧ ✧

Scrutând încăperea, privirea îi fu atrasă de un bărbat cu vârsta în jur de patruzeci și ceva de ani, înalt și atrăgător, care vorbea cu Ethan. Mai bine zis, îl asculta pe Ethan. Era ușor să își dea seama că vorbeau chestiuni legate de serviciu și mai realiză faptul că Ashley îi urmărea și ea, totodată. O clipă, s-a gândit că e prietenul lui Ashley, dar privirea ei spunea contra-

riul. Ceva se întâmpla în spatele scenei și curiozitatea ei feminină începu să iasă la suprafață. Iată, deci, personajele de urmărit în timpul nopții...

— Hamburgerii sunt gata! anunță o voce puternică și toată lumea începu să se miște încet spre ieșirea dinspre parcare. Mașinile fuseseră lăsate în afara perimetrului, făcând acum loc scaunelor de picnic și meselor pliante. Erau și câțiva copii pe acolo. Petrecerile organizate la Centru erau o adevarată atracție în timpul sezonului de vară, pentru că, oricum, în afara serviciului, prea multe lucruri interesante nu prea erau de făcut la Vârful Belina.

Luminile erau în mare parte stinse, iar ziua care se sfârșea pierdea lupta cu întunericul. Ca să poată observa meteoriții, ochii trebuiau să se obișnuiască cu întunericul și era nevoie de lumină din ce în ce mai puțină. Trecerea la întunericul nopții nu dură mult. Apariția meteoriților era așteptată abia spre miezul nopții. Lumina de la un singur stâlp îndepărtat era suficientă pentru ca participanții la petrecere să-și vadă profilul, dar asta era tot. Luna încă nu răsărise, iar pentru că urma să fie lună plină peste doar câteva zile, cu siguranță ceva mai târziu cerul avea să fie mai luminat.

O muzică puternică se auzi parcă de nicăieri, una din cele două mașini aflate în parcare avea o ușă deschisă și cineva, înăuntru, încerca să-l facă să tacă pe Jim Morrison, care cânta *Riders On The Storm*.

„Oh, no, Let It Be, Oh, Let It Be". O voce distantă începu să cânte binecunoscuta melodie a Beatles-ilor, generând un val de râsete. Așa că Jim Morrison continuă să cânte acel cântec mai vechi decât anii majorității celor de la petrecere.

Trei lucruri avură loc în acel minut.

Primul fu acela că Ashley se ridică brusc din scaun și dispăru în întuneric, îndreptându-se spre capătul sudic al parcării. Nu era, practic, nimic acolo, doar gardul, și era aproape complet întuneric. Avusese grijă să scoată câteva șuruburi care țineau plasa de sârmă, suficient cât să se poată strecura afară.

Al doilea – Ethan, care fusese și el distras, ca toți ceilalți, dar numai câteva secunde, remarcă dispariția misterioasă a lui Ashley, de tipul „Uite-o, nu e!", numai că știa sigur că nu era un spectacol de magie. Avu nevoie de doar două-trei secunde să-și dea seama că dreapta era singura direcție spre care ea se putea duce, întrucât restul parcării era în câmpul lui vizual. Îi șopti lui Meagan „Vin imediat!" și-și urmă instinctul, care îi cerea să se ducă în aceeași direcție în care dispăruse Ashley.

Al treilea lucru se petrecu în interiorul clădirii. Un mic comutator activat de la distanță dădu naștere unui scurt-circuit care tăie curentul serverului principal. UPS-ul avea să asigure curentul încă trei-patru minute, dându-i serverului suficient timp să inițieze procedura de închidere, după care serverul de back-up urma să se activeze. Planul lui Ashley era să repornească serverul principal imediat după aceea, fără să-i permită serverului de back-up să intre în stand-by. Fereastra de oportunitate era doar de un minut, poate două, dar pentru că știa exact ce avea de făcut, timpul scurt nu era o problemă pentru ea.

✧ ✧ ✧

— Ethan unde-i?

Bărbatul înalt cu care Ethan vorbea mai devreme era acum lângă ea.

— Tocmai ce-a plecat, răspunse Meagan, arătând spre capătul întunecat al parcării.

În mod neașteptat, bărbatul se îndreptă în partea opusă, luându-l pe Big K de cot și ducându-se împreună spre clădire. Se decise să-i urmeze, dar mergeau repede și intrară înăuntru. Ușa se închise în urma lor cu un declic metalic, înainte ca Meagan să aibă timp să o blocheze. Își dădu repede seama că Big K avea cardul de acces asupra lui și senzorul de proximitate descuiase ușa. Neavând ce face, se întoarse. Se făcuse un pic rece, așa că se întinse după sacoul lui Ethan. Îi simți portofelul

în buzunarul interior, se gândi că trebuie să fie acolo cardul de acces al lui Ethan, se ridică și porni spre clădire.

✧ ✧ ✧

— Ce faci aici? Sper că ai o explicație plauzibilă!

Ethan începu să vorbească în spatele lui Ashley. Femeia tasta foarte repede la calculatorul din fața ei și, în ciuda faptului că era cufundată în ceea ce făcea, îl simțise pe Ethan venind. Fu oarecum surprinsă că Ethan o urmase, dar știa că pentru ea era o cale ușoară de scăpare. Întorcându-se încet, închise ochii pentru o mai bună focalizare pe mintea lui Ethan. *Adrenalina foarte crescută. Contra-acțiune cu eliberarea forțată de serotonină. Calm. Calm. Așa. Centrul somnului. Eliberare de melatonină.* Ethan nu mai primi niciodată răspuns la întrebare. Pleopele îi deveniră de plumb și realitatea i se transformă într-o ceață deasă, întunecată ca un fum. Ashley se întoarse la ceea ce făcea, doar pentru a fi din nou întreruptă de o voce puternică, groasă, care strigă tare:

— Nu mișca! Agent Federal! Îndepărtează-te de calculator și ține mâinile deasupra capului!

Ce? Agent Federal? Sondându-i mintea, realiză că era bărbatul care așteptase în parcare în dimineața zilei de ieri. Mintea lui era acum ca un uragan de gradul cinci. Nu mai întâlnise până acum o minte atât de puternică. Reacția ei instinctuală fu să încerce aceeași abordare ca și la Ethan, cu eliberarea de serotonină, dar nu înregistră niciun efect. Înțelese pe loc că un agent federal antrenat trebuie abordat diferit.

Ridicându-și încet mâinile, se focaliză pe nucleul ventromedial din hipotalamus, stimulându-l. O dorință sexuală intensă îl cuprinse pe Nick, în interval de câteva secunde, făcându-l să-și piardă concentrarea. Mintea lui nu mai funcționa normal, starea de excitație sexuală acaparându-l. Nimic legat de această femeie nu-l atrăgea în particular, dar iată că simțea o nevoie irezistibilă de a face sex cu ea. Aici și acum!

Un ultim refugiu al rațiunii îi semnală că ceva e în neregulă – *'nu ceda ispitei, băiete!'* – dar corpul îi era paralizat din cauza conflictului dintre rațiune și impulsul erotic.

Ashley găsi *ochiul uraganului*, un loc complet calm, în mintea lui Nick. Se puse la adăpost, agitând cocktailul hormonal prin eliberarea tuturor moleculelor pe care le găsi la îndemână. Mulțumită cu ceea ce făcuse, se pregătea să iasă din transă și să reintre în lumea reală, când un fulger veni de nicăieri, doborând-o. Înainte să-și recapete controlul, o a doua lovitură, mai puternică decât prima, o făcu să-și piardă cunoștința.

Când Meagan intrase în cameră, primul lucru pe care-l văzuse fusese Ethan, căzut la podea. Apoi o zărise pe Ashley, cu ochii închiși și cu mâinile întinse spre Nick, mișcându-le precum un dirijor fără baghetă. Nick se afla într-o stare catatonică, ținând un pistol în mână, iar Big K privea mut întreaga scenă.

Fără să stea prea mult pe gânduri, apucase primul lucru care-i venise la îndemână, un laptop, și o pocnise pe Ashley în frunte cu o lovitură de forehand care ar fi făcut-o invidioasă chiar și pe Simona Halep. Ashley nu căzuse, așa că a doua lovitură, de backhand, l-ar fi făcut pe Rafael Nadal să refuze să joace tenis cu ea.

✧ ✧ ✧

Ethan era în somn REM, cu ochii mișcându-se rapid. Nick îl lovi cu palma ușor, de câteva ori, și în cele din urmă acesta deschise ochii. Confuz, întrebă ce se întâmplase și unde era Meagan. Ea se afla la câțiva pași distanță, dându-i lui Big K un pahar cu apă.

— De la ce agenție ești? Te-am auzit strigând *agent federal* ceva mai devreme.

— NGA, răspunse Nick.

— Glumești? NGA are agenți de teren?! Credeam că voi sunteți doar o mână de oameni de știință rontăind cifre într-un buncăr secret, păzit de armată!

— Deloc. Ca orice agenție operativă, avem agenți de teren. Ai unul chiar în fața ta! Nu suntem foarte vizibili, pentru că misiunile noastre sunt limitate și specifice. Și cum nu există seriale TV cu agente sexy de la Agenția Națională de Supraveghere Geospațială, majoritatea oamenilor nici nu știu de existența noastră. Dacă aș striga: „Nu mișca! NGA!", aș primi o privire perplexă, în cel mai bun caz, sau un glonte, în cel mai rău caz. Așa că *'agent federal'* este mai... eficient.

— Glumești? Ești agent federal?

Ethan era acum treaz de-a binelea.

— De la ce agenție?

Nick și Meagan izbucniră în râs, dar hohotele lor fură întrerupte de geamătul moale al lui Ashley. Sângele de pe cămașa ei începuse deja să se usuce. Când își recăpătă cunoștința, constată că era încătușată, cu mâinile la spate.

— Am deconectat computerul la care lucrai, o anunță Big K cu un ton formal. Vom investiga activitățile tale neautorizate și, în funcție de ceea ce vom găsi, vei fi trimisă în fața autorităților. Până atunci, ești în custodia agentului NGA.

— Nu mai contează. S-a terminat acum! zise ea.

— Care e faza cu Noopali? De unde până unde ai ajuns să folosești ca parolă numele unui personaj dintr-o legendă indiană obscură? o întrebă Ethan. Se întoarse spre Meagan și continuă: Poți să crezi asta? Parola ei este *Noopali#3*, ca pe verișoara ta.

— Ai o verișoară pe care o cheamă Noopali? întrebă Ashley, complet zăpăcită.

— Da... Dar de ce e asta o mare chestie?

— Ce știți voi despre Noopali? continuă Ashley șirul întrebărilor.

— Ni s-a povestit legenda. Fata care a devenit stea ca să-i arate calea iubitului ei rătăcit, Jesukres, și frații ei, Teldrum și Vosgan, care au plecat să o caute, interveni Ethan.

Ashley începu să râdă. Un râs isteric, subțire.

— Oh, bieți ignoranți... Să spui asta despre Noopali e ca și cum ai spune că Star Wars e despre un băiat care voia să sal-

veze lumea, iar tipul ăla rău, îmbrăcat în negru, și care respira greu, era tac-su... Nu știți nimic. Noopali e elementul central al celei mai mari religii pe care a cunoscut-o vreodată Galaxia. Este venerată de trilioane de ființe, pe sute de planete.

— Scutește-mă! Asta e halucinație în stare de trezie. Am auzit destul.

Big K se ridică din scaun și se îndreptă spre ușă.

— Și ce făceai aici? Adică, mh, care e ideea cu toate transmisiunile astea din ultimul an?

— Vor să știe mai multe despre Jesukres, iubitul lui Noopali.

— Care e steaua atribuită lui Noopali?

Întrebarea lui Nick surprinse pe toată lumea, mai puțin pe Ashley.

— Iată omul nostru! Iată pe cineva care începe să înțeleagă! Nu ți-o pot arăta, pentru că a apus acum mai bine de-o oră. O s-o vezi din nou, totuși... mâine dimineață.

— Dar dimineața nu se văd stelele, zise Meagan.

— Ba da. Una....

Vocea lui Nick era straniu de calmă. Continuă încet:

— Noi îi spunem *Soare*. Noopali#3 este, deci, Pământul, corect? Asta-i schema. Doar extrem de vag îmi pot imagina impactul asupra adepților lui Noopali să descopere planeta unde a ajuns Jezukres pentru a fonda propria-i religie. Dacă ceea ce spune ea este adevărat, această informație poate crea secte și arunca galaxia în războaie între credincioși și necredincioși, și multe alte nenorociri, pe care nici nu le putem concepe. Străstră-nepoții noștri se vor putea trezi, într-o bună dimineață, într-o galaxie mult diferită de cea pe care o contemplăm noi azi, când ne uităm noaptea la stele.

— Sunteți toți duși cu pluta. Complet săriți de pe fix! Și tu, și ea. Trebuie să vă controlați la cap. Amândoi!

Big K era complet derutat și, după ce arătă cu degetul spre Nick, apoi spre Ashley, își duse degetul la tâmplă, făcând o mișcare de rotație a mâinii și fluierând ca o ușă care scârțâie.

✧ ✧ ✧

Zece zile mai târziu, Ashley era dusă la controlul medico-legal pshiatric, urmând să fie examinată de Dr. Sabin Caixandu, care urma să stabilească starea ei de discernământ. Doctorul era un tip scund, plinuț, dar vioi, care purta ochelari cu ramă neagră, groasă. Era greu să-i estimezi vârsta. În ciuda părului care începea să încărunțească, nu avea riduri pe frunte și la colțurile ochilor.

După o oră întreagă petrecută în cabinet cu Ashley, ieși să vorbească cu Nick.

— Prezintă simptomele unei pshihoze cu debut tardiv, începu el. Nu pot spune care a fost factorul declanșator, dar simptomele sunt prezente. Are o poveste perfectă despre această... acest personaj fictiv, dar faptul că a acționat așa cum i s-a cerut sau, mai bine zis, cum *'i s-a ordonat'*, îmi spune suficient încât să fiu sigur de diagnostic. O să fac un raport complet până joi după-amiază, iar dacă aveți nevoie de o a doua opinie, vă pot recomanda pe cineva.

— Nu cred c-o să fie cazul, doctore. Mulțumesc. O să ne ocupăm să fie internată pentru monitorizare și tratament într-o clinică specializată. Probabil că procurorul n-o să vrea să se ajungă la proces și n-o să caute vreo condamnare.

✧ ✧ ✧

Nick plecă luând-o pe Ashley cu el și o conduse în mașină. Dr. Caixandu îi privi pe fereastră și, când dădură colțul străzii, se întoarse să-și strângă lucrurile. Ashley fusese ultimul lui pacient. Își agăță halatul în cuier, încuie și se îndreptă spre parcare. În acea zi împlinea patruzeci de ani. Și, deși declarase sus și tare că nu vrea nicio petrecere care să-i amintească faptul că îmbătrânea, știa prea bine că soția sa, Mariana, împreună cu cei doi băieți ai lor, Teldrum și Vosgan, planificaseră o petrecere surpriză, la care, cu siguranță, nu voia să întârzie...

Pe aici nu sunt comori

de Florin Purluca

Se spune că ești ceea ce simți. Teoretic, prin faptul că-mi desfășor activitatea în spatele primelor linii de pe front, mă simt ca un soldat. Practic, nu mă aflu în solda Forțelor Armate Coloniale, ci sunt plătit chiar din leafa soldaților.

La mijloc e un mecanism de investiții. Soldele celor plecați în misiune sunt folosite de companii de investiții financiare. Salariul meu e un mic procent din profitul dobânzilor. Cei cu specializarea mea au apărut pe listele de înrolare ale FAC în urma presiunilor făcute de o duzină de organizații care militează pentru drepturile omului. Acestea, alături de familiile soldaților, au considerat că e de bun simț și onorabil pentru cei ce-și jertfesc viața, să primească dreptul la un cuvânt de adio în ultima clipă de viață. Ceea ce, în linii mari, mă face un soi de bio-pshio-inginer cu aspirații de specialist tactic, care cutreieră frontul și sondează creierele morților și recoltează mesaje de adio. E o misiune al naibii de solicitantă și, oricât mi-aș dori, recoltarea *testamentelor* – așa le spunem noi – prin intermediul dispozitivelor de captare de la distanță este imposibilă. Câmpurile de luptă sunt baleiate constant de radioemisii virusate, cu scopul precis de a bruia liniile de comunicație ale inamicului. Pierderea masivă de informație pe durata unui conflict este de la sine de înțeles.

În majoritatea cazurilor, ultimele cuvinte sunt, de fapt, o amestecătură de sunete monosilabice. Sunt obstrucționate fie

de durerile infernale cauzate de un membru smuls în mod violent de o explozie, fie de ecourile unei minți sugrumate de șocul unui proiectil care a lăsat în torace o gaură cu margini cărnoase și lipicioase, de dimensiunea unui măr. Dar avem noi metodele noastre. Nu poți livra familiilor îndoliate mormăieli ininteligibile. Așa că inginerii de sunet folosesc amprenta vocală și cele câteva informații esențiale oferite de mort în fișa de înrolare și încropesc un mesaj care să lase o bună impresie. Genul eroului dur, căzut la datorie, cu replici de ieșire din scenă exact cum mai vezi prin filme.

Într-un fel, nu suntem chiar atât de iubiți pe cât ai crede la prima vedere. Cu toată pregătirea noastră militară, e drept, de un nivel minimal, suntem detestați atât de gradații din cadrul Catedrei de Strategii Militare, cât și de inamici. Însă, cu toate că reprezentăm un ghimpe în coasta mai marilor din FAC, totuși, pentru soldatul de rând suntem un soi de eliberatori. Aș îndrăzni să cred, chiar un fel de preoți sau rabini, deși cultura în domeniul religios ne lipsește cu desăvârșire. În momentul fatidic nu suntem fizic acolo, dar devenim singura lui speranță reală că acel *„Vă iubesc din suflet, pe tine și pe copii!"*, va ajunge la destinație. Armata a urât dintotdeuna momentele lacrimogene și, în mod special, dezvăluirile de pe câmpul de luptă către publicul larg. Desigur, testamentele sunt filtrate și, acolo unde este cazul, cum spuneam, reconstruite integral. Nu o dată s-a întâmplat să extragem din creierele defuncților *mesaje de bine* pentru nu știu care general. Însă au fost și cazuri în care un soldat inspirat a descoperit un cusur în defensiva aparent de fier a inamicului. Detaliu care ar fi putut fi observat doar din prima linie a frontului. Iar asta este teama oricărui general extraterestru și ne desenează pe spinare o țintă uriașă, de un roșu intens.

Viața are modul ei subtil de a face lucrurile să se întâmple așa cum e firesc, nu în felul în care vrem noi. Privind retros-

pectiv, nu pot să spun că nu m-am așteptat să se ajungă la asta. Dar măcar am parte de ceva mai mult de o secundă înaintea ieșirii din scenă, și presupun că pentru asta ar trebui să fiu recunoscător.

Prin ceea ce am de spus nu am pretenția că o să pun la cale ghidul complet al bio-psiho-inginerului din prima linie. Însă cred cu tărie că acesta mi-e sfârșitul și simt nevoia să las cuiva înțelepciunea mea. Chiar și cu ceața dată de anestezicele, antidepresivele și sedativele pe care kitul de salvare mi le pompează masiv în corp, tot sunt conștient că starea de sănătate nu-mi permite să mai sper la o manevră de salvare. Cel mai apropiat avanpost FAC este la numai șapte kilometri distanță, dar în starea în care mă aflu e totuna cu încercarea unui olog de a traversa înot oceanul Selimeal. Speranța unei salvări miraculoase este și ea departe de a fi chiar și un vis frumos. Întăririle inamicului n-au fost interceptate la timp și în momentul de față navele extraterestre varsă trupe pe front cu nemiluita. Principalul motiv pentru care comandoul în umbra căruia am operat a fost măcelărit și, odată cu el, tot ceea ce a însemnat trupe auxiliare. De la medici și sanitari, până la cei de teapa mea. Din moment ce FAC a decis să bombardeze cu bună știință o colonie care este locuită într-un procent covârșitor de mare de copii, bătrâni și femei, presupun că asta n-ar trebui să fie o mișcare strategică de neînțeles din partea inamicului.

Rachetele de semnalizare le-am pierdut odată cu ranița și armamentul. Am fost oarecum norocos că nu mi-am pierdut kitul medical și că m-am găsit la o distanță suficient de mare de locul exploziei. Suflul m-a proiectat prin aer la fel cum suflă vânturile cosmice o dronă meteorologică și am aterizat la un pas de carcasa complet arsă a unui blindat. În urma șocului, m-am ales cu un umăr dislocat – din fericire stângul. Și cu un picior fracturat – din nefericire dreptul. La naiba, pasele mele au fost mereu decisive în timpul partidelor amicale de fotbal din timpul permisiilor.

Simt cum hemoragia masivă își cere tributul. Prin urmare, la final o să fiu direct și concis. Tu, cel care-mi vei descoperi cadavrul, știi la fel de bine ca mine că testamentul meu va fi filtrat și cenzurat masiv. Poate chiar înlocuit cu unul de duzină, lucrat la repezeală de un inginer de sunet într-o cameră obscură. Acesta nu e un mesaj pe care Catedra de Strategii Militare să accepte să-l facă public. Drept pentru care, în cinstea emblemei pe care o porți și care se găsește și pe umărul meu, pe jumătate arsă de focul exploziei și mânjită de sânge, îndrăznesc să-ți cer un favor. Numele meu este Ionescu Marian-Daniel, plutonier-adjutant, repartizat comandoului TEX-67 CN, cunoscut drept Craniile Negre. N-am avut cine știe ce copilărie afectată de evenimente tragice, dar am găsit suficiente motive ca adult ca să urmez calea aceasta. Aparent sinucigașă, în opinia multora. Nu mă vaiet. N-a fost cine știe ce, dar a fost viața mea și am trăit-o așa cum m-am priceput. N-am fost niciodată căsătorit, prin urmare nu am soție și nici copii. Părinții mei au decedat și am fost singurul copil al familiei Ionescu. Deci, n-am pe nimeni care să-mi asculte ultimele cuvinte. Așadar, te rog, oferă-mi câteva minute din timpul tău. Vreau să-ți povestesc cum m-am făcut renumit printre ai mei.

☆ ☆ ☆

Plicul avea însemnele FAC și detaliul m-a surprins. Când primeam ordinul de aderare la o operațiune, furierul îmi livra un plic simplu. Data, ora și docul de lansare. Încă mai folosesc hârtia pentru dispozițiile din apropierea fronturilor. Radioemisiile pot fi interceptate. Intrigat, l-am deschis și am citit ordinul care-mi cerea să mă prezint la Comandamentul Central. Am făcut întocmai și ofițerul care m-a primit, un tip cu înfățișarea unui dur, ca la carte, m-a analizat în tăcere, în timp ce mi-a răsfoit dosarul de activitate militară. Fără falsă modestie, chiar și pe vremea aceea, nu era unul de neglijat. Am luat parte

la câteva misiuni de recunoaștere pe Kepler 62-F, pe vremea Războiului de Purificare. Am terminat cu brio patru misiuni de asalt în inima Infernului Alb de pe Glakanius. Și, cireșa de pe tort, am supraviețuit vestitei misiuni de pe Phoenix R59, în urma căreia, dintr-un efectiv de 1500 de soldați ne-am întors doar 63.

— Domnule Ionescu, mi-a spus durul cu pieptul lui plin de medalii. Formulele de adresare ale gradaților față de cei de teapa mea sunt *domnule* sau *doamnă*, deoarece nu ne consideră demni de rangurile militare. FAC vă oferă o șansă să vă dovediți vitejia, a continuat el. Dacă mă întrebați pe mine, e o șansă unică în viață.

Mi-am înclinat capul pe o parte, fără să-i spun nimic, și am așteptat să-și termine pledoaria. Ceea ce mi se oferea, în opinia lui, era glorificarea. În linii mari, FAC pregătea o misiune de recunoaștere pe planeta *stârcilor* – Titan, al șaselea satelit al lui Saturn. Termenul de stârc nu e de factură științifică, dar e preferat de pleavă în detrimentul pretențiosului *titanean*. Asta pentru că un stârc are forma unei berze, cu deosebirea că este octopod și la capătului gâtului lung și musculos posedă un cap învelit concentric de o cunună de ciocuri, care seamănă izbitor cu măciulia unui buzdugan. Utilitatea lui în lupta corp la corp fiind identică.

Date fiind datele problemei, am făcut ceea ce orice soldat cu capul pe umeri n-ar fi făcut: am acceptat misiunea. După zece zile de pregătire și antrenamente eram în capsula de transport, numărând secundele până la ejectare. Am simțit șocul componentelor care se decuplau treptat, înveliș după înveliș, piesă cu piesă. În clipa în care aveam să ajungem la limita de siguranță din atmosferă, urma să fim lăsați liberi.

Am auzit ultimul declic și apoi am simțit trepidațiile și pocnetul deculpării învelișului modulului principal. Sistemul electronic de ghidaj ne-a proiectat pe toți cinci în direcții diferite,

pentru ca în momentul în care aveam să ne desfacem larg brațele și să activăm membranele de zbor, să nu ne izbim unul de altul precum popicele. Gravitația mică a lui Titan face ca atmosfera să fie mult mai extinsă decât cea a Pământului. Aveam să străbatem în zbor cei aproape 1000 de kilometri ai troposferei inferioare.

După ce ne-am stabilizat, bătând ușor din aripile membranoase, ne-am strâns în formație.

— Suntem la zece kilometri distanță de punctul de aterizare, l-am auzit pe Loretto în cască. O să planăm urmând o traiectorie ușor descendentă, până la o înălțime de 500 de kilometri. De acolo, intrăm în picaj până la 100. Cred că e un interval suficient pentru angajarea în aterizaj.

Nimeni n-a exprimat o opinie diferită. L-am văzut cu vederea periferică, o silueta învelită în costum întunecat presurizat. S-a înclinat discret pe o parte, apoi a fost înghițit de masa compactă de ceață vâscoasă. Mi-am activat filtrul infraroșu și l-am urmat, fiind al treilea în formația de zbor. Portocaliul intens al ceții e datorat reacțiilor rezultate din disiparea metanului de către lumina ultravioletă a soarelui. Tot timpul cât am zburat, m-am simțit ca un vierme în miezul unei portocale. După câteva minute de planare domoală, l-am auzit din nou pe Loretto:

— 550 de kilometri!

A urmat șoapta blândă a tăcerii din cască. Mi-am setat temporizatorul la 60 și am urmărit secundele cum scad implacabil. Apoi, Loretto și-a lipit brațele de corp și a intrat în picaj cu viteza uluitoare a unui proiectil. Barco l-a copiat în mișcări și a dispărut, la rându-i, la un interval de cinci secunde distanță. Am urmat eu și, imediat după mine, Valerov și Tanaka. Tâmplele îmi zvâcneau și privirea îmi era lipită de altimetrul digital. Încadratul în fereastra de cinci secunde pe care o aveam la dispoziție ca să cuplez parașuta la limita de siguranță era o chestiune de viață și de moarte. Am așteptat încordat și am dat co-

manda cu precizie matematică. Electro-plasticul parașutei s-a umflat în urma mea ca o ciupercă atomică. Apoi ceva a apărut ca din senin, rotindu-se haotic prin portocaliul cleios. M-am înclinat pe o parte, inutil și instinctiv, cu teama nebună că acel obiect neidentificat avea să se izbească de umbrela generoasă a parașutei și s-o rupă. Mi-am imaginat cum urma să mă prăbușesc în gol, cu cablurile de fixare încolăcite precum șerpii dimprejurul mâinilor și picioarelor. Cumva, am avut noroc și m-a ratat milimetric. Până la sol m-am bălăngănit gânditor dintr-o parte în alta, absorbit de spectacolul oferit de curba absurdă și colorată a unui curcubeu. Atât de frumos, de-ai fi spus că-i pictat, aproape tangibil. Criovulcanii scuipă metan în atmosferă, care mai apoi cade sub formă de ploaie pe suprafață, formând lacuri. Spre deosebire de cele de pe Pământ, curcubeele de pe Titan, având în vedere opacitatea extremă a atmosferei la lumina vizibilă, în marea lor majoritate pot fi văzute doar în infraroșu. Iar cele care sunt observabile cu ochiul liber, oricum nu sunt cine știe ce, prin comparație.

Am decuplat parașuta, am reactivat aripile membranoase și am planat până înspre un platou vărgat care-mi fugea de câteva sute de metri pe sub tălpi. Particulele suflate de vânturile mareice formează dune de nisip, nisip care e, de fapt, o tocătură de granule minuscule de metan înghețat, construind linii lungi și paralele aliniate de la vest spre est. Nisipul de pe Titan s-a format atunci când ploile de metan lichid au erodat roca înghețată de bază, sub forma unor viituri torențiale. O altă variantă este că nisipul ar putea proveni de la substanțele organice solide produse de reacțiile fotochimice din atmosferă.

M-am înfipt până la jumătatea gleznelor în stratul moale și fin și imediat am început să-mi caut camarazii. O stratagemă convenabilă ar fi fost să ne localizăm folosind sistemele de radiolocație din dotare, dar după cu asolizare, uzul acestora era strict interzis. Exista suspiciunea, parțial fondată, că semnalele noastre ar fi putut fi detectate, declanșând astfel o stare

de alertă. În afară de faptul că sunt niște hidoșenii caricaturale, stârcii sunt și un soi de organisme amfibii. Deși sunt orbi, au un auz extrem de bine dezvoltat, adaptat atât pentru uscat, cât și pentru mediul acvatic. Cercetătorii noștri i-au asemuit cu delfinii de pe Terra, pentru că folosesc un sistem de ecolocație care nu numai că detectează obstacolele cu ajutorul ultrasunetelor, dar pot sesiza și un spectru larg de alte emisii. Sunt un soi de radare naturale foarte complexe. Și, deși cercetătorii susțin că ar avea un coeficient de inteligență semnificativ, toate încercările FAC de negociere în vederea stabilirii unei baze de tranzit au eșuat lamentabil.

Cocoțat pe creasta unduitoare a unei dune, am așteptat până când camarazii au început să apară unul câte unul. Apoi am coborât spre baza ei, folosind salturi mari și răzlețe, care m-au făcut să plutesc prin aer asemenea unui balon și să ridic în urma mea un nor de praf, ruinând cu fiecare pas perfecțiunea ca de tablou a decorului. Ne-am întâlnit și eram doar patru. Lipsea Barco și niciunul, în afară de mine, nu observase acel ceva care mă ratase la mustață. După ce le-am povestit, am stabilit împreună că șansele de supraviețuire ale camaradului nostru erau reduse la jumătate. Fapt pentru care ne-am hotărât să-l așteptăm o oră. Am folosit intervalul de timp și ne-am verificat echipamentele din dotare – armamentul, alimentele, kitul sanitar, rachetele semnalizatoare și, în mod special, dronele. Toate erau intacte. Acestea din urmă fiind, de fapt, uneltele esențiale îndeplinirii misiunii.

Habitatul stârcilor e un labirint de galerii subterane de sorginte naturală, inundate de un amestec eutectic de amoniac cu apă. Formate în solul înghețat, tunelurile se găseau chiar la limita dintre scoarță și stratul de lichid subteran. Directivele ne cereau să ajungem până la granița deșertului cu Xanadu, o regiune aproximativ de dimensiunea Australiei, plină de dealuri, tăiată de văi și de prăpăstii, tapetată cu cratere de impact și criovulcani. Ajunși acolo, tot ce trebuia să facem era să locali-

zăm falia LZ-586-Q și să activăm dronele. Odată cartografiate galeriile subterane, ofeream viitoarelor misiuni FAC o idee precisă despre toate căile de acces către inima labirintului de tuneluri.

Ora alocată așteptării lui Barco s-a scurs fără rezultatul sperat. Și, deși am fi putut să trecem la etapa următoare, Loretto a decis că era musai să-i mai acordăm o șansă. Trebuie să recunosc, să fi fost în locul lui, aș fi apreciat la fel de mult gestul. Nimeni nu s-a împotrivit.

— Suntem patru, a spus Loretto. Pornim fiecare către un punct cardinal și mergem vreme de un sfert de oră. Salturile ne vor permite să acoperim o suprafață rezonabilă și în flancuri. În cazul în care nu găsim nimic, ne întoarcem aici. Dar dacă vreunul dintre noi descoperă ceva care ar putea fi un indiciu, așteaptă la fața locului până la sosirea celorlați.

Era simplu, eficient și lipsit de primejdii. Stârcii detestă zonele deșertice ale planetei și rareori se aventurează dincolo de zonele lor de siguranță, iar atunci când o fac sunt doar zboruri la altitudini înalte. Un soi de misiuni de recunoaștere, presupun cercetătorii noștri. Însă totul rămâne doar la stadiul de presupunere, deoarece nu par să aibă o organizare de tip militar. Alte presupuneri plasează zborurile – de cele mai multe ori, solitare – în sfera unor ritualuri inițiatice. Oricum ar fi, nu rezistă mai mult de un ceas în afara mediului acvatic, iar probabilitatea să dăm nas în nas cu un stârc era de una la un milion. Așa că a pornit fiecare într-o direcție.

Eu am plecat înspre nord, săltând cu lejeritate și scrutând împrejurimile cu priviri încordate. La finalul sfertului de oră de peregrinare, n-am descoperit nimic notabil. Dune de nisip și liniștea specifică singurătății. O singurătate magnifică, un peisaj ce-ți tăia răsuflarea. Soarele, de mărimea unei perle, era înrămat de forma uriașă a planetei-mamă și de inelele ei strălucitoare, sclipind dinapoia vârfurilor zimțuite ale unor munți îndepărtați. Razele de lumină drapau zgârcite deșertul cu tușe

negricioase, ușor vălurite. Umbra mi se lungea pe suprafața titaneană, subtilă și întunecată, desenând un omuleț subțiratic.

La întoarcere, am constatat că lipsea Loretto. Așa că am pornit tustrei înspre vest și, după zece minute de salturi, l-am găsit. Aștepta lângă ceea ce părea să fie un costum presurizat, pe jumătate îngropat în nisip. Ne-am apropiat și, prin viziera sfărâmată, i-am zărit chipul desfigurat. Piramida nazală nu mai arăta deloc a piramidă. Firișoare de sânge congelat radiau concetric dinspre ceea ce fusese odinioară nasul și reprezentau o tușă ceva mai întunecată peste pielea feței, înnegrită și ea în întregime, din cauza degerăturilor apărute în urma depresurizării costumului.

— Impact frontal, a observat Loretto în timp ce arăta înspre un alt morman din apropiere, pe care inițial nu-l observasem.

L-am analizat tustrei în tăcere și abia după ce ne-am apropiat am distins formele abstracte ale unor tije fracturate, îngropate în nisip – picioare rupte de stârc.

—Singura explicație, a reluat Loretto, e o defecțiune a filtrului infraroșu. Prin ceața densă, în picaj, n-a mai apucat să facă nicio manevră salvatoare și s-au ciocnit.

Cele mai grave sunt avariile suferite în zona toracelui, pelvisului sau capului. Costumele sunt inteligente și pot strangula ca să oprească depresurizarea, însă pot face asta doar în cazul membrelor. Desigur, pe Titan nu e necesar un costum presurizat. Presiunea atmosferică este geamănă celei de pe Terra. Dar chiar și așa, tot ai nevoie de unul. În lipsa viețuitoarelor, aerul irespirabil și frigul sunt prădători lipsiți de scrupule.

— Ciudat, a zis Valerov, aplecat asupra stârcului, analizând cadavrul extraterestrului cu o curiozitate care pe mine mă depășea. Nu credeam că se aventurează atât de departe de cuib.

— Și la altitudinea asta, a completat Tanaka. Din câte știu, musculatura aripilor nu e adaptată ridicatului de la sol.

Știam la fel de bine și eu. Stârcii se pricepeau să zboare la fel de mult cât se pricep găinile de pe Terra. Și totuși, zburau.

Valerov a stat un timp pe gânduri. A arătat înspre un punct îndepărtat. Domul unui criovulcan rupea linia anostă a orizontului.

— Cred că folosesc curenții generați de efluenții de *lavă*, compusă din apă și amoniac, ca să se ridice atât de mult. Poate că nu se aventurează ei în vârful celor mai mari, dar chiar și cu impulsul oferit de suflul unui criovulcan mai mic, în gravitația asta scăzută tot ar putea să atingă altitudini de invidiat.

— Asta nu justifică prezența unuia în deșert, i-a spus Loretto. Parcă nu se aventurau la distanțe mari?

— Poate că s-a rătăcit sau e vreun alt cuib prin apropiere, a observat Tanaka. Pe care scanerele Stației Centrale nu l-au detectat.

Scanere care, la drept vorbind, din cauza atmosferei dense și opace, deveneau inutile când era vorba despre studiul amănunțit al suprafeței lui Titan. Ca drept dovadă, misiunea noastră ad-hoc. Valerov mai a stat o clipă pe gânduri, tot îngenuncheat, tot cercetând ceea ce ar fi trebuit să fie burta extraterestrului. În urma impactului, corpul suferise vătămări serioase. Era o masă de ruine ciudate și congelate. M-a surprins atenția exagerată față de cadavru și cunoștințele lui, dar dacă eram sincer cu mine, Valerov nu era singurul din echipă care poate că și-ar fi dorit, la un moment dat, în trecut, să aibă un alt viitor. Am ridicat din umeri și mi-am expus punctul de vedere fără ca să mi-l fi cerut cineva în mod deosebit:

— Ca să fiu sincer, n-am nici cea mai vagă idee, Valerov. Știu la fel de multe câte știi și tu.

A fost liniște și imediat după asta tustrei au râs pe înfundate. Detaliul nu m-a deranjat. Prejudecata făcea parte din meserie. Nu eram pentru prima dată etichetat cu inferioritatea celui care nu avea să fie niciodată mai mult decât un soi de gropar atipic. M-am întors către Barco. Am îngenuncheat, i-am îndepărtat casca cu atenție, l-am întors pe o parte și am intro-

dus conectorul în mufa montată în incizia minusculă din ceafă. Conexiunea neurală a fost rapidă. EEG-ul a cules informația, iar interpretarea testamentului, după cum era de așteptat, a fost scurtă și la obiect: *Ah! Căcat!* Tot ceea ce mai apucase Barco să gândească în secunda dinaintea impactului. Am încercat să îmi imaginez un discurs care s-ar fi potrivit unui dur precum Barco. N-am reușit. Am ridicat din umeri. Niciunul n-a vrut să afle detalii. Prea multe misiuni pe statul de plată și, probabil, martori ai prea multor camarazi morți de-a lungul anilor, ca să mai conteze încă unul. Am salvat amprenta audio, cu speranța că, dacă aveam să scap cu zile de pe Titan, iar pe fișa lui Barco era trecut vreun nume al unei persoane de contact, aveam să le solicit colegilor ingineri să editeze unul din alea lacrimogene. Dar totul rămânea la stadiul de dorință. Durii care fac parte din comandouri rareori mai au legături cu ceea ce reprezintă trecutul lor. Cei mai mulți ajung în trupele speciale, împinși de mizeriile servite în mod obsedant de viață. Sufletul lor devine totuna cu o gaură albă, pe cerul întunecat și rece al cosmosului.

Am recuperat tot ce era neavariat și ne putea fi util – armament, rezervele de hrană, kitul medical, drona – și am pornit înspre regiunea Xanadu. Greutatea nu era o problemă. În gravitația absurd de scăzută a satelitului, am fi putut să cărăm ca niște asini.

Drumul n-a fost cine știe ce problemă. Cinci ore de mers în regim normal de-a lungul întinderilor nesfârșite de nisip vălurind, dunele pierzându-și progresiv din înălțime, ajungând până la dimensiunea unor movile ce nu depășeau mai mult de jumătate de metru. Chiar înainte de punctul de trecere, am făcut un ultim popas. Am cuplat cartușele în portul universal al costumului și am sorbit lichidul vâscos și dulce care-mi amintea de gustul supei de pui, în vreme ce am ascultat șoaptele discrete ale vântului mareic. Deși se dovedesc un real spec-

tacol, lacurile și mările de hidrocarburi nu erau pe lista obiectivelor noastre turistice. În afara faptului că găzduiesc cel puțin o duzină de specii ciudate de creaturi acvatice, au un grad de vâscozitate periculos pentru oricare dintre speciile neadaptate mediului. Pentru un om ar fi totuna cu înotatul într-o piscină plină cu iaurt. Neantrenați, mușchii ar ceda extenuați după numai câteva minute. Aterizarea noastră avusese loc în timpul verii. Cu o medie de −179° C, temperatura era rezonabilă și termometrul indica curba unei creșteri discrete. Titanul se dezmorțea după perioda de iarnă de 15 ani. Ceea ce nu era rău deloc. Dat fiind faptul că ciclul metanului este analogul ciclului apei pe Terra, ninsorile de metan din timpul sezonului rece ne-ar fi făcut misiunea cu mult mai dificilă.

După masa frugală, am fost gata de drum. Ne-am verificat armamentul. Desigur, armele convenționale nu sunt o opțiune pe Titan. La prima apăsare pe trăgaci te-ai transforma instantaneu într-o torță vie. Însă nici automatele cu proiectile de poliuretan nu sunt de neglijat. Un singur cartuș poate imobiliza o țintă de dimensiunea unui urs polar aflată în mișcare. La impact explodează într-o plasă din spumă lipicioasă, care l-ar face până și pe Spider-Man să ridice o sprânceană.

Xanadu, cu toate formele ei de relief superbe ciuruite pe alocuri de cratere de impact de toate mărimile, cu aliniamente sinuoase care seamănă cu creste, fisuri cu adâncimi kilometrice, criovulcani sau munți cu vârfuri rebele, ce ating înălțimi care uneori depășesc cota de 1500 de metri, tot nu avea aerul unui sejur turistic exotic.

Stăteam aliniați dinaintea faliei LZ-586-Q și eram pregătiți, tactic și psihic, să pornim dronele. Specialiștii FAC ne asiguraseră, chiar și una singură ar fi fost capabilă să cartografieze cavernele în proporție de 80%, înainte să fie detectată și distrusă de stârci. Ceea ce însemna că totalul celor cinci, pe care le aveam la dispoziție, pregătite dintr-o clipă în alta să fie puse în funcțiune, ne garanta succesul misiunii. Tot ceea ce trebuia

să mai facem pe urmă era să ne cărăm cât mai rapid de acolo, către zona de extracție. Loretto își asumase și sarcina activării dronei recuperate de la camaradul defunct, ceea ce avea să ne întârzie cu cel puțin douăzeci de secunde. Nu consideram asta un real handicap. Până aveau să se dumirească stârcii ce și cum îi lovise, preconizam că ar fi trebuit să fim la cel puțin doi sau trei kilometri distanță.

Nefiind complet familiarizat cu procedura necesară setării funcțiilor dronelor de recunoaștere, am izbutit să o pun pe a mea în funcțiune cu o întârziere de zece secunde față de ceilalți. Nimic realmente problematic, deoarece, din momentul în care mașinăria a zbârnâit și s-a înălțat, cu un șuierat asurzitor, tot am mai numărat cincisprezece secunde până când Loretto a izbutit să lanseze și cea de-a doua dronă. Inițial, am presupus că mașinăriile au nevoie de un interval de timp de calibrare. Chestiuni fine care țin de topografiere sau oricare alt soi de acțiuni similare. Motiv pentru care, în loc să se arunce nemilos în hăul faliei, au continuat să oscileze dimprejurul poziției noastre, de parcă ar fi căutat un unghi strategic defensiv. Suspicios, m-am apropiat de Loretto, care-și pregătea automatul. L-am abordat:

— Ce facem? De ce nu plecăm?

Loretto și-a verificat încărcătoarele auxiliare. A armat și mi-a aruncat o privire calmă, pe un chip nemișcat și dur ca gheața dimprejur.

— Înainte să plecăm, trebuie să luăm un suvenir, mi-a spus.

— Un ce?

Un zâmbet ciudat i s-a lățit pe față. Dinspre falie, mai precis din interiorul ei, venea un sunet straniu, ca un clămpănit de copite. Care se intensifica într-un ritm alarmant. M-am uitat înspre ceilalți, analizându-le chipurile. Acolo unde ar fi trebuit să stăruie surprinderea eșecului unui plan nerespectat, domnea încordarea specifică momentului în care conștientizezi că va fi una din confruntările acelea cu final dramatic. De partea

cui avea să se instaleze dramatismul, asta nu mai era niciun mister.

— Ce naiba...

N-am mai apucat să-mi termin întrebarea, care oricum nu era adresată cuiva în mod special. Era doar nedumerirea și conștientizarea faptului că lucrurile căpătaseră o întorsătură pe care nu o anticipasem. Un strigăt de ajutor imanent, sugrumat de gravitatea momentului.

Primele cartușe au fost trase de drone. De la înălțimea de la care survolau zona, aveau un câmp vizual de tragere mult mai amplu și mai eficace. Spuma se încolăcea dimprejurul corpurilor agitate. Cartușul, în momentul impactului, exploda într-un soi pânză de păianjen atipică. Asta-i făcea pe stârci să se prăbușească înapoi în prăpastie sau să se zbată haotic pe stratul dur, înghețat. Împroșcau împrejurimile cu bucățele mărunte de rocă, rupte de vârfurile ascuțite ale picioarelor imobilizate în poziții absurde. Resturile de piatră pluteau prin aer cu o lentoare derutantă. Mâna îmi tremura pe patul armei. Am tras primul cartuș la nimereală. Evident, am ratat. Nu eram chiar străin de zonele de conflict, totuși una e să privești moartea dintr-un unghi neutru și cu totul altceva să stai cu privirea lipită de întunericul lucios ce dăinuie mistic și amenințător dinlăuntrul glugii. Camarazii mei se descurcau de minune, fiind susținuți de tirul perfect calculat al dronelor, care imobilizau inamici cu zecile. Pentru o victimă a spumei poliuretanice sfârșitul nu apare în mod spontan, violent, ca în cazul armelor convenționale. El vine lent și chinuitor ca îngerul negru. Dacă nu ești recuperat și nu e neutralizată spuma, ceea ce, în cazul stârcilor, era prea puțin probabil să se întâmple, moartea survine prin inaniție. Indiferent în ce mod avea să se sfârșească lupta, pentru că inamicii tot continuau să iasă din burta prăpastiei, chiar și pentru ei tot avea să fie genul acela de deznodământ pe care nu aveau să-l uite prea curând.

Am tras al doilea cartuș, care a explodat la impact. Firele cleioase s-au lipit de doi inamici simultan. Atacul lor s-a terminat într-o manieră comică, exact în felul în care ai încolăci o funie de picioarele cuiva în timp ce aleargă. Am făcut un pas mai în spate, apoi un salt, cu intenția de a avea o vedere de ansamblu. Stârcii continuau să apară de după buza tăioasă a faliei și nu dădeau semne că aveau să cedeze prea curând. Dronele îi mitraliau cu o precizie de invidiat. Camarazii aveau și ei contribuția lor în ceea ce arăta ca un scenariu promițător. Desigur, șansele noastre de izbândă erau acolo, atârnând de o pânză fină de păianjen. Muniția nu avea să țină la nesfârșit. N-am mai tras niciun cartuș, în ideea că toată economia avea să dea roade. La un moment dat. Dacă aveam să-l apuc.

În timp ce-mi revizuiam opțiunile, s-a creat o breșă. Un stârc a trecut de linia de apărare și a ajuns în mijlocul nostru. Din poziția în care se afla ar fi putut să atace pe oricine, dar din motive obiective a decis că eu eram o țintă numai bună. Am armat și, în afară de nodul în gât, am simțit și o moleșeală în articulații. Înainte ca eu să trag, una din drone a plonjat de la înălțime într-o manieră abruptă. A tras, spuma l-a învelit pe atacator din spate către față, lipindu-i-se de corp într-o manieră în care eliberarea părea doar un vis. Anticipând primejdia, Loretto ordonat replierea. Toți, inclusiv dronele, s-au comportat de parcă ar fi lucrat după un plan bine stabilit. Pierdusem detalii pe timpul stagiului dinaintea misiunii? De ce nu erau surprinși? Era drept că în câteva sesiuni nu poți să le afli pe toate. Totuși...

Drona a agățat stârcul captiv cu un cârlig și l-a târât undeva, mult mai în spate. Valerov s-a rupt de grup și a pornit pe urmele dârei lăsată de prizonierul târât de dronă. Mi-a făcut un semn din mână – *Vino!* Un moment, am rămas locului, indecis, dar apoi l-am auzit pe Loretto ordonându-mi:

— După el! a strigat. E un ordin!

Am plecat din loc într-o manieră mecanică, deloc convins de utilitatea mea. Ce naiba puneau la cale? L-am ajuns pe Valerov din urmă, săltând ca un cangur, și l-am întrebat, gâtuind cuvintele:

— Ce naiba se întâmplă?

Pentru ce mă chemaseră? Avea vreun sens, într-o mică măsură, planul inițial? Dronele nu se apropiaseră la nici un metru de deschiderea faliei, ca să nu mai vorbim despre cartografierea tunelurilor. Recoltarea testamentelor mai era oare adevărata mea menire?

Apoi, drona a luat un viraj abrupt. Cârligul retractabil a șerpuit prin aer. Odată eliberat, stârcul imobilizat s-a rostogolit în gol, a ricoșat de cocoașa măruntă a unui deal și s-a izbit de vârful unuia ceva mai înalt. O dantelă din bucăți de rocă a crescut prin aer. Extraterestrul s-a mai dus de-a dura câțiva metri și pe urmă s-a oprit. Valerov țopăia de zor ca un hopa-mitică, ca să-l ajungă din urmă. L-am urmat.

Când m-am apropiat, era în genunchi. Prizonierul se bălăngănea ușor dintr-o parte în alta, luptând zadarnic să evadeze. Trusa sanitară era deschisă pe jos, la o palmă de el. Spre surprinderea mea, dacă exteriorul kitului era standard, interiorul era o cu totul altă poveste. În locul rolelor de tifon, tuburilor cu gel cicatrizant sau a mini-injectomatelor cu tratament simptomatic, erau ustensile chirurgicale. Nu sunt un expert în instrumentar medical, dar cred că oricine ar fi putut să observe diferența de conținut. Bulversat, am continuat să privesc, îngropat în tăcere. Mâinile lui Valerov au început să lucreze cu o pricepere ciudată, de invidiat. Pe fundal se auzeau zgomotele luptei, augmentate substanțial de distanța la care se consumau și de microfonul căștii. Cartușe pocnind la impact cu țintele, dronele vâjâind prin aer, schimbându-și în mod strategic pozițiile. Atât trunchiul stârcului, cât și gâtul, erau învelite cu solzi lucioși, de un cenușiu murdar. Valerov a făcut două incizii în fanta de îmbinare dintre doi solzi, cu ajutorul bistu-

riului autogen. Extraterestrul s-a zbătut și mai tare, dar nu s-a văitat. Sau poate că a făcut-o, dar n-a fost într-un registru detectabil. A fixat menghina electrică și a deschis o poartă de intrare de dimensiunea unei felii de măr. La interacțiunea cu gerul, țesutul moale a trecut de la vinețiu la negru într-o clipă.

— Ce naiba faci? l-am întrebat.

Valerov a luat o pensă din trusă. Mi-a întins-o.

— Ține aici. Apoi, când îți cer, impinge cu forță.

Am luat pensa.

— Omule, pentru numele lui Dumnezeu! Ce se întâmplă?

— Hai! Mai repede, m-a atenționat. N-avem o veșnicie la dispoziție. Am făcut presiune cu instrumentul, în locul indicat. Pentru ce credeai că te-au abordat?

Ideea mi-a înflorit în minte ca o boabă de porumb aruncată în ulei încins.

— Cine ești, de fapt?

Valerov s-a oprit un timp din ceea ce făcea. Prin viziera semitransparentă a căștii i-am văzut zâmbetul.

— Sunt medic. Specialist în xenobiologie. Presupun că ai auzit de progamele de îmbunătățire genetică derulate de FAC.

Am scuturat din cap. Auzisem de ARKA.

— Acum împinge – am împins cu vârful pensei. Ei bine, construim o bază de material genetic inedit, a reluat. Închipuiește-ți. Un organ de orientare de douăzeci de ori mai performant decât cel al omului. Adio implanturi electonice banale. A înjurat și, folosind două instrumente, a smuls cu greutate un alt solz. O să-l clonăm în laboratoarele FAC și în câțiva ani o să-l folosim la scară industrială. Ochi de tenurian, ecolocație care face sistemul delfinilor să pară primitiv, sistem osos meskalian, la fel de puternic ca diamantul. Soldatul viitorului e la un pas distanță.

Am strâns cu putere mânerul pensei.

— De ce naiba n-ai recoltat ce aveai nevoie din stârcul care l-a omorât pe Barco?

Valerov a mai scos doi solzi. Țesutul expus la ger a devenit negru, de mărimea unei palme. Cu o răbdare maniacală, a tăiat adânc și precis cu ajutorul bisturiului autogen. Stârcul s-a zbătut violent.

— Ține-l pe nenorocit! mi-a strigat. Trebuia operat pe viu. Din cauza asta n-am putut să fac nimic acolo. Avem la dispoziție cel mult zece minute. Așa că, ține-l naibii bine, dacă nu vrei să fi bătut drumul de pomană până aici.

Un timp, am ezitat, apoi l-am fixat cu ambele palme. Spre norocul meu, buzduganul natural era fixat de o fâșie dublă de spumă. Abia dacă tremura. Să fi scăpat, mi-ar fi crăpat casca și craniul dintr-o singură lovitură.

— Pentru ce a trebuit să mai vin și eu?

Îmi era mai mult decât clar că nu mă aleseseră doar ca să colectez mesaje de adio. Necazul era că nu puteam să-mi dau seama de ce. Valerov m-a privit din nou, cu zâmbetul lui de contrabandă.

— Tu ești planul de rezervă, a spus și s-a întors la operațiile lui chirurgicale.

— Planul de rezervă!?

M-a ignorant. S-a ridicat în picioare și și-a vârât mâna până aproape de cot în trupul zvârcolitor al strâcului. Durerea, în oricare registru s-ar fi manifestat ea, trebuie că era infernală. Extraterestrul, deși imobilizat, tremura precum un epileptic. Valerov s-a mișcat un timp ca și cum ar fi căutat o minge de ping-pong într-o ladă cu jucării. Când a găsit-o, a tras cu putere. În palma strânsă ținea ceva. Antebrațul costumului era plin de resturi de țesut și fluide, congelate din cauza expunerii la ger. Mi-a spus răstit:

— Repede! Caută în raniță și dă-mi cutia criogenică.

M-am întors și am scrutat împrejurimile cu privirea după raniță. Am găsit-o și i-am dat cutia. A depozitat organul recoltat și pe urmă s-a întors la trusă. Cu ajutorul bisturiului autogen a făcut o altă încizie, perpendiculară pe prima. L-am ur-

mărit, cufundat în liniștea rece și confuză din mintea mea, perturbată ocazional de zgomotele îndepărtate ale luptei. M-am ridicat în picioare și am făcut un salt, ca să pot să văd dincolo de burta dealului. Dronele se învârteau prin aer și scuipau cartușe la foc automat. Loretto și Tanaka erau aproape lipiți unul de altul. Situația nu arăta prea bine. Balanța se înclinase drastic înspre victoria stârcilor. Numărul atacatorilor crescuse în mod dramatic. Timpul a început să-mi sufle în ceafă, batjocoritor – tic-tac, tic-tac, tic-tac! Tulburat, m-am întors la Valerov.

— Suntem gata de imersie, mi-a spus.

Ținea un aparat EEG care aducea în linii mari cu cel pe care-l foloseam eu. Însă, cu certitudine, era o variantă îmbunătățită. Cutremurat, i-am spus revoltat:

— Eu n-am pregătirea necesară pentru imersie psihică pentru oameni, darămite pentru o specie extraterestră!

A râs.

— Cine a zis că tu?

În timp ce mi-a vorbit, și-a pregătit ustensilele. Abia mai apoi am observat că, în minutele în care eu căscasem gura analizând câmpul de luptă, el instalase un port cerebral în creierul stârcului. A continuat să-mi spună:

— Planul de rezervă, ai uitat? Aparatele noastre o să lucreze în serie. În timp ce eu o să fiu conectat, tu vei face o copie. Ai priceput? În cazul că...

N-a mai continuat, de parcă i-ar fi fost frică. Am scuturat din cap. El a făcut legăturile.

— Când întrerup conexiunea?

— Te anunț eu, mi-a spus. Urmărește ecranul EEG-ului.

S-a întins pe spate, pe roca dură. Am luat conectorul. Degetele îmi tremurau. Era pentru prima dată când supravegheam o imersie psihică. Avusesem parte de câteva sesiuni demonstrative, dar niciodată nu fusesem realmente implicat. Doar din poziția de observator. Aveam gâtul uscat. I-am spus:

— N-avem prea mult timp la dispoziție. Situația nu arată prea bine acolo.

Mi-am înclinat capul pe o parte, înspre locul conflictului.

— O să fiu rapid. Dă-i bice!

L-am conectat. Tuburile cu neon au pulsat dinapoia sticlei ranforsate.

☆ ☆ ☆

Când am întrerupt conexiunea, lucrurile nu promiteau nimic strălucitor. Toată procedura n-a durat mai mult de zece minute, însă în clipa în care mi-am ridicat privirea de pe ecranul EEG-ului și l-am văzut pe Loretto țopăind, am știut că nu era a bună. Nici măcar nu s-a oprit, ci ne-a spus din mers:

— Fugiți!

L-am ajutat pe Valerov să se ridice în capul oaselor. M-am uitat înspre Loretto. N-avea niciun gând să încetinească.

— Te descurci de unul singur? l-am întrebat.

A scuturat din cap – așa și așa! L-am apucat strâns și am luat-o din loc, sugerându-i să încerce să mențină ritmul, ca să nu ne lovim unul de celălalt. L-a început a fost mai dificil, dar pe urmă ne-am sincronizat și totul părea că merge ca pe roate. Apoi am avut senzația că s-a desprins ceva din echipamentul lui Valerov și m-am întors instinctual, ca să mă asigur. Pur și simplu, mi s-a tăiat răsuflarea. Imaginea m-a lovit cu o forță aproape fizică. Erau cu mult mai în spatele nostru, dar într-un număr copleșitor. Cel puțin o sută de stârci veneau spre noi. Cu picioarele lor drepte și lungi și multe, făcute ca niște lonjeroane din titan, izbeau solul cu o forță impresionantă. Schije de rocă săreau urmând o traiectorie lentă, aidoma unei explozii într-o difuzare încetinită. Când se aruncau în față, își foloseau aripile, care, în gravitația aceea absurd de scăzută a Titanului, erau perfecte pentru planare. Câștigau teren văzând cu ochii.

Pe urmă, Valerov s-a împiedicat de un bolovan și l-am scăpat din prinsoare. S-a dus de-a rostogolul fără măcar să încerce o manevră de echilibrare. Am virat brusc în direcția în care continua să se ducă de-a dura pe suprafața neregulată, tapetată cu grohotiș. Am ajuns lângă el și, spre uimirea mea, costumul nu i se fisurase. La cât de ascuțite erau pietrele de-a lungul cărora se târâse, mi s-a părut un miracol c-a fost așa. M-am aplecat asupra lui. Chiar și prin viziera semitransparentă, puteam să-i văd perlele de transpirație de pe frunte. Când ajungeau la maturitate deplină, i se prelingeau în lungul tâmplelor și nasului.

— Nu mai pot, mi-a spus cu un glas atât de slab și de gâtuit de suflul oboselii, c-ai fi spus că avea să leșine dintr-o clipă în alta. Pur și simplu, nu mai am puterea să mă mișc.

Energia consumată în timpul imersiei fusese colosală și își cerea tributul acum. Apoi am simțit presiunea pe umăr și ideea nebună, complet realistă, de altfel, că extratereștrii ne ajunseseră din urmă mi-a făcut sângele rece ca gheața. M-am întors pe o parte, fără să mai respir. Figura lui Loretto nu anunța lapte și miere.

— E inutil să murim toți, mi-a spus. Gândește-te cât ar fi de nefericit să se întâmple asta. Am vrut să-l întrerup, dar m-a oprit cu un gest ferm din mână. Uită-te la el, a continuat. Doctorul nu mai e în stare de nimic. E, pur și simplu, extenuat. Pentru o clipă, mi s-a părut că-l aud pe Valerov spunând ceva. M-am uitat înspre el. Într-adevăr, vorbea, dar numai pentru el, fiindcă nu puteam să pricep nimic din ce încerca să spună. Planul B, doctore, a mai spus Loretto și s-a uitat undeva departe, în spatele nostru, al meu și al doctorului. OK? Valerov a scuturat din cap și și-a închis pleoapele.

— Ar fi trebuit să știu, am șoptit. Ar fi trebuit să-mi spuneți.

Loretto a dat drumul automatului. A făcut o mișcare bruscă și în mâna lui a apărut lama unui cuțit de vânătoare. Chiar și în lumina zgârcită a soarelui de pe Titan, mișcarea a fost real-

mente terifiantă. Am încremenit. O zvâcnitură fulgerător de rapidă și, în lungul cracului drept, costumul s-a despicat. Am privit îngrozit procesul ca de pietrificare a chipului lui Valerov. Sărutului frigului l-a încremenit. Am înghițit în sec. Eram următorul! M-am ridicat în picioare. Nu eram pregătit să mor, deși nimic din sfera logicului nu-mi spunea că avea să fie altfel.

— Mișcă-te mai repede! s-a răstit. Scanează-i mintea și fugi. Nu te oprești până nu ești în siguranță, la locul de extracție.

— Dar... L-ai ucis, am bâiguit.

— Niciun dar. Ar fi murit oricum. Și-a pus cuțitul înapoi în teacă. Gestul m-a mai liniștit un pic, dar n-a făcut minuni. Dacă nu scapă niciunul dintre noi, a reluat absent, murim cu toții pentru nimic.

— Chiar și așa, i-am spus cu voce plată. Locul de extracție e la 3 kilometri distanță. Mă vor ajunge din urmă.

— O să am eu grijă să nu se întâmple asta.

Oricât îmi doream să-l cred, știam că era un gest stupid. Avea să doboare cinci sau șase sau, la naiba, poate chiar douăzeci. Dar tot rămâneau prea mulți. Aveau să-l rupă în bucăți, iar eu eram următorul pe lista priorităților. Despre ce avans era vorba? Câteva minute pe care puteau să le recupereze cu ușurință. Eram pierduți. Apoi Loretto a scos la vedere două bande explozive autoadezive. Și le-a lipit pe costum, în dreptul pieptului. Le-a activat. Peste luciul argintat al explozibilului, secundele au început să scadă dramatic, implacabil. Aveam la dispoziție două minute. La naiba! Chiar un minut și cincizeci și opt de secunde. M-am pus pe treabă. Loretto avea dreptate. Deși aveam copia de rezervă a imersiei, reflecțiile ulterioare ale doctorului puteau să fie de folos.

☆ ☆ ☆

Când am decuplat conectorul, temporizatorul indica cincizeci și opt de secunde. Pe tot parcursul procedurii, asistase în tăcerea unui mim.

— E un schimb aproape corect. L-am privit nedumerit. Pleacă! a zis mai apoi, sec.

A armat automatul și eu m-am uitat la el prin ceața regretului. M-a bătut cu palma pe umăr și mi-a întins cutia criogenică. În privirea văzută prin viziera semitransparentă, în loc de ferocitatea specifică durilor din comandouri, înfloriseră boboci de resemnare. Am luat-o din loc, câte un salt după altul, numărând descrescător secundele. Îmi luasem o marjă de eroare. Așa că, în clipa în care am ajuns cu numărătoarea la zero, am mai apucat să fac un salt. A fost doar o idee de moment. Am desfăcut aripile membranoase ale costumului și m-am aruncat în față ca și cum aș fi sărit într-o piscină. Suflul exploziei a umflat membranele și m-a împins cu o viteză uluitoare. Am făcut eforturi ca să-mi mențin traiectoria stabilă, cu focul consumându-se dinapoia mea cu o forță nemaivăzută pe Titan. Fiecare denivelare sau piatră și-a lungit umbra diformă pe suprafața plină de grohotiș care aluneca pe sub burta mea. Aș fi vrut să pot să mă întorc, să văd cum se consumă totul la o scară uluitoare, în văpăile albăstrui ale vaporilor de metan. Dar asta ar fi însemnat să fac niște manevre care nu doar că mi-ar fi încetinit avansul, ci m-ar fi pus în pericol. Așa că, în tot timpul cât am planat, am savurat o răzbunare reală și dulce ca o zi de vacanță, imaginându-mi hoarda de stârci topită într-un mod grotesc și chinuitor de sărutul fierbinte al exploziei.

☆ ☆ ☆

Vorbele lui Lorreto mi-au fugit mult timp prin minte. Eram tânăr, n-aș fi putut să pricep. Am avut nevoie să trec prin multe. Dar acum, cu sângele pe jumătate scurs din mine, înțeleg. Atunci, ca și acum, a fost un schimb aproape corect. Toate au un preț. Dacă fundația realizării tale e crima, atunci pregătește-te să aduci ofrande succesului. Căci ce poate să fie mai drept pe lume decât să pleci din ea cu sufletul împăcat?

Alternauții

de Mihail Medrea

Panta rhei. Concept atribuit lui Heraclit. Totul curge, nimic nu rămâne neschimbat. Pentru noi, cei de acum, timpul pare a se scurge din ce în în ce mai repede. Trăim în plin *post-umanism*. În *post-istorie*, susțin destui teoreticieni ai mileniului trei.

La un moment dat, a venit rândul și „provinciei pedagogice" să fie afectată de succesiunea haluncinantă de cauze și efecte. Conducătorii Confederației au decis sistarea subvențiilor pentru domeniile nelucrative. *Magister ludi* a fost pensionat, iar învățăceii au fost trimiși la cursuri intensive din resortul științelor aplicate.

Undeva, într-un ținut uitat de timp, au început să apară inițiați ai jocului cu mărgele de sticlă. Reușiseră să se sustragă sistemului. Aparent, erau niște rebuturi sociale: alcoolici, estropiați, abulici sau ramoliți. Trăind de azi pe mâine. Muncind la negru, cerșind, trișând la cărți sau alte jocuri de noroc. Făcând troc: felurite abilități în schimbul hranei ori a unor haine și încălțări de mâna a doua. Dar și adăpost. Vremelnic.

Desigur, erau monitorizați de către autorități. Pentru care nu reprezentau un real pericol, fiindcă nu erau răzvrătiți și nici măcar sectari. Nu făceau niciun fel de propagandă. Se mulțumeau să se întâlnească, din când în când, în vreo bodegă oarecare. Mâncau și beau, ca mai tot omul. Fumau, unii. Nu se drogau, nu făceau trafic de subtanțe interzise. Se tachinau și trăncăneau verzi și uscate. Nu discutau politică, nu complotau,

nu răspândeau zvonuri, nu aveau asupra lor arme, nu foloseau computere ori telefoane „inteligente". Câțiva purtau ceasuri. Rablagite.

Cei care au încercat să-i iscodească s-au dat repede bătuți fiindcă nu aveau ce informații să obțină de la și despre niște pierde-vară care n-aveau lider și nici nu erau organizați în vreun fel. Nu erau motive să fie lichidați ori izolați pe undeva, într-un lagăr ori stabiliment psihiatric, doar pentru că făceau, încă, umbră pământului.

Au dispărut, la un moment dat. Nu se știe unde și de ce. Prea puțini le-au simțit lipsa.

Un personaj obscur, cu aură de profet neînțeles, susține că și-au focalizat energia psihică alcătuind o entitate ce s-a teleportat undeva în... *alternosferă*. De unde vor reveni la momentul oportun. Unii îi dau dreptate acestui prezicător, poreclit Cassandru. Ceilalți, cei mai mulți, fie îl ignoră, fie fac glume usturătoare pe seama lui.

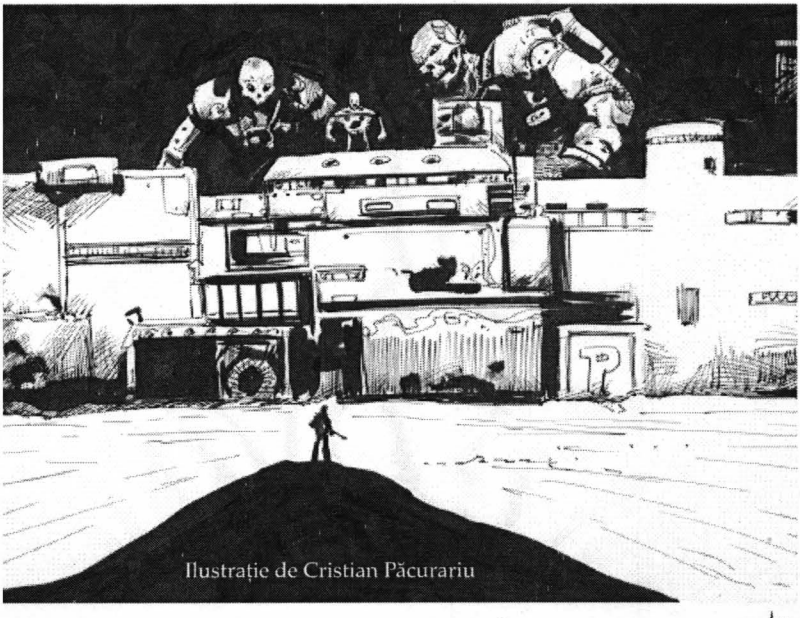

Ilustrație de Cristian Păcurariu

Sufletiștii

de Dan Norea

Angelo-i şi Draco-j, fiecare cu un polonic în mână, amestecau alene în cazan.

— O fi de ajuns?

— Pentru câte suflete se nasc azi, ajunge. Ba mai rămâne un pic şi pentru mâine.

Le venea rândul, ca sufletişti de serviciu, o dată la câteva sute de ani. Lui Draco-j chiar mai rar, Dracii sunt mai numeroşi decât Angelii. Rolul lor era simplu: trebuiau să pregătească ingrediente pentru sufletele ce urmau să se nască în ziua respectivă. Angelo-i punea un vârf de compasiune, Draco-j un polonic de răutate. Angelo-i turna o lingurință de ambiție, Draco-j vărsa un castron întreg de orgoliu. Şi tot aşa – talent, toleranță, altruism... – lene, ranchiună, nepăsare, invidie, lăcomie...

Fiecare ingredient avea o nuanță distinctă, dar, ca o caracteristică generală, cele provenite din Rai erau mult mai deschise la culoare. Inteligența avea un regim aparte. Fiind considerată o calitate şi nu un defect, făcea parte din setul angelic, cu o nuanță albastru deschis. Dar în scurt timp, toată lumea a constatat că, în combinație cu atributele malefice, le multiplica acestora efectele. Numai că era deja prea târziu pentru a mai schimba ceva. Şi cum inteligența, ca şi toate celelalte ingrediente angelice, era disponibilă în cantități mici, a devenit aproape inexistentă în combinație cu toleranța sau cu altruismul. De aici proverbe gen „Prost, da' bun". Cum Dracii aduceau cantități zilnice de câteva ori mai mari decât Angelii, conținutul cazanului era destul de întunecat.

☆ ☆ ☆

De câteva milenii bune, Raiul era în criză. Inițial, Dumnezeu dotase cele două tabere cu rezerve egale de ingrediente. Dar la un moment dat, Draco 1, inventatorul bursei, dăduse o lovitură de geniu. Crescând câteva zile în șir cantitățile trimise la cazan, a simulat că vrea să pună mâna pe Atlantida, pe atunci continentul cu populația majoritară pe glob. Angelo 1, nevrând să cedeze controlul unei poziții atât de importante, a supralicitat și, în câțiva ani, populația Atlantidei a ajuns să fie formată din îngeri cu chip de om. Științele și artele atinseseră o dezvoltare fără precedent. Se părea că Pământul își găsise rasa superioară pentru care fusese creat de Dumnezeu. În acel moment, Draco 1 a scufundat întreg continentul și, astfel, o bună parte din rezervele Raiului au fost pierdute pentru totdeauna în apele oceanului. În particular, așa au apărut delfinii.

Implicațiile au fost multiple. După cum știți, la trecerea în neființă a unui muritor, sufletul lui străbate mai întâi o poartă asemănătoare celor din aeroporturi, unde are loc trierea, în funcție de media atributelor. Operația e supravegheată, în mod formal, de un Angelo și un Draco, dar cântărirea e atât de exactă, încât până în prezent n-a avut loc nicio contestație. Odată ajuns în Rai (sau în Iad), Consiliul Angelic (sau Consiliul Draconic) poate hotărî fie transformarea sufletului într-un Angelo (sau Draco), fie recuperarea ingredientelor în vederea refolosirii lor. Datorită crizei, foarte puține suflete ajung Angeli. Excepție fac muritorii favoriți ai unor consilieri influenți. În schimb, Consiliul Draconic, neavând o nevoie atât de acută de completare a rezervelor, își permite mai des să transforme în Draci sufletele cu rele mari la activ. Așa s-a ajuns ca Iadul să domine nu numai în spectrul financiar, dar și ca schemă de personal.

☆ ☆ ☆

Angelo-i era conștient de efectele crizei, dar tot ce putea face acum era să amestece cât mai puțin, cu speranța că mixtura, fiind neomogenă, va conduce la apariția și a unor suflete deschise la culoare... Cu o asemenea tactică și cu un polonic de noroc, puteai spera la ivirea pe lume, în ziua respectivă, a unui geniu.

Draco-j privea amuzat cum colegul lui simula rotirea polonicului. Și lui îi convenea metoda. Creșteau șansele apariției unor pedofili, hoți de talie internațională, criminali în serie... Ba, cu trei stropi de noroc – inteligență, voință și egocentrism – apariția unui mic dictator era certă. Marii dictatori apăreau rar, suma atributelor obligatorii era mai mare decât cea necesară unui geniu.

În partea de jos a cazanului se găsea o canea, pe unde cădea, la apariția unui nou suflet, o cantitate aleatorie de mixtură. Cei doi priveau cu interes fiecare strop picat din canea, după cantitatea și culoarea mixturii putând estima caracterul sufletului receptor. Destinul lor era strâns legat de al muritorilor născuți în ziua respectivă. Își treceau în CV realizările acestora ca și cum ar fi fost ale lor. Deși acțiunile erau oficial interzise, de multe ori trișau și interveneau în viețile oamenilor. De aici, denumirea neoficială de „înger păzitor", respectiv „drac împielițat".

Piic! Din canea căzu o pleașcă destul de mare, în care se distingeau ceva inteligență, multă nepăsare și o enormă lăcomie. Draco-j își frecă mâinile, mulțumit. Apăruse pe lume un viitor magnat al finanțelor.

Pic! Angelo-i și Draco-j oftară la unison. Cu un strop atât de mic, omulețul va fi, cu siguranță, o persoană ștearsă, care nu va lăsa nimic în urmă.

Pic!

Pic!

Piiic! Angelo-i surâse larg, nuanța arămiu deschisă indica un violonist de excepție. Dar Draco-j, vesel, îl înghionti cu putere, arătându-i pe tabel locația sufletului receptor – un trib din Africa

de mijloc. Şansele ca sufletul respectiv să bucure inimile a mii de oameni, într-o sală de concert, erau ca şi inexistente.

Supărat, Angelo-i răspunse la ghiont cu un brânci energic, împingându-l pe acesta înspre cazan. Şocul avu efect asupra canelei, din care se scurse o cantitate mare de mixtură închisă la culoare. Angelo-i încremeni, iar Draco-j scoase un răcnet de entuziasm.

Era 20 aprilie 1889. Ziua în care a venit pe lume micuțul Adolf Hitler.

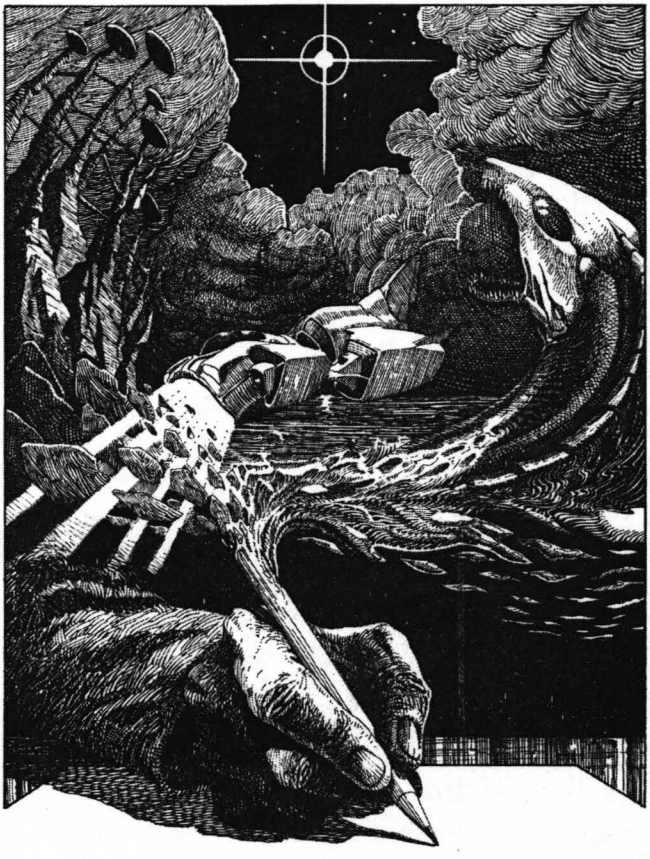

Ilustrație de Adrian Barbu

Răzbunarea lui Pierrot

de Ion Ilie Iosif

...și dacă te mai prind pe aici, îți dublez porția."

Vocea bubui năpraznic pe urma traiectoriei descrisă de corpul lui Pierrot, de parcă suflul ei l-ar fi proiectat pe caldarâmul străzii și nu șutul expert, de pe urma căruia partea aceea semisferică, pe care acum și-o masa grijuliu, îi dădea, categoric, o senzație dezagreabilă.

„Bestiile!", mormăi Pierrot, așezându-și cu grijă dosul pe bordura din fața „Marelui concern de rechizite electronice pentru toate gusturile și pentru toate pungile", din incinta căruia tocmai fusese poftit în aer liber.

„Bestiile! recapitulă. În definitiv, ce mare lucru am făcut? Burtosul dracului! N-are simțul umorului nici de doi bani!"

Indiscutabil că dacă Pierrot ar fi cunoscut mai profund viața – și lucrul acesta ar fi fost posibil cu condiția să numere ceva mai mult decât cei 16 ani pe care-i avea – n-ar fi ajuns în această situație, hai să-i zicem, incomodă. Dar n-avea decât 16 ani.

Pe de altă parte, e la fel de adevărat că vădea o precocitate puțin obișnuită, ba chiar necuviincioasă pentru un copil pripășit de la vârsta de 10 ani pe lângă inginerii concernului, cărora încerca – și reușea – să le fure meseria. Îndemânarea și aplicația diabolică pentru cibernetică îi aduseseră primul conflict cu domnul Jourdain, la numai 14 ani, când construise primul său robot, un papagal capabil de orice imitație verbală.

Domnul Jourdain, care-l laudase inițial, se văzuse constrâns foarte curând să-și cenzureze entuziasmul. Cauza o constituia

impertinența papagalului, care, în loc de un politicos „bună dimineața", i-a azvârlit într-o bună zi – instigat de Pierrot (considerase domnul Jourdain) –, o triplă blasfemie, asurzindu-i cu o apreciere denigratoare: „Domnul Jourdain e prost, prost, prost!". Urmase, desigur, o corecție moderată, pe care însă Pierrot n-o putuse uita. După îndelungi căutări, reușise și lucrul se întâmplase chiar în această zi – îmbunătățise substanțial mecanismul ceasului cu cuc electronic, în așa fel încât, la ora prânzului, în plenul ședinței Consiliului de Adminsitrație, 40 de urechi fuseseră informate de cucul inconștient că „Domnul Jourdain e un încornorat". Fix de 12 ori.

Povestea era, de fapt, un secret al lui Polichinele, care nu mai deranja pe nimeni, atâta doar că domnul Jourdain ținea la aparențele în numele cărora Pierrot fusese premiat, după cum s-a văzut la început.

Pe seară, în subsolul Marelui Concern, în timp ce-și împacheta zestrea, sub privirile lui papa Tournesol, laborantul, prietenul și admiratorul lui, Pierrot își făurea cu glas tare noi planuri de răzbunare.

— La ce mama dracului mai cari după tine pocitaniile alea? se înfioră papa Tournesol.

Epitetul se referea la un sul gros de pânze pictate în manieră superimpresionistă, pe care Pierrot le strângea cu pietate la piept. Erau, zicea el, singura moștenire de la un străbunic, scuturat în tinerețe de frisonul artei.

„Ar putea ține cu succes loc de bau-bau!", își exprimase părerea, cândva, papa Tournesol.

Fapt este că, pentru Pierrot, ele aveau o valoare pur afectivă și, ca atare, nici nu se gândea să le comercializeze, în chip de „picturi marțiene", așa cum îl sfătuise prietenul său.

— Hai, dom' Reubodon, să mergem. O să mă ajuți să car bagajul.

— Eu nu car, se auzi o voce scârțâitoare. Eu sunt critic de artă, pictor...

Din colțul camerei ieși la iveală posesorul vocii: un robot umanoid, cu o înfățișare destul de ramolită, însă suficient de veridică. Pierrot devenise proprietarul lui datorită faptului că domnul Jourdain îl considerase, atunci când îi fusese prezentat spre avizarea unei producții de serie, drept un rebut – calificativ ce-l azvârlise, automat, în curtea deșeurilor. Îl culesese de acolo și-l folosise pentru a învăța de la el critică și istorie de artă. Singurele neajunsuri le avusese în legătură cu înlăturarea pretențiilor lui Reubidon de a folosi culorile și pânzele străbunicului. „Pictură de alienat! le catalogase el. Făcută în scopuri personale".

— Ai văzut? i se plânse Pierrot laborantului. L-am jignit și pe-ăsta. Ce zi cu ghinion!

Pierrot își roti pentru ultima oară privirile prin cameră. Fără a fi prea confortabilă, odaia de la subsol însemnase pentru el primul adăpost demn de acest nume. Așa se explica ușoara undă de regret pe care o simțea acum.

— Te las cu bine, papa Tournesol, și te rog să nu-ți faci griji. Totul are să se aranjeze. Cât despre domnul Jourdain... I-o plătesc eu, vei vedea.

Un ceas mai târziu, în mansarda unui bloc străvechi unde își mutase provizoriu domiciliul, Pierrot constata cu satisfacție:

— Ei, dom' Reubidon, am avansat, nu? De la subsol, la cucurigu... E ceva! Și acum, să ne gândim cum să-i dăm și noi un șut încornoratului ăluia, adăugă, manifestând o lăudabilă consecvență în hotărâri. E o chestiune în care cred că o să poți și o să vrei să mă ajuți, încercă el să-și întărâte colocatarul, uitând cu cine avea de a face. În definitiv, și pe tine te-a jignit, nu? Te-a aruncat ca pe un lucru netrebnic, temându-se pentru reputația sa de mare specialist în artă. Știi că are o colecție serioasă de tablouri și că se consideră un mare cunoscător...

— E un mare idiot! îl întrerupse Reubidon. Dar colecția sa este demnă de luat în seamă. Rubens, Van Gogh, Tizian, Gainsbouroughs..., enumeră el.

— Splendid! strigă Pierrot, întrerupându-l. Maestre Reubidon, ești un geniu! Mi-ai dat o idee strălucită. Presimt că onoarea noastră se află în curs de spălare. Află, maestre, că, din acest moment, te declar pictor.

— Dar sunt deja pictor! protestă Reubidon cu acreală.

— Ești mai mult decât atât! Vei fi Reubens, Van Gogh, Tizian, Rembrandt ș.a.m.d, la un loc.

— Sunt mai bun decât toți la un loc! emise calm Reubidon.

„S-a îmbolnăvit de grandomanie, săracu', îl compătimi Pierrot. Oricum ar fi, însă, nu eu voi fi cel care i-o va scoate din cap."

☆ ☆ ☆

Peste reședința Marelui Concern, noaptea așternuse un văl de taină și liniște. Nu se zărea niciun paznic, iar Pierrot știa foarte bine că, în privința asta, putea să fie liniștit. Domnul Jourdain socotea că ținea de prestigiul firmei să-și ocrotească laurii, exclusiv prin folosirea aparaturii de prevenire, semnalizare și imobilizare a spărgătorilor, produsă chiar e concernul său. Din nefericire pentru el, Pierrot luase parte la montarea întregului sistem, așa că, la ora aceea, știa că un simplu scurtcircuit la caseta centrală de control a instalației, transforma casa într-un Capitoliu fără gâște.

Strecurându-se fără zgomot, Pierrot, urmat la doi pași de Reubidon, ajunse în spatele locuinței patronului, unde, sub niște dale de granit, era mascată ușa de evacuare în caz de incendiu a galeriei subterane. Aici își tezauriza domnul Jourdain banii, metamorfozați în tablouri ale marilor maeștri.

Locul în care pătrunseră cei doi semăna destul de mult cu un adăpost antiatomic. Pereții masivi din beton, protejați cu plăci de plumb, erau lipsiți de orice deschidere; aerul era însă proaspăt și uscat, datorită instalației de condiționare automată, care nu permitea nici cea mai mică variație de temperatură.

De la ultima vizită a lui Pierrot în subterană, atunci petrecută în condiții legale, interiorul nu se schimbase decât foarte puțin. Un puțin năucitor, însă. În lumina clară a ultravioletelor se înșiruiau, de-a lungul pereților, chintesența câtorva veacuri de pictură. Se întâlniseră, peste ani, câteva zeci de capodopere italiene, flamande, franceze... claustrate aici, la dispoziția unui singur om.

— Ei, drăcie! murmură Pierrot, abia revenindu-și din starea de contemplație în care căzuse. Ce părere ai, dom' Reubidon?

Acesta nu-i răspunse, preocupat să-și așeze șevaletul în fața „Băiatului în albastru".

— E un fleac, îl asigură el după un timp. Într-o oră îl fac mai bine decât arată acum.

— Hei! se alarmă Pierrot. Ne-am înțeles să copiezi totul cu exactitate. Dacă adaugi sau omiți ceva... aleluia! Planul meu se duce de râpă. Când vom termina treaba, ți-am promis, îți dau culori și pânze pentru 1000 de capodopere personale.

— Mă rog, dacă ai de gând să le accepți în halul ăsta... n-ai decât, cedă scârbit Reubidon, văzându-se silit să-și înfrâneze impulsurile de personalitate. Dă-mi, te rog, analizorul chimic. Mai întâi trebuie să stabilesc cu exactitate compoziția și dozajul culorilor.

— Poftim, îi oferi Pierrot aparatul cu ajutorul căruia Marele Concern își câștigase celebritatea, la începuturile sale.

Cu ajutorul lui se determinase, printre altele, compoziția lacului viorilor Stradivarius, așa încât se împlineau 10 ani de când începătorii scoteau din viorile chinuite tonalități cremoneze, ceea ce era mai ușor de acceptat de către urechile vecinilor exasperați.

— E-n regulă, scârțâi Reubidon. Aș putea scoate din paleta mea game cromatice cu mult mai complicate și mai diafane decât astea.

— Minunat! se bucură Pierrot. Mai rămâne problema pânzei...

— Merge, declară Reubidon, după câteva clipe de cercetare. Textura pare să fie aceeași. Va trebui doar s-o îmbătrânesc cu

70 de ani, dar lucrul ăsta se poate face și după ce temin de copiat.

— Bravo, maestre, dă-i drumul! răsuflă ușurat Pierrot. În noaptea asta trebuie să rezolvăm două Gainsborough, două Rubens și un Tizian, iar dacă totul merge bine, în cinci zile terminăm.

Iar treaba a mers ca pe roate. În fiecare noapte, cei doi asociați pătrundeau în galerie, unde Pierrot alegea, ca un nabab, iar maestrul Reubidon copia de zor. „Adevărată muncă de ocnaș!", se lamenta el.

În final, 20 de cópii absolut identice înlocuiau tot atâtea capodopere, subtilizate de Pierrot și depozitate provizoriu în noua sa locuință. Urma acum partea „distractivă", cum o numea el, încântat că până aici lucrurile se desfășuraseră perfect.

Dar distracția aceasta era cât pe-aci să devină funebră, dat fiind faptul că Pierrot omisese din calculele sale efectele pe care le-ar fi putut avea o emoție neașteptată asupra inimii domnului D'Artesson, directorul Galeriilor Naționale Franceze de Artă.

☆ ☆ ☆

Curierul de serviciu depuse pe biroul domnului D'Artesson un pachet voluminos, însoțit de o scrisoare cu antetul Marelui Concern.

„Vă rog să primiți, domnule director – se spunea în scrisoare – modesta mea donație alăturată, ca o dovadă a stimei ce o port instituției dumneavoastră. Totodată, vă rog să nu faceți public numele subsemnatului, în legătură cu această donație, întrucât (după cum prea bine cunoașteți) detest osanalele publicitare. Cu deosebită considerație etc. etc. J. B. Jourdain", se încheia generoasa scrisoare.

„Auzi, rechinul naibii, l-a apucat subit modestia! Cine știe ce ciurucuri îmi trimite, știind că sunt obligat să le primesc, ba, mai mult, să-i trec și numele în cartea de onoare..."

Reflecțiile, deloc binevoitoare, își dădură duhul în fața conținutului pachetului. Înainte de a cădea, distrus moralmente, pe fotoliul salvator, domnul D'Artesson reuși să îngaime: „Apă!". Exclamația mărturisea atâta jale, atâta neajutorare, încât instalația de securitate generală, analizând instant situația, decretă stare de incendiu. Celula antiincendiu declanșă vacarmul sirenelor, iar în biroul domnului D'Artesson țâșniră șuvoiae de spumă, transformându-l pe bietul director într-o statuie de clăbuc. Alertată de zgomot, echipa de pază a năvălit înăuntru exact la timp pentru a-l salva de la moartea prin sufocare. După ce zarva luă sfârșit, directorul își convocă adjunctul, uluit și el de amploarea întâmplării.

— Nu există decât o singură explicație, opină domnul D'Artesson. Sau a înnebunit sau era nebun mai demult, iar noi n-am știut.

— Oricum ar fi, pe noi nu poate decât să ne bucure.

Privirea mustrătoare a directorului invita, însă, la mai multă considerație.

— Mă refer, bineînțeles, la donație, se corectă celălalt.

— Și acum ce facem?

— Ce să facem? Îi expediem o scrisoare de mulțumire și cu asta basta. Vedeți doar că nici el nu dorește mai mult.

— Tocmai asta nu pricep, oftă D'Artesson. Nu înțeleg ce urmărește.

O ridicare din umeri fiind singurul răspuns posibil, scrisoarea (în care cel mai palid epitet alipit numelui d-lui Jourdain era Mecena al artelor) a fost întocmită și expediată.

Se vede treaba că era sortit ca ziua aceea să însemne pentru domnul D'Artesson un maximum de emoții trăite de-a lungul unei vieți liniștite.

— Ați înnebunit? Sau mă credeți pe mine nebun? Vă țineți de farse?

În încăpere pătrunsese, ca o vijelie, domnul Jourdain. Domnul D'Artesson rămăsese cu gura căscată și acum încerca să-și înghită elogiile care-i năvăliseră pe buze.

„Ce dracu' i-am făcut? se chinuia el să-și amintească. Pe cât e de tâmpit, o fi crezut că Mecena înseamnă o înjurătură."

Dar se vedea că nu era vorba nici pe departe despre o astfel de interpretare. Pur și simplu, domnul Jourdan pretindea că nu a făcut donații în viața lui.

„Ce, credeau cumva că e capabil să arunce în vânt milioane de franci?"

Nu, domnul D'Artesson nu-l credea capabil.

„Voiau să-și bată joc de el?"

Interlocutorul se lepăda ca de Satana de o asemenea intenție.

„Atunci?"

În loc de răspuns, domnul D'Artesson prezentă scrisoarea cu autograful domnului Jourdain.

— Plastografie! țipă domnul Jourdain.

— Și asta?

Gestul directorului indică pânzele cu pricina, etalate pe masa de lucru.

— Sunt false cu toate! Niște cópii! Originalele n-au ieșit niciodată din colecția mea.

— Sunt originale, nu încape niciun dubiu. Tocmai ce am terminat verificarea lor, afirmă domnul D'Artesson, recăpătându-și, în sfârșit, graiul. Țin să vă exprim încă o dată recunoștința noastră pentru...

Hotărât lucru, bătrânul muzeograf nu pricepea deloc situația. Ferocitatea privirilor domnului Jourdain dictă, totuși, instinctului său de conservare să se replieze în spatele biroului.

A fost o dovadă de prudență. Pumnul musafirului sfărâmă, în clipa următoare, mulajul în ghips al zeului Apollo. O secundă mai devreme, pe direcția respectivă s-ar fi aflat nasul venerabilului director.

Cu mâna bandajată, domnul Jourdain s-a dovedit un partener de discuții mult mai suportabil. Dar pentru că o ținea una și bună cu al său „N-am donat nimc!", iar domnul D'Artesson îi replica mereu cu zicala din copilărie „Mortul de la

groapă nu se mai întoarce", au hotărât, într-un târziu, rezolvarea neînțelegerii la fața locului.

Aerojetul Galeriilor își luă zborul, purtând în afara părților aflate în litigiu prețioasele pânze, precum și testerele izotopice de autentificare.

Pierrot era îngrijorat. Reubidon plecase în oraș să-și cumpere culori și pânză, fericit că, în sfârșit, venise clipa descătușării. De acum putea să-și picteze capodoperele în voie, îi afirmase Pierrot, după ce desăvârșise o răzbunare magnifică, chiar unică, după umila sa părere.

Sentimentul reușitei era, din nefericire, umbrit de întârzierea inexplicabilă a lui Reubidon. O zi și o noapte reprezentau cam prea mult pentru procurarea unor amărâte de materiale. În așteptare, patrula nerăbdător prin mansardă, promițându-și să administreze dezertorului o recluziune de cel puțin două săptămâni, la carceră.

„Dar dacă...".

Pierrot nu apucă să-și ducă gândul până la capăt, că picioarele îl și scoaseră în stradă, fără să-l mai anunțe despre intenție.

„Cretinul, îl desființez, îi tai autoalimentarea dacă-l găsesc acolo... Sfinte Sisoe, ajută-mă!", gâfâia, în timp ce escalada gardul locuinței domnului Jourdain.

În câteva clipe, anulă sistemul de alarmă și pătrunse, aproape rostogolindu-se, în galeria tablourilor. Concomitent, pe intrarea principală își făcură apariția domnul Jourdain (abia respirând sub povara celor 20 de pânze și având pentru prima dată posibilitatea să constate cât de grea era arta) și domnul D'Artesson, înarmat cu testerele izotropice.

— Ho... hoții! se bâlbâi domnul Jourdain, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Mamă! fluieră Pierrot a pagubă, în timp ce se pregătea pentru o nouă jignire.

Domnul D'Artesson nu scosese o vorbă și asta nu fiindcă n-ar fi avut nimic de spus. Era însă pe de-a-ntregul captivat de activitatea unui individ care, absent din realitate, își vedea

liniștit de treabă. Individul era Reubidon, iar treaba pe care o făcea ținea, indiscutabil, de pictură.

Așa cum bănuise (prea târziu pentru el, din păcate) Pierrot, maestrul își stabilise atelierul în galeria domnului Jourdain și, în răstimp, făcuse treabă, nu glumă. Mărturie stăteau pereții, ornați cu peste 50 de picturi a căror manieră te copleșea. Pânza la care punea ultimele tușe, o ariadnică încâlceală de pete de culoare, purta denumirea de „Venus Taurida" și, bineînțeles, semnătura maestrului Reubidon.

Proaspătul reformator al nobilei arte a culorii și liniilor așezase pe lângă pereți întreaga colecție a domnului Jourdain. Mai mult, mânat de o pornire altruistă, găsise de cuviință să-i facă fiecărui tablou câte o copie, așa cum descoperi, puțin mai târziu, muzeograful.

Domnul Jourdain putea fi considerat un tip violent, așa că punctul său de vedere s-a concretizat și de această dată ca atare. Vârful pantofului său, lansat în plin, atinse spatele lui Reubidon – un spate, fără discuție. Piciorul domnului Jourdain nu beneficia de acest avantaj, iar rezultatul ciocnirii a făcut să vibreze pereții galeriei cel puțin cinci minute.

Nu cred că discuția ce a urmat poate fi redată cu ușurință. În orice caz, a fost o convorbire instructivă, plină de vioiciune, mai ales la început, când fostul patron l-a alergat pe Pierrot cam patru ture în jurul galeriei, ținând cu orice preț să-i dea „porție dublă".

Când, epuizat, domnul Jourdain a hotărât să cheme poliția, domnul D'Artesson, fire înclinată spre pacifism, i-a demonstrat că modul acela de acțiune nu rezolva nimic. Mai mult, lumea ar fi aflat că posedă câte două tablouri pentru un original, fiindcă, îl asigura el, testerele izotopice nu puteau deosebi copia de original.

— Domnul ne-ar putea lămuri, eventual? se adresă lui Pierrot.

— În privința celor expediate Galeriilor, da, răsuflă ușurat Pierrot, constatând că, pe moment, primejdia se îndepărtase. Acolo am trimis originalele.

— Slavă Ţie, Doamne, chiar şi pentru atât! oftă domnul Jourdain. Tot e ceva.

— E pe naiba! se impacientă domnul D'Artesson şi începu să cotrobăie nervos prin teancurile de pânză. Cu astea e şi mai rău! Le-am amestecat cu celelalte două cópii de aici, vrând să le verific.

Domnul Jourdain icni scurt, ca un boxer lovit sub centură.

— Poate, cumva, dumneavoastră...? se întoarse întrebător muzeograful către Reubidon.

— Maestrul Reubidon..., se prezentă autorul inconştient al dezastrului. Desigur, dacă aveţi răbdare... vopselurile şi pânza cu care am lucrat sunt tratate în aşa fel încât, peste aproximativ 70 de ani, culoarea să dispară şi, deci....

Era ultima picătură în paharul plin. Domnul Jourdain a leşinat. Nici cele mai optimiste calcule nu-i permiteau să creadă că va putea atinge vârsta de 130 de ani.

Când s-a trezit, într-un acces de furie melancolică, patronul Marelui Concern a semnat donarea întregii colecţii către Galeriile Naţionale, cerând în schimb discreţie totală asupra celor întâmplate.

„Las' să admire dobitocii! se consola el. Mai mult ca sigur, n-au să reuşească să expună originalele. Eu, cel puţin, voi intra în istorie..."

Îţi place să scrii SF, fantasy, horror?
Trimite-ne scrierile tale la **redactia@colectiasf.ro**
şi ai şansa de a publica şi tu în Revista CSF!
Condiţiile manuscrisului: litera utilizată - Times New Roman, corp 12; cu diacritice; evidenţierile cu *italic*, **bold** şi/sau „ghilimele"; textul aliniat la stânga; autorul nu va face paginare sau tehnoredactare; titlul scris cu Times New Roman, corp 18, bold; numele autorului sub titlu; informaţiile de contact ale autorului vor fi trecute la finalul manuscrisului (nume şi prenume, adresa, telefon, e-mail).

Podcast sau Videoblog?

Interviu cu scriitorul și jurnalistul Darius Luca Hupov

Redactor: — Cine este Darius Hupov?

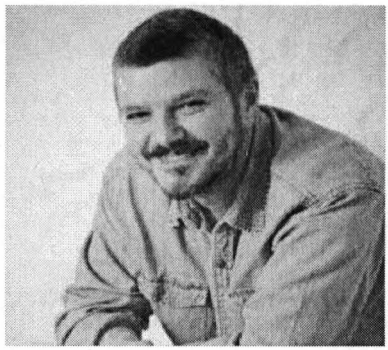

Darius Hupov: — Câteodată trebuie să mă uit în oglindă, la cap, ca să văd cu care pălărie am ieșit în lume! Cred că, înainte de toate, am fost un fan SF și, în adâncul meu, tot un pasionat de Science Fiction am rămas. Au trecut 40 de ani de atunci, de când am pus prima dată mâna pe o carte SF și nu am putut s-o mai pun deoparte decât după ce am întors ultima pagină. Între timp am fost membru al cluburilor timișorene de SF H.G. Wells și Helion, mi-am asumat diverse atribuții în cadrul lor, am participat la convenții locale, naționale și internaționale de SF, am contribuit la organizarea de evenimente SF locale și internaționale (am fost în echipa de organizare a *Euroconului* din Timișoara, din 1994), am avut o emisiune radiofonică și una de televiziune, pe teme de film SF, la posturile locale din Timișoara, am publicat o culegere de povestiri SF și, în ultimul timp, m-am implicat în realizarea publicației „Helion Online".

R: — Cum ți-a venit ideea unui podcast de SF și Fantasy?

DH: — Așa cum am spus, am lucrat în radio și televiziunile locale timișorene în timpul studenției. După o perioadă de 15 ani de pauză, am simțit nevoia să activez din nou în acest domeniu. Existau două posibile medii de exprimare, amândouă online: podcast și videoblog. Am optat pentru *podcast* pentru că e mai simplu din punct de vedere tehnic și, în plus, lumea e mai puțin reticentă dacă e înregistrată audio, decât dacă e filmată. Am lansat ideea în clubul Helion și ea a fost primită cu reacții mixte. Am trecut peste acest episod și am declanșat proiectul, ajutat de câțiva colaboratori. După o emisiune pilot, în care am testat conceptul, am lansat primul episod, în septembrie 2014.

R: — Galaxia Imaginarului este exclusiv prezentă pe internet?

DH: — La început, am avut intenția de a propune podcastul ca emisiune de sine stătătoare, pentru a fi difuzată, concomitent, la radiouri FM din mai multe orașe din țară. Am vorbit la un post de radio din Timișoara, dar cerințele grilei de program erau atât de stricte, încât nu am avut șanse să intrăm în eter. Pur și simplu, aveam prea multă „vorbărie" față de muzică. Am încercat să explic că e o emisiune culturală, dar mi s-a replicat că structura de programe e clară, nu se poate schimba formatul. Atunci mi-am dat seama că a fost un vis frumos, dar nerealist.
Podcastul s-a distribuit, în primă instanță, pe un blog wordpress, care acum e abandonat, pentru că am trecut pe o adresă personalizată, și anume *galactic.one*. De asemenea, este prezent ca rubrică separată în cadrul revistei Helion Online, la *helionsf.ro*

R: — Cum a evoluat formatul emisiunii de-a lungul timpului?

DH: — Conceptul emisiunii, la lansare, a fost următorul: să existe o echipă largă de editori, fiecare cu rubrica și vocea lui. Fiecare emisiune să fie realizată pe o temă anume, iar rubricile să fie pliate pe acea temă. De exemplu, primul nu-

măr a fost despre călătoria spațială. A fost un efort comun, de echipă: au trebuit realizate generice de emisiune, generice de rubrică, la care am fost ajutați cu generozitate de Adrian Chifu. A trebuit să găsim soluții ca fiecare editor să-și înregistreze rubrica în condiții de calitate satisfăcătoare, am stabilit din timp temele emisiunilor viitoare. Doar munca de a edita o oră și ceva de emisiune îmi lua între 4 și 6 ore.

Din păcate, formatul acesta nu a rezitat mai mult de doi ani. Redactorii își găseau tot mai greu timp pentru emisiune, iar formatul de aproximativ 80 de minute era prea lung pentru gustul ascultătorilor de azi, care, la rândul lor, au timpul drămuit. Astfel, am trecut la un format mixt, alcătuit din dezbateri pe o temă dată și emisiuni mai scurte, de obicei interviuri. Nu m-a lăsat inima să renunț la emisiunile tematice, mi s-a părut că nu se face așa ceva în mediul audio. Din când în când, ne adunăm la o dezbatere, ultima a fost despre *eroul în SF*. Cât despre interviuri,

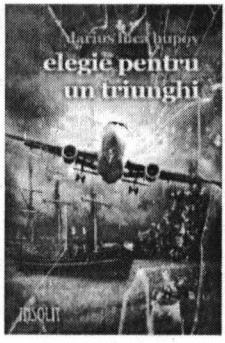

au o logistică ușor de construit, se fac fie prin telefon, fie prin Skype și nu necesită o muncă de editare intensivă.

R: — Am observat că există o secțiune internațională a podcastului.

DH: — Da, s-a dorit ca această secțiune să implice talk showuri cu invitați, dar n-a ieșit nici asta. Până la urmă, am optat pentru interviuri. Secțiunea internațională s-a lansat odată cu numărul mare de interviuri pe care l-am luat cu ocazia participării la *Euroconul* de la Amiens, din 2018, apoi a continuat invitând periodic persoane implicate în fenomenul SF european. Ultimul interviu programat este cu Alessandro Piccato, care a luat premiul Societății Regale de Televizi-

une din Marea Britanie, secțiunea studențească, pentru producție, cu filmul KOS, un Thriller SF.

R: — Care e cea mai mare piedică în calea realizării podcastului?

DH: — Cel mai greu e să-mi găsesc timp pentru acest proiect. Sunt implicat în atâtea domenii, încât e greu să jonglez cu toate. Însă nu pot renunța la el, pentru că îmi aduce mari satisfacții.

R: — Ce rezervă viitorul?

DH: — În această vară voi fi la Dublin, pentru a participa la *Worldcon*, și la Belfast, pentru a participa la *Eurocon*. Voi reveni acasă cu tolba plină de interviuri, care vor asigura un stoc consistent de materiale pentru viitoarele emisiuni. Cât privește viitorul mai îndepărtat, mi-ar plăcea ca la Galaxia Imaginarului să se alăture alți colaboratori, care să ajute podcastul să crească. Sunt conștient că totul a devenit un „one man show", care nu se poate extinde ca număr de apariții și durată decât dacă vor exista și alți entuziaști care să-și dedice talentul și timpul personal pentru un asemenea proiect.

A consemnat
Daniel Timariu

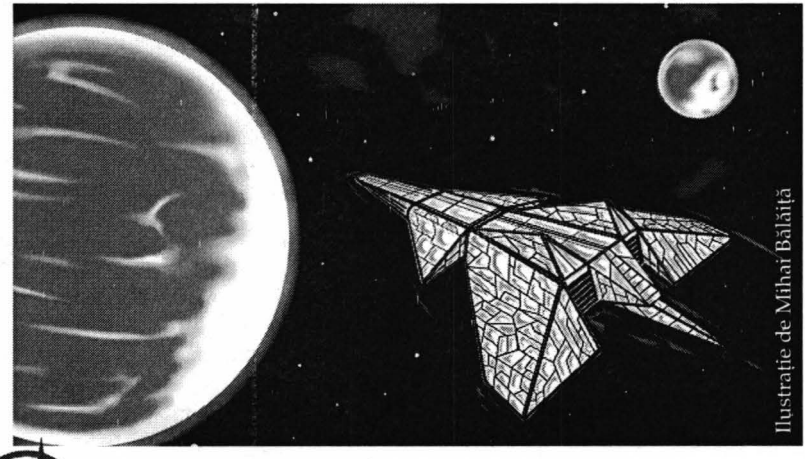

Ilustrație de Mihai Bălăiță

Somnul cibernetic

de Valentin Flandorfer

În noaptea ce naște tăcere,
Se tânguie clonele-n somn
E real sau doar o părere?
Cu visele-n cortex adorm.

Programul le pare veridic,
Iar ochii sclipesc cenușii.
Zâmbesc în cel vis cibernetic,
În zori ce-au făcut, nu vor ști.

Și clonele râd de plăcere,
La falsele lor fantezii
Și noaptea lor naște tăcere,
Iar visele-i poartă spre zi...

Holodeck

Eu seara m-avânt după vise
Și noaptea mă-tind după stele,
Rulează-mă și vino cu mine,
Zburăm fericiți printre ele.

Pe nori coborâm de pe Lună,
Prin văi ne întrecem în joacă,
Cu fluturi de noapte prin rouă
Și cu spiridușii de-o șchioapă.

Târziu, când se face devreme,
Ei pleacă, se-ntorc la neștire,
Îi pierd rând pe rând realității
Ce-așteaptă la holo-ieșire.

Așa trec clienții de seară,
Când zorile apar după creste,
Cu rouă mă spăl și mă-ntunec
Și serveru-mi zice-o poveste.

Un sfârşit apocaliptic

de Dan Apostol

Este cunoscut faptul că în Atlantic există numeroşi vulcani care au fost şi, în unele cazuri, mai sunt încă activi; ei sunt plasaţi în Insulele Capului Verde, Jan Mayen, Islanda, Azore, Madeira, Sf. Helena, Tristan da Cunha, Diego Alvarez, Orkney de Sud, Antile şi se continuă pe cele două continente opuse, cu lanţul vulcanic din Spania şi, respectiv, cu uriaşii vulcani din America Centrală şi cu zona Charleston (Carolina), un important centru seismic de origine tectonică. Majoritatea probelor colectate din aceste regiuni au prezentat urme de erupţii ce *acoperă* stratul corespunzător ultimei mari glaciaţiuni. Astfel se certifică una sau mai multe catastrofe vulcanice corespunzând (sau poate constituind motivul) sfârşitului Epocilor Glaciare, după cum au demonstrat cercetători reputaţi, ca Termier, Piggot, Pettersson şi Muck.

Ceea ce s-a întâmplat acum circa 10–12.000 de ani a fost o explozie în lanţ a majorităţii acestor vulcani din Inelul Atlanticului Central. Cauzată de o deplasare a plăcilor tectonice continentale (după Pettersson) ori de impactul unui gigantic asteroid de $2x10^{11}$ tone în largul actualei coaste americane din zona oraşului Charleston (impact de forţa unei explozii termonucleare de 30.000 de megatone – după Muck), catastrofa a schimbat nu doar aspectul Terrei pe suprafeţe enorme, ci şi istoria lumii vii, în special istoria umanităţii. Efectele ei sunt cunoscute:

grăbirea dezgheţului calotelor glaciare, dispariţia a mii de specii de plante şi animale şi favorizarea dezvoltării altora, distrugerea protocivilizaţiilor originare, Atlantida şi Pacifida, şi răspândirea grupurilor de supravieţuitori în toate continentele, ca factori ce au stat la baza înfloririi civilizaţiilor „istorice".

Cum a fost posibilă o erupţie de acest gen? Crusta solidă a Terrei are 40–50 km grosime medie. În zonele cu vulcani activi, ea se subţiază considerabil (fiind doar de 15–20 km) şi o astfel de regiune este cea cuprinsă în „Inelul de Foc al Atlanticului".

Explozia simultană a mai multor vulcani din zonă, provocată în primul rând de ridicarea nivelului magmei, a deschis zeci de cratere prin care apele oceanului s-au revărsat peste lava cu temperaturi de mii de grade, ce ţâşnea din interiorul Pământului. Rezultatul: de la Jan Mayen, în nord, până la Tristan da Cunha, în sud, inimaginabile cantităţi de lavă au mixat cu apa rece din adâncuri, producând vapori supraîncălziţi ce au urcat în atmosferă, ducând cu ei gaze toxice, particule de praf, bombe tectonice, milioane de metri cubi de piatră ponce, ridicând valuri tsunami de zeci, poate chiar sute de metri înălţime, formând nori negri de mărimea unui continent.

Analizând rezultatele exploziei vulcanului Krakatoa din Strâmtoarea Sunda (26–27 August 1883), Otto Muck a constatat că: din cei 33 km^2 ai Insulei Krakatoa, 20 km^2 au fost spulberaţi de erupţie; lava ejectată a avut un volum de 100 km^3; înălţimea coloanei de fum şi cenuşă a fost de 30 km; valul tsunami care a străbătut Oceanul Planetar de la Capul Bunei Speranţe până la Capul Horn a avut 140 m înălţime; tunetul exploziei a fost auzit pe o rază de 4.200 km în jurul insulei; masa de piatră ponce căzută în apă după erupţie (circa $8x10^{10}$ tone) a plutit în Strâmtoarea Sunda timp de 2–3 ani, împiedicând navigaţia, după cum relata savantul suedez Svante Arrhenius.

Extrapolând datele la erupţia simultană a 25 de mari vulcani, Otto Muck a calculat că fenomenul a prezentat ur-

mătoarele caracteristici: *valuri tsunami de 400 m înălțime, propagându-se de la Polul Nord la Polul Sud și reverberând în Pacific, dar lovind cel mai greu coastele atlantice ale Americii de Nord și Centrale, Europei și inundând Mediterana până la a-i ridica temporar nivelul cu 100-200 m; zona de activitate vulcanică a acoperit 500.000 km^2; lava ejectată a avut un volum de 2 milioane km^3 și o greutate de 5x10^{15} tone. Datorită golirii rezervorului atlantic de magmă, fundul oceanului a colapsat în cavitatea goală, scufundându-se cu 2.000-4.000 m de la Jan Mayen până la Azore și Tristan da Cunha și de la Bermude până spre Bahamas și Puerto Rico; peste 20 milioane de km^3 de apă au erupt sub formă de vapori fierbinți; nivelul Atlanticului a scăzut cu 40 m; circa 3x10^{13} tone de dioxid de carbon au fost eliberate în atmosfera terestră (de trei ori nivelul existent astăzi), ceea ce a creat un efect de seră cu rezultatul imediat al topirii ghețarilor ce acopereau parțial emisfera nordică. Ploile care au inundat Europa, Nordul Africii, Orientul Mijlociu, cele două Americi și Asia Centrală au durat decenii, poate chiar secole, totalizând o cantitate de 2x10^{16} tone apă și 3x10^{15} tone cenușă vulcanică – împreună cu topirea calotei nordice, ele au provocat creșterea nivelului Oceanului Planetar cu 250-400 m; exploziile au ridicat la 200-300 km altitudine un ecran de particule fine care a ascuns Soarele pe o perioadă de 2-3 luni.*

În sfârșit, efectul cel mai direct a fost scufundarea Atlantidei, atât a pământurilor din zona Bermude – Bahamas – Puerto Rico, cât și a celor din zona Azore – Madeira – Canare.

Speculații? Ipoteze? Nicidecum. Dovezile abundă – numai că ele trebuie căutate.

În 1898, o navă ce punea cabluri transatlantice a scos, de la 3.000 m adâncime, într-un punct situat la 47° latitudine nordică și 29°40' longitudine estică (aproximativ 900 km nord de Azore), fragmente de lavă vitrificată având o compoziție chimică tipică bazaltului (tahilită). Bucățile de lavă se află astăzi la Muzeul Școlii de Mine din Paris și geologii consideră că ele nu s-ar fi putut forma decât la o presiune atmosferică normală, pe când zona era la suprafață; în plus,

tahilita se dizolvă în apă sărată în maxim 15.000 de ani, deci erupţia trebuie să fi avut loc în anii 12.000-9000 î.e.n., din moment ce fragmentele prezintă margini ascuţite, neerodate.

Şi nava rusească de cercetări oceanografice *Mihail Lomonosov* a găsit, în Atlanticul de Nord, în apropiere de Azore, un munte submarin pe care există urme de vegetaţie fosilizată, veche (după estimările Mariei Klionova, profesor de mineralogie şi geologie, aflată la bordul navei), de aproximativ 15.000 de ani. După cum s-a menţionat, încă din 1665 Athanasius Kircher susţinea că Azorele sunt munţi din Dorsala Atlanticului, scufundaţi cu mii de ani în urmă – fapt uluitor, pentru că aceste descoperiri au avut loc abia în secolul al XX-lea, după ce fundul oceanelor a fost cartografiat cu mijloace moderne!

În sfârşit, iată şi confirmări venind dintr-o direcţie neaşteptată: zoologia. Este cunoscut faptul că unele specii de petreli (atât din familia *Procellariidae*, cât şi din familia *Hydrobatidae*) fac adesea, în cursul migraţiilor dinspre Antarctica spre America de Nord şi Europa, nişte ocoluri inexplicabile, spre un anumit loc din Oceanul Atlantic, unde nu există pământ: o zonă situată la intersecţia diagonalelor care ar uni Brazilia cu Spania şi respectiv Peninsula Florida cu Insulele Capului Verde. Or, petrelii, păsări în general marine, nu caută pământul pentru a se odihni sau a se hrăni, ci exclusiv pentru cuibărit – nu cumva, în memoria speciei a rămas imprimată existenţa unei întinderi de uscat situată în centrul Atlanticului, unde îşi puteau face cuiburile cu mii de ani în urmă?

Al doilea caz deosebit de interesant este cel al anghilelor (ordinul *Apodes*, familia *Anguillidae*). Aceşti peşti de apă dulce prezintă două forme ecologice ale aceleiaşi specii: anghila europeană (*A. anguilla*) şi cea americană (*A. rostrata*), între care există diferenţe fiziologice absolut minore şi nicio diferenţă de comportament. Adulţii ambelor specii migrează periodic până în mijlocul Atlanticului, mai precis în Marea Sargaselor, pe

care o folosesc ca loc de reproducere şi depunere a icrelor. Din icre se dezvoltă leptocefalii, peştişori cu aspect de frunză de salcie, care, după un timp, îşi schimbă forma şi culoarea, devenind vermiformi şi transparenţi ca sticla. Ei încep o migraţie inversă cu durata de trei ani, în care pier până la 70% din exemplare, în vreme ce caută marile fluvii europene şi americane. Doar femelele pătrund pe cursul acestor ape dulci, curgătoare, unde trăiesc cinci ani, până ating maturitatea sexuală; masculii aşteaptă în apa sărată din dreptul coastelor ca ele să se întoarcă. Împreună, pornesc înapoi spre Marea Sargaselor, parcurgând traseul în doar 140 zile, în cadrul unei uriaşe procesiuni atacate continuu de păsări, cetacee şi peşti. Supravieţuitorii se acuplează, depun icrele şi mor înainte de ieşirea noilor larve, odată cu care ciclul reîncepe.

Migraţia anghilelor e de neînţeles pentru zoologi: chiar dacă larvele se folosesc de Curentul Gulf Stream ca să ajungă în Europa, călătoria rămâne prea lungă şi riscantă pentru specie. Oare nu e posibil ca aceşti peşti să se fi îndreptat iniţial spre pământuri situate mai aproape de Marea Sargaselor, atât în zona Azorelor, cât şi în cea a Bermudelor, pe care le caută zadarnic, de mii de ani, obligaţi de informaţiile conţinute în cromozomii lor?

Faptul că *singurele* urme ale unei civilizaţii impresionante, unitare, dispărută între anii 10.000-8.000 î.e.n., sunt găsite în Atlantic, de la Madeira-Canare-Azore, în est, până la Bahamas-Bimini, în vest, constituie o confirmare clară a informaţiilor lăsate de Platon şi vechii egipteni. Nicio altă localizare a Atlantidei (Santorin, Tiahuanaco, Helgoland, Hoggar, Malta) nu corespunde îndeajuns, nici ca perioadă istorică, nici ca importanţă a vestigiilor rămase, nici ca descriere a geografiei sau a populaţiilor implicate. Toate aceste aşezări par să fie mai curând colonii sau urmaşele unor colonii şi baze militaro-comerciale atlante şi au fost fondate între anii 7.500 î.e.n. şi 1.000 î.e.n., deci *după* marea catastrofă petrecută în din Oceanul Atlantic.

Influenţa lumii atlante asupra vechilor civilizaţii de pe coastele atlantice şi mediteraneene rămâne evidentă şi indiscutabilă.

Influenţa antropologică a populaţiei protonordice venită în Europa dinspre Atlantic e şi ea destul de clar demonstrată. În cele două Americi şi Africa, această populaţie nu a putut lăsa însă decât urme sporadice. Întinderea celor trei continente, numărul copleşitor şi ostilitatea triburilor locale amerindiene, respectiv, negride, fauna excelând în prădători mari şi primejdioşi, condiţiile climaterice extreme au concurat la exterminarea grupurilor de colonişti, oricât de înalt era gradul lor de civilizaţie.

Este o explicaţie pertinentă şi pentru nereuşita finală a creării unor state de descendenţă atlantă şi protonordică, destul de puternice pentru a rezista mileniilor: chiar dacă doar o parte din populaţia metropolei a pierit în catastrofă, chiar dacă majoritatea coloniilor i-au supravieţuit, atlanţii nu erau îndeajuns de numeroşi, iar prăbuşirea sistemului coordonat, „imperial", a dus la pierderea resurselor din multe zone bogate (în primul rând metropola) şi, probabil, la instaurarea unei stări generale de pesimism şi resemnare, cu urmările cunoscute din istorie.

Atlantida lui Critias şi Platon n-a fost o legendă, după cum n-au fost „mituri" nici relatările despre *Curentul Gulf-Stream* (cu ramurile caldă şi rece), *cele două Americi situate la vest de Atlantida* şi *Marea Sargaselor*, despre care Platon n-avea, teoretic, de unde să fi aflat ceva. Acest minicontinent este localizat relativ precis (deşi viitorul rezervă în mod sigur alte surprize cu privire la întinderea şi configuraţia sa geografică), dar tipul rasial al atlanţilor (europid, având atât trăsături nordice, cât şi mediteraneene) este încă neclar şi civilizaţia lor poate fi studiată numai prin intermediul „urmelor indirecte", al influenţei sale asupra olmecilor, mayaşilor, egiptenilor, cretanilor, populaţiilor din nordul şi sudul Africii, din bazinul Mediteranei şi din vestul Europei. Or, este sigur că mileniile

şi particularităţile locale au schimbat considerabil modelele iniţiale, astfel încât despre cultura şi civilizaţia atlantă nu se pot face decât presupuneri. În orice caz, certitudinea existenţei unei societăţi înaintate, chiar rafinate, în zona Atlanticului Central, cu multe milenii înaintea „civilizaţiilor istorice" a devenit axiomatică, la începutul Mileniului Trei. Poate că descoperiri ulterioare vor completa imaginea despre această lume fascinantă; dar pentru ca ele să devină posibile este nevoie de cercetări susţinute, nu de încercări disperate de a ascunde adevărul. Căci, aşa cum spunea naturalistul francez Georges-Louis de Buffon: „Trebuie să adunăm fapte pentru a avea idei!".

Ilustraţie de Adrian Barbu

Am visat măreț!

(în vizită la NASA)

de Cristian Cârstoiu

La jumătatea Floridei, pe coasta Atlanticului, se află Cape Canaveral, locul de lansare al rachetelor NASA. Este unul din acele puține locuri care definesc, cu adevărat, America. Pentru că aici e punctul de unde oamenii pleacă spre stele.

Când am ajuns – puțin după ora 10:00 – parcarea era deja pe trei sferturi plină. Nu aveam de unde ști că în fiecare zi vin aici, în medie, circa 5000 de oameni. Kennedy Space Center are circa 1,7 milioane de vizitatori anual. Ca aproape oriunde în America, pe unde am umblat, totul este „tras la linie", organizat în cele mai mici detalii. Biletul de intrare nu e deloc ieftin – 57 de dolari. De altfel, centrul e 100% susținut financiar din biletele vizitatorilor, niciun dolar neprovenind din finanțare guvernamentală. Casele automate au formă de navetă spațială, iar ghișeele pentru plata parcării au forma șenilelor transportorului de rachete.

La intrare, te întâmpină faimoasa Gradină a Rachetelor, unde 7 rachete stau cu nasul ațintit sfidător spre cer, în spatele unui mare „EXPLORE" scris cu albastru. Piațeta centrală are un nelipsit magazin de suveniruri, o cofetărie numită „Milky Way", o cafenea „Moon Rock Cafe" și un centru de simulare, unde programarea pentru vizită se face cu mai mult de o lună înainte. În mijlocul piațetei se rotește un modul de aterizare în mărime naturală – acelea în formă de pară, atât de cunoscute din filmele și emisiunile despre misiunile Apollo.

De aici, am luat un autocar pentru a face turul complexului. Deși autocarele veneau câte cinci o dată, fiind vacanța de primăvară, erau extrem de mulți vizitatori și a durat aproape o oră până când am reușit să ne urcăm într-unul.

Șoferul era genul mucalit, pus pe poante, pe care probabil le zicea și în somn. După vreo două mile de mers pe un drum asfaltat impecabil, care înainta printre desișuri, a oprit și ne-a zis: „În față, în partea stângă, la ora 11:00, se vede clădirea unde se asamblează rachetele. Este una dintre cele mai mari din lume, ca volum. La ora 2:00 se vede hangarul unde este transportorul. E cel mai mare mijloc terestru de transport din lume. Costă 14 milioane de dolari". Întorcându-se spre cel din spatele lui, a continuat: „Vrei și tu unul? Pe ăsta care-l avem acum vor să-l vândă, să facă unul mai mare pentru noua generație de rachete. Îi cunosc pe băieții ăștia și pot să-ți obțin un preț bun. Ce zici?"

Ne-am pus în mișcare, dar după nici un minuțel ne-am oprit din nou. „În față se află Complexul de Lansare Nr. 39. De *acolo* (arată spre clădirea de asamblare), crawler-ul merge până *acolo* (arată spre locul de lansare) cu fabuloasa viteză de... o milă pe oră. Când decolează racheta, dacă ești la mai puțin de 300 de picioare, o să mori din cauza flăcărilor. Dacă ești la mai puțin de 600 de picioare, o să mori din cauza sunetului. Dacă ești la mai mult de 1000 de picoare, o să fii mâncat de frații aligatorului pe care îl poți zări în partea dreaptă a autocarului". Ne-am uitat curioși – lângă un ochi de apă stătea liniștit un aligator de vreo 2 metri lungime.

Toată zona adiacentă centrului spațial e de fapt o mare rezervație naturală; zona de plajă protejată are o lungime de 43 de mile și este cea mai mare plajă pentru țestoase. În drumul spre zona de lansare, am mai văzut un cuib de vultur pleșuv, în vârful unui copac (am văzut vulturul chiar și pe drumul de întoarcere).

Am mai trecut pe lângă clădirea de asamblare – un colos capabil să adăpostească o rachetă Saturn V, și pe lângă hangarul crawler-ului. De la ușa

hangarului se face un drum pietruit, extrem de lat, cât o autostradă cu două benzi pe sens și spațiu verde la mijloc. Crawler-ul chiar e atât de lat!

Am trecut și pe lângă zona de asamblare a rachetei SpaceX – asamblarea acesteia se face orizontal, după care e transportată la locul de lansare și apoi ridicată la verticală.

În tot acest timp, pe monitoarele TV din autocar rulau filmulețe cu diversele etape ale asamblării și lansării rachetelor, în sincron cu locurile reale pe care le vedeam, iar o prezentatoare descria în detaliu ce se întâmpla acolo. Chiar am fost impresionat de eleganța și profesionalismul întregii experiențe.

Autocarul ne-a lăsat la Centrul Apollo/Saturn V. La intrare, logo-ul misiunii „Ad Astra Per Aspera" – [Lat: Spre astre, pe (un drum) aspru (dificil)]. Să nu uităm că în acest an se fac 50 de ani de la prima aselenizare, iar acest lucru e prezent peste tot. Am retrăit momentul lansării misiunii Apollo, într-o sală amenajată identic cu centrul de control. Timer-ul a început la T –5 minute și din difuzoare se auzeau voci care dădeau instrucțiuni sau furnizau informații. Un reflector lumina postul de lucru de unde „pleca" vocea respectivă, ceea ce ne permitea să urmărim simularea modului în care „evolua" lansarea propriu-zisă.

La 6 secunde de la „lansare", controlul a fost transmis către Houston, unde e centrul de control al misiunii. Luminile

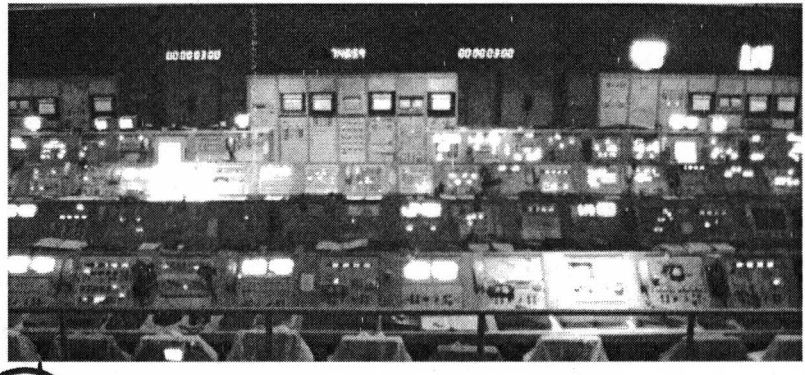

s-au aprins, și am trecut în sala adiacentă, unde pereții erau acoperiți de imagini uriașe ale misiunilor Apollo. În sala următoare trona o capsulă spațială Gemini – acelea în formă de pară – care încă mai avea urmele arsurilor de la reintrarea în atmosferă.

Am luat, în continuare autocarul până la clădirea dedicată navetelor spațiale. Programul a încetat în 2011, după 30 de ani de funcționare. Cele 4 navete rămase sunt expuse în Florida, Texas, California și New York. Aici este expusă Atlantis.

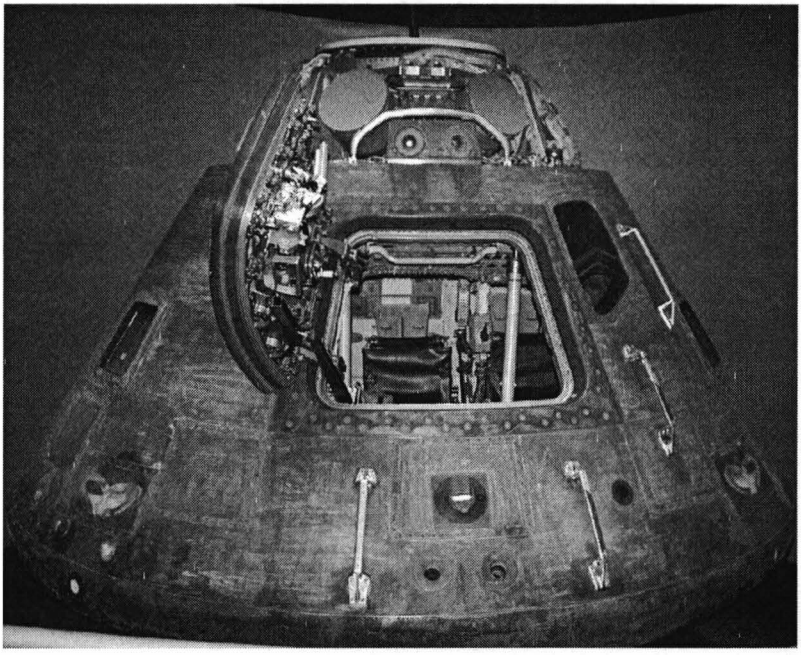

La intrare tronează o uriașă rachetă purtătoare, printre picioarele căreia se face intrarea în clădire. Urmează o zonă de rampe, gen pasarelă, pe care am tot urcat, citind cu coada ochiului informațiile de sub fiecare imagine aflată pe pereți. Mi-a plăcut mai ales un citat al unuia dintre inginerii implicați în proiect: „We dreamed big – we expanded our

horizons and learned lessons" (engl. Am visat măreț – ne-am extins orizonturile și am învățat lecțiile). Fiecare pas însemna o fereastră în timp, de la momentul zero, în 1969, când a apărut ideea unui vehicul spațial capabil să facă mai multe călătorii, și până în 2011, când programul Space Shuttle s-a încheiat în mod oficial.

Așa am aflat că ideea de a face „racheta" separat de „naveta" a venit în 1971, când cineva a urmărit traseul prin aer al unui pahar de unică folosință aruncat de un coleg în coșul de gunoi, sau că soluția aducerii navetei, după aterizare, din California, înapoi în Florida pentru o nouă lansare a venit când o secretară a spus că ar fi o idee bună să-i cumpere „un bilet de avion". La urma-urmei, naveta spațială e de fapt capabilă să planeze și, ca urmare, a apărut ideea avionului transportor.

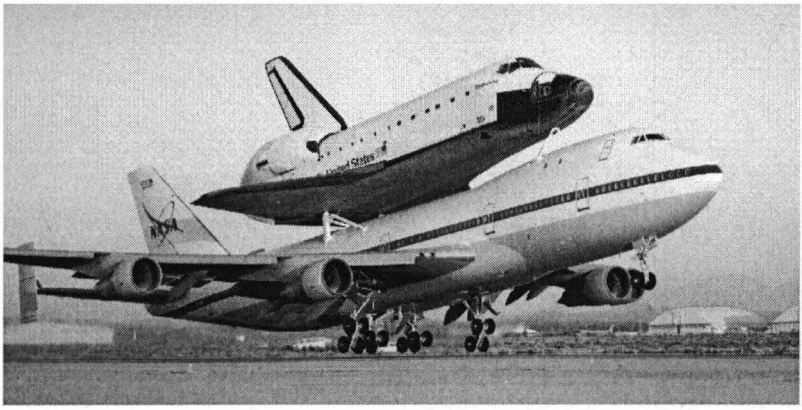

Tot aici am aflat că programul a fost „împins" aproape doi ani, deoarece soluția inițială propusă pentru scutul termic nu a fost eficientă, și aproape totul a trebui reluat de la capăt, până la adoptarea formulei cu solzi de ceramică.

Am ajuns apoi în sala mare, unde Atlantis este suspendată de tavan – și zeci de oameni fac poze cu naveta.

Evident, și noi am pozat tot ce se putea poza, inclusiv pe „SpaceMan", care atârnă de parcă ca într-o misiune extravehiculară.

Aici se află o machetă a telescopului Hubble, care în 2009 a beneficiat de reparații și de

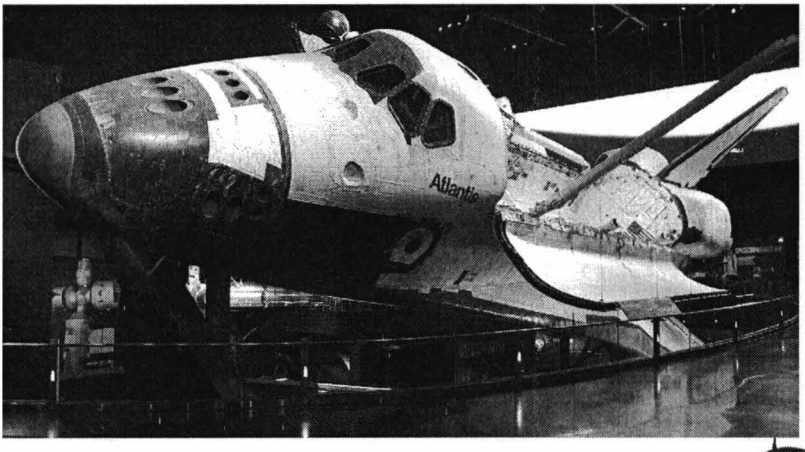

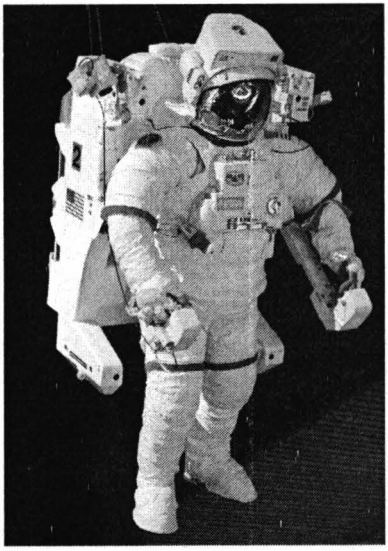

un upgrade major, pe durata a 5 misiuni extravehiculare, care-i permit să funcționeze încă zece ani de acum înainte, oferindu-ne imagini uluitoare ale universului.

Copii au și ei parte de bucurii spațiale – o serpentină pe care, alergând, trebuie să-ți reduci viteza, întocmai cu traseul spiralat, parcurs în atmosferă de naveta spațială la aterizare, o machetă a Stației Spațiale Internaționale, prin care copiii se pot deplasa de-a bușilea, trăgând de tot felul de manete și deschizând uși, sau un tobogan nu foarte înalt, dar foarte abrupt.

Există și un „simulator de lansare", unde poți experimenta senzațiile din momentul lansării. Pe un ecran foarte mare se vede ceea ce văd astronauții, iar scaunele se înclină simulând accelerația și vibrează întocmai ca în interiorul navetei.

Scara spre ieșire este circulară, ca o spirală și jumătate, iar de-a lungul balustradei sunt prezentate toate misiunile navetelor spațiale, pe durata celor 30 de ani.

În fine, ultima clădire în care am mai fost este dedicată viitorului. Aici am aflat despre programul „Orbiter Space Shuttle" – noua generație de navete spațiale, care va fi punctul de plecare spre noi aventuri ale omenirii. Am văzut propuneri ambițioase pentru drumul spre Marte, cum ar fi habitatul gonflabil, sau pentru construirea unei stații permanente pe Lună.

Am plecat printre ultimii din complex, aproape de căderea serii, după ce am petrecut o zi întreagă în acest loc minunat, unde stelele sunt parcă mai aproape de noi...

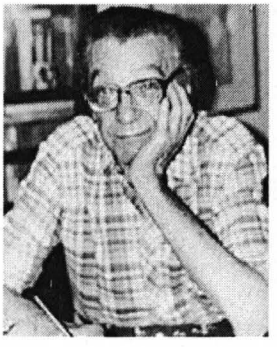

COLIN, Vladimir
(1921 - 1991)

Scriitor român de literatură SF, fantastică și mitologică; eseist și publicist (pe numele său adevărat, Jean Colin).

Născut în București, ca fiu al lui Lazăr Colin, funcționar, și al Ellei, născută Pauker (sora Anei Pauker), crește într-o familie de evrei emancipați; termină cursurile liceului „Cantemir Vodă", în 1944, și urmează primul an ca student la Facultatea de litere, pe care o abandonează pentru a intra în politică. Lucrează ca editor la Editura CC al UTC, ca redactor la Radio București, la „Revista Literară", la rev. „Orizont", la rev. „Flacăra" și ajunge secretar general de redacție la rev. „Viața Românească". În 1943, se căsătorește cu poeta Nina Cassian, de care divorțează 5 ani mai târziu.

Debutează cu versuri în ziarul „Victoria", în 1944. În 1947, publică un volum de lirică, intitulat „27 de poeme". Înclinația către poezie îl va urmări constant de-a lungul vieții, întreaga sa creație ulterioară în proză fiind marcată de lirism, iar înclinația către lumea feerică a basmului este tot o moștenire din domeniul poeziei.

În 1951, publică o serie de însemnări de război, cu titlul „În spatele frontului".

Din 1953, începe să se manifeste marea sa pasiune pentru basmul cult. Scrie „Basme" (1953), „Nemaipomenita bătălie dintre Papură-Împărat și Pintilie" (1953), „Toroiman"

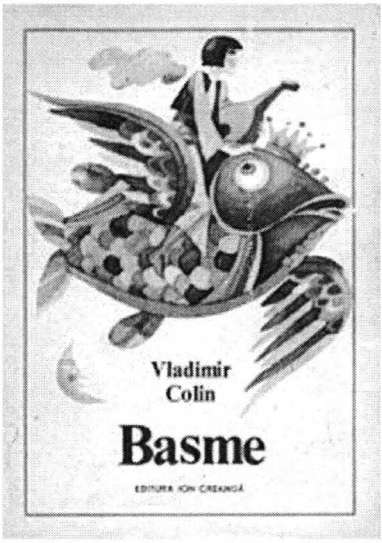

(1954), „Poveștile celor trei mincinoși" (1956), „Zece povești pitice" (1957), „Basmele Omului" (1958).

Experiența din domeniul basmului îi deschide perspectiva eternității mitului. În 1961 publică „Legendele Țării lui Vam", o carte care încearcă să reconstituie în imaginar istoria unei lumi mitice care ar fi existat cândva pe tărâmurile noastre. Un profesor universitar în domeniul arheologiei descoperă un fabulos sistem mitologic, pe care-l atribuie locuitorilor neolitici ai Dobrogei, denumiți de el *vamiți*. Împreună cu „Basmele Omului", cartea cunoaște o excepțională carieră universală, fiind tradusă în limbile germană, franceză, cehă, polonă, bulgară, engleză, japoneză și rusă. În 1989, colecția franceză de BD „Metal Hurlant" o transpune în formă de bandă desenată, cu sprijinul cunoscutului artist sârb Igor Kordey, asigurându-i circulația în lumea adolescenților francofoni. De altfel, pentru întreaga sa creație în domeniul basmului, Vladimir Colin primește, în 1980, importantul premiu european „Provincia di Treno", acordat de Universitatea din Padova. În țară, după 1990, editura Nemira îi republică toate cărțile, într-o serie de autor, aducându-i un omagiu postum.

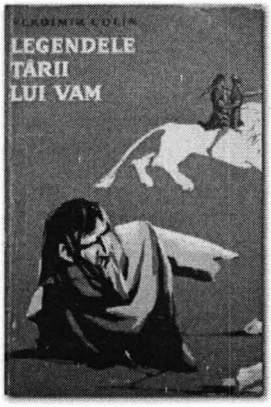

În perimetrul literaturii SF, Vl.C este influențat de prozele lui Abraham Merritt, H.P. Lovecraft și Karel Capek. Adept al *fanteziei eroice*, ca specie (căreia îi aduce interesante transformări, prin amestecul halucinant cu fantasticul de tip românesc), și al *chirurgiei temporale*, ca temă, într-o proză de tip clasic, autorul e unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai genului din țara noastră.

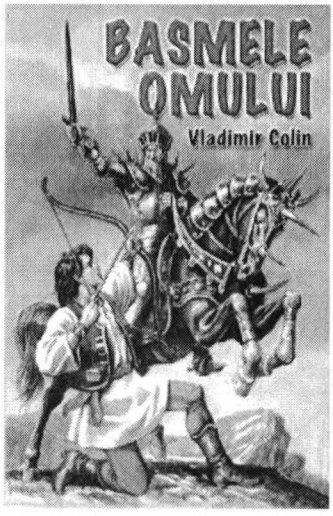

Romanul „A zecea lume" (1964) este o interesantă descriere a unei lumi onirice, luxuriantă și palpitând de poezie, care populează ipotetica planetă Thule, cea de-a zecea din Sistemul Solar. Este o îngrămădire insolită, aproape babelică, de rase extraterestre, aduse aici din toate colțurile sistemului solar. Pe lângă reprezentanții Terrei, în roman evoluează degajat venusieni telepați, marțieni sobri și enigmatici, mercurieni straniu colorați, indigenii de pe Thule având forma unei coloane albastre, din siliciu. Tehnica folosită de autor pentru a anima această aglomerare de actori atât de diferiți este cea a basmului: de basm ține cadrul feeric, scenografia pădurilor de sticlă, strălucirea mată a templelor de opal. Romanul nu e interesant ca intrigă, ci din perspectiva descrierilor sale fantastic-halucinante.

Volumul „Viitorul al doilea" (1966) cuprinde 11 dintre cele mai reușite și mai cunoscute texte ale scriitorului, bazate pe teme semimitologice și SF. „Lnaga" aduce în prim-plan experiența unui contact între inteligența umană și un amplificator de natură vegetală, care funcționează asemenea unei mașini a timpului. Albii Vernon și Jim rătăcesc prin

jungla africană în căutarea unei demult dispărute cetăți construite de o pierdută civilizație neagră. Consumând otrăvitoarea ciuperca *lnaga*, Vernon descoperă cu uluire ce stranii legături sinestezice se realizează în creierul său, datorită intoxicării: vede simfonia extrem de colorată a sunetelor din pădurea tropicală, aude culorile risipite de strălucirea lunii peste copaci și, într-un final, coboară în trecutul îndepărtat pe firul unei memorii ancestrale, ascunsă în adâncurile cerebrale, și asistă la bătălia pe care bunicul său, vânător de sclavi, o dă în interiorul cetății pentru a captura negrii necesari transportului pentru care venise din Europa. Sub asaltul acelorași imagini, Jim sfârșește însă în moarte, deoarece consumase mai multă substanță toxică, iar șocul filmului ce se derulase prin fața ochilor săi este prea violent.

„Broasca" este una dintre puținele nuvele pur SF ale lui Vl.C. Axată pe tema contactului între civilizații cosmice, ea pare calchiată după excelenta nuvelă „Culoarea căzută din cer" a lui H.P. Lovecraft, pe care scriitorul o cunoaște în momentul scrierii sale. În realitate, este o scriitură de coloratură curat românească, în care personajul principal, un funcționar oarecare, își petrece concediul de vară împreună cu fiica sa Ioana, în vârstă de șase ani, în satul Solzosu, pe malul Dunării, dorind să iasă cu totul din stresul civilizației. Revenind într-o zi de la pescuit, are surpriza să o găsească pe Ioana rănită la mână; conform afirmațiilor ei, a fost înțepată de o broască roșie, fapt care a făcut ca întreaga palmă să se înroșească, iar ea

să capete puteri paranormale – vede cu podul palmei prin lucrurile de natură organică și începe să converseze cu plantele și copacii roșii, care „s-au îmbolnăvit", asemenea ei, după ce au fost, la rândul lor, infectați cu substanța straniei broaște, îngropată de Ioana în apropiere de gardul grădinii. Fascinat, tatăl asistă la dialogul vizual, realizat asemenea unor poduri de lumină purpurie, între mâna fiicei sale și nucul din grădină. Academicianul Cornea, sosit în sat împreună cu o echipă de oameni de știință, reușesc să stabilească, de pe urma acestor convorbiri stranii, că *broasca* a fost emisarul energetic al unei lumi vegetale, aflate pe cea de-a doua planetă a unui soare albastru, situat în imensitatea Galaxiei. *Broasca* trebuia să stabilească un prim contact cu alte ființe raționale din Univers, dar faptul că a nimerit într-o grădină de pe Terra și a fost îngropată a redus considerabil șansele unui contact real.

„Giovanna și îngerul", considerată capodopera prozei sale scurte, atașată coordonatei poetice a genului SF, este o nuvelă clasică, pe tema chirurgiei temporale, dar atingând și mitul nemuririi, utopia tinereții fără bătrânețe din basmul românesc. Giovanna, cea mai mare poetă a lumii, s-a căsătorit cu enigmaticul cosmonaut Vittorio, un bărbat cu pielea mirosind a amărui, care-i salvase viața dintr-un incendiu. Soțul ei ascunde cu grijă o taină, pe care femeia o simte ca fiind tragică. O întâlnire nocturnă, la ruinele legendarului Pompei, cu biologul Parparia, o ajută pe Giovanna, care-l spionează îndeaproape, să ridice puțin din vălul misterului. Profitând de plecarea în spațiu a lui Vittorio, Giovanna îl vizitează pe Parparia și îi cere să-i spună adevărul. Strâns cu ușa, acesta îi confirmă tragismul situației: Vittorio, Parparia și alți doi cosmonauți sunt nemuritori. Născuți în cursul unei lungi croaziere cosmice, au fost afectați genetic de radiațiile cosmice, care au efectuat o mutație în corpurile lor, ducând la apariția unei noi rase umane – Homo Eternus. Giovanna trăiește gelozia femeii care află că, în cei

218 ani ai vieții de până atunci, Vittorio iubise o mulțime de alte femei; apoi simte groaza inspirată de ideea de nemurire: își imaginează cum Eternii vor îngenunchea omenirea, înlăturând treptat rasa Homo Sapiens. Când Vittorio revine din spațiu, Giovanna îl acuză de cruzime și de lipsă de sentimente umane. Acesta însă se apără arătându-i rezultatele proiectului la care lucra, împreună cu Parparia: o expediție urma să fie lansată către acele zone cosmice unde se născuseră ei, nemuritorii, având la bord oameni maturi; dacă radiațiile aveau să le modifice în același fel genomul, întreaga rasă a lui Homo Sapiens urma să devină Homo Eternus. Iar prima călătoare a expediției urma să fie... Giovanna.

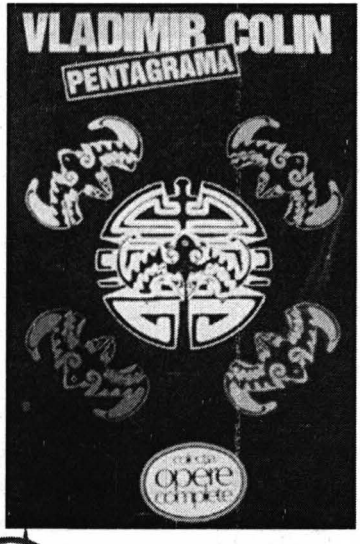

„Cetatea morților" este povestea mitului pierdutului El Dorado, *cetatea de aur* a incașilor, într-o variantă care pornește de la mit și se întoarce în lumea lui. Metisul Mac Allen, născut în secolul al XVII-lea dintr-un tată pirat și o mamă indiană, ajunge din întâmplare într-o zonă necercetată de europenii lacomi de aur și este recunoscut de lumea tribului inca în care pătrunde drept urmașul lui Viracocha, străvechiul zeu alb, cu barbă roșie și ochi albaștri al poporului inca, care dispăruse pe mare și promisese că va reveni. Profitând de confuzie, Mac Allen îi convinge pe indieni să-i arate drumul către „cetatea morților", o lume ascunsă, plină cu aur și pietre prețioase, după cum îi spun aceștia. Îndrumat de călăuza Atahualpa, reușește să străbată jungla plină de pericole și să treacă de capcanele străvechi, puse pentru a-i împiedica pe

nepoftiți să ajungă în locul considerat sfânt. Odată pătruns în cetate, constată cu uimire că visul său de îmbogățire se destramă și că, îmbrăcând costumul indicat de ghid, și punându-și pe brațe cele două brățări biostimulatoare aduse de acesta din tezaurul cetății, se lasă pătruns de ideea că este urmașul conducătorilor cetății. Așezat pe tronul rămas liber, alături de alți șase înaintași, într-un templu inundat de gazele ucigătoare ale vulcanului adormit peste care este construită cetatea, Mac Allen își trăiește ultimele clipe de viață și de glorie identificându-se cu zeii veniți din îndepărtata Atlantidă pentru a-i învăța pe primtivii amerindieni binefacerile civilizației. La celălalt capăt al drumului, bătrânii înțelepți inca își încredințează într-un ritual magic toate speranțele poporului obidit pe care-l reprezintă, solului trimis prin purificarea morții la zei, cerându-le ajutorul.

„Divertisment pentru vrăjitoare" (1972) este un micro-roman *sword & sorcery* (spadă și magie), o proză cu o rezistentă tramă epică, axată pe tema chirurgiei temporale. O misiune de salvare e trimisă

Vladimir Colin (stânga), alături de Ion Brad şi Ion Hobana (dreapta)

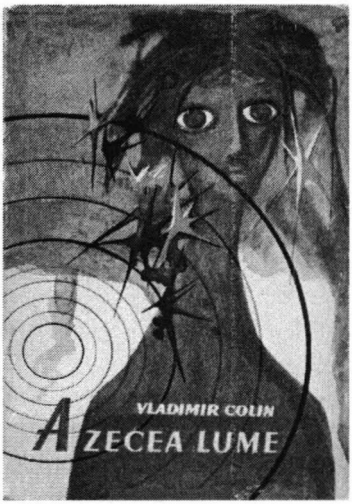

din viitor în trecut, în căutarea unei nave spațio-temporale rătăcite în jos-timp. Acțiunea este deviată într-o structură circulară, în care cei trei parametri trecut-prezent-viitor se răsucesc și își iau locul într-un carusel fără sfârșit. Construit în jurul puterii neumane de a transforma gândurile în realitate a vrăjitoarei Melei, fata unui alchimist din Transilvania secolului al XVII-lea, pe care echipajul cronozofic o transportă de-a lungul axei istoriei, unde aptitudinile ei sunt puse la contribuție: tânăra vrăjitoare e solicitată să pună în scenă diverse soluții probabile de viitor și care, odată vizualizate, să le trieze prin excepționalele sale intuiții pentru a le determina să se transforme în viitor sigur. Romanul pledează pentru ideea că niciun fel de tehnică, oricât de sofisticată, nu poate să depășească posibilitățile creierului uman.

„Ultimul avatar al lui Tristan" (1975) e o nuvelă ce exploatează tema unui univers în patru dimensiuni. Căutător de absolut, Tristan Bătrânul (Tristan le Vieux, Tristanus Senectus, Tristan il Vecchio, Tristan der Alte) e un alchimist francez din secolul al XVI-lea, care, pentru a-și câștiga liniștea necesară cercetărilor, în vederea căutării *pietrei filosofale*, face un pact cu regele Henri III de Valois, promițându-i că va transforma metalele nenobile în aur. Descoperind secretul mult căutat, Tristan se refugiază într-o a patra dimensiune, scăpând de furia stăpânului căruia îi înșelase așteptările. Aici, descoperă o lume pentru care existența în patru dimensiuni este una normală și care încearcă de foarte mult timp să stabilească un contact permanent cu lumea oamenilor.

Mirgh, personajul ce-l așteaptă și-l îndrumă asemenea unui ghid pe Tristan, îi explică faptul că între lumea lor și lumea oamenilor se stabiliseră mai multe punți de legătură, cu mult mai multe în viitorul îndepărtat al omenirii decât în trecutul din care provenea el, dar că punțile dinspre trecut erau la fel de valoroase ca și celelalte, deoarece oamenii din viitor nu știau să explice decât aproximativ realitățile unui trecut ce nu le era accesibil decât arheologic. Primind permisiunea să revină în propriul său trecut, Tristan încearcă să-l modifice și să-și determine **eu**-ul din tinerețe să o apuce pe un alt drum, renunțând la cercetări, însă nu reușește. Singurul lucru pe care poate să-l facă pentru lumea din care a plecat este (așa cum îi spusese că a făcut și el, Mirgh, pentru Tristan, în câteva rânduri, salvându-l de la moarte) să intervină în chestiuni secundare, obținând modificări imperceptibile în țesătura timpului. Ca de pildă, făcând să dispară fotografia propriului său portret din cabinetul de lucru al cercetătorului din secolul XX care reușise să-i descifreze povestea vieții și a misterioasei sale dizolvări în neant, dându-i în felul acesta semnul de care acesta avea nevoie pentru a ști că nu greșise în rezolvarea enigmei lăsate de Tristan istoriei viitoare.

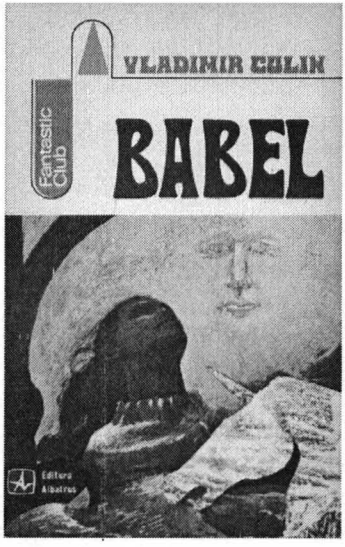

„Babel" (1978) e un miniroman care are ca punct de plecare ideea existenței „corpurilor F", întâlnite și în romanul „Solaris", al lui S. Lem. Aici, scriitorul duce până la cel mai înalt nivel statutul „fanteziei științifice", realizând, probabil, cea mai bună operă a sa. Personajele sale

(Ralt Moga, poet de pe Terra, incapabil să se consoleze după moartea soției și căruia Or-alda i-o readuce la viață, mulțumită *științei* sale; Idomar av Olg su Saro, asasin profesionist de pe Marte; Or-alda, o vestală de pe Venus, care a păcătuit prin dragoste), care provin din toate părțile Sistemului Solar, sunt silite de către un maniac al științei, decrepitul savant Scat Mor, să trăiască, în imaginație, pe o planetă fictivă, numită Babel, un interminabil șir de torturi psihice. Scat Mor este un tiran sadic, care trăiește pentru a crea și a absorbi în interiorul sufletului său schilodit suferința umană. Regizat cu o subtilă dar perversă măiestrie, spectacolul iluziilor pare atât de real, încât reușește să păcălească simțurile personajelor, supuse unui fel de extorcare psihică. Vampir al simțirilor și al impresiilor cerebrale, el menține un permanent control psihic asupra victimelor sale, realizând scenarii de viață pentru fiecare în parte, conform psihologiei și vieții anterioare a fiecăruia. Condus de la distanță, asemenea unui spectacol de teatru, jocul acesta insolit și crud este interesant pentru regizor numai în măsura în care poate să genereze durere psihică. Halucinațiile stârnite în mintea personajelor-deținut construiesc universuri vii, extrem de ciudate și deschise permanent surprizei. Cea care-i contracarează, prin magie albă, halucinațiile malefice este Or-alda, personaj feminin misterios, vaporos și tăcut, nimbat de o vagă trăsătură tragică. Romanul primește, în anul apariției, Premiul Ascoiației Scriitorilor din București, iar în 1980 Premiul EUROPA. Este tradus în limbile franceză, germană, rusă, bulgară și engleză.

Înzestrat cu un fin simț al limbii române, cu o scriitură personală elevată, Vl.C realizează și reușite traduceri din operele lui Maiakovski (vezi „Poemul lui Octombrie"), Beranger, Gide, Jules Verne (vezi „Castelul din Carpați"), Gerard Klein.

Ca antologator, realizează două volume de calitate: „Un pic de neant" (1970), cuprinzând nuvele din SF-ul francez contemporan, și „Les meilleu-

res histoires de la Science Fiction roumaine" (1975), carte apărută la prestigioasa editură franceză Marabout.

Încununarea operei sale cu laurii recunoașterii internaționale are loc în 1989, la San Marino, când i se acordă Premiul Societății Europene pentru Literatură Fantastică și SF pentru întreaga operă.

Alte opere: „Cormoranul pleacă pe mare" (1951), „Pânzele vremii" (1951), „Stânca de brocart" (1966), „Întâlnirea" (1966), „Fotograful invizibilului" (1966), „Oneiros" (1966), „Undeva, un om..." (1966), „Zăpezile de pe Ararat" (1966), „Fotograful invizibilului" (1966), „Viitorul al doilea" (1966), „Pentagrama" (1967; roman mitologic), „Dincolo de zidul de neon" (1968), „Alesul" (1970), „Ultimul cer al lui Sebastian" (1970), „Nemurire" (1970), „Cucerit de fantome" (1970), „Sunetele acelei seri" (1970), „Balonul roșu" (1970), „Mâzga atâtor zile și nopți" (1970), „Dincolo" (1970), „Sirena" (1970), „Hierogamie" (1970), „Fâșâitul măturii, seara" (1970), „De ce Izabela?" (1970), „Culoarele nopții" (1970),, „Gesticulând sub luna bolnavă" (1970), „Pavilionul distracțiilor" (1970), „Galben și negru" (1970), „Mustățile fără pereche" (1970), „Povești de buzunar" (1971), „Capcanele timpului" (1972), „În cerc, tot mai aproape" (1972), „Sub alte stele" (1972), „Funcționara timpului" (1972), „Dinții lui Cronos" (1975; culegere în care adună textele din „Viitorul al doilea" și „Capcanele timpului"), „Grifonul lui Ulise" (1976), „Povestea unui loz în plic" (1978), „Imposibila oază" (1982; fantastic), „Bătrâna" (1983; fantastic), „Gestul care..." (1983; fantastic), „O perdea de glicine" (1983; fantastic), Martorii" (1984; fantastic), „Xele, motanul din stele" (1984; povestire versificată pentru copii), „Timp cu călăreț și corb" (1985).

SUMAR

Editorial

1 – Trăind în Imaginarium
Aurel Cărășel

Proză SF

9 – Noopali
Cristian Cârstoiu

56 – Pe aici nu sunt comori
Florin Purluca

80 – Alternauții
Mihail Medrea

82 – Sufletiștii
Dan Norea

Vintage SF

86 – Răzbunarea lui Pierrot
Ion Ilie Iosif

Interviurile CSF

97 – Podcast sau Videoblog?
cu Darius Hupov

Lirică SF

101 – Somnul cibernetic

102 – Holodeck
Valentin Flandorfer

Enigme & Mistere

103 – Un sfârșit apocaliptic
Dan Apostol

Science

110 – Am visat măreț!
Cristian Cârstoiu

Dicționar de autori SF

117 – Vladimir Colin
Aurel Cărășel

Revista CSF
Anul I, nr. 3/2019

Colecția Science-Fiction
ISSN — 2668-1862

Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Editor: **Constantin D. Pavel** – redactia@colectiasf.ro
Redactor-șef: **Aurel Cărășel** – redactorsef@colectiasf.ro
Redactori : **Anamaria Borlan** (Transilvania), **Florin Purluca** (Moldova), **Daniel Timariu** (Banat, Crișana), **Florin Giurcă** (Dobrogea), **George Sauciuc** (Republica Moldova, Bucovina), **Boris Velimirovici** (Voivodina, Timoc), **Liviu Surugiu** (Diaspora), **Constantin Pavel** (București), **Dodo Niță** (Ilustrație, Grafică, BD)
Design & Grafică: **Andrei Nicolescu**
Coperta: **Andrei Nicolescu** / Vignette rubrici: **Marius Ghergu**

ABONAMENTE ȘI COMENZI
www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro
031.100.80.70 / 0727.77.80.06

Colecția Science-Fiction PAVCON

Peste 100 de cărți SF, exclusiv autori români!

Descoperă-le pe toate pe pavcon.ro !

ISSN 2668-1862
9 772668 186235 >
www.colectiasf.ro

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025